

Một Vạn Câu Em Yêu Anh

Contents

Một Vạn Câu Em Yêu Anh	2
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	6
5. Chương 4	7
6. Chương 5	9
7. Chương 6	10
8. Chương 7	12
9. Chương 8	14
10. Chương 9	15
11. Chương 10	18
12. Chương 11	20
13. Chương 12	22
14. Chương 13	23
15. Chương 14	25
16. Chương 15	27
17. Chương 16	28
18. Chương 17	30
19. Chương 18	32
20. Chương 19	34
21. Chương 20	36
22. Chương 21	39
23. Chương 22	41
24. Chương 23	43
25. Chương 24	45
26. Chương 25	48
27. Chương 26	50
28. Chương 27	52
29. Chương 28	54
30. Chương 29	57
31. Chương 30	59
32. Chương 31	61
33. Chương 32	64
34. Chương 33	66
35. Chương 34	68
36. Chương 35: Phiên Ngoại 1	70
37. Chương 36: Phiên Ngoại 2	75

Một Vạn Câu Em Yêu Anh

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, sinh tử văn, gương vỡ lại lành, ăm ắp, cường cường, phong lưu thê nô công. Nếu em nói đủ một vạn c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-van-cau-em-yeu-anh>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Phác Xán Liệt, một playboy thật thụ. Nhưng chuyện kỳ quái là hắn có một tình nhân không vì hắn hoa tâm mà trách cứ hắn.

Đương nhiên theo chính hắn nói là vì hắn đối với mỗi đoạn tình cảm đều nhập và sự thật tình.

Nhưng chỉ trừ bỏ một người, chính là ngay lúc này hắn hỗn hển chạy đi tìm người ấy.

Một người nam nhân.

Hắn muốn tìm người được gọi là Biện Bạch Hiền

Xem ra thời gian là tình nhân hắn quen lâu nhất nhưng tình nhân này hôm nay lại một lần nữa phá bỏ ước định của bọn họ.

Khi bọn họ quen nhau đã nói qua, quan hệ tình nhân là quan hệ tình nhân, không ảnh hưởng đến sinh hoạt cá nhân.

Mà ngày hắn cùng người tình mới cùng uống nước lại bị Biện Bạch Hiền dùng một ly nước phá hủy hết.

Một ly nước từ ướ từ đầu đến chân trên người của hắn, làm cho hắn đương trường thay đổi sắc mặt.

Mà tên đầu sỏ gây ra lại đại diện đại bá xoay người rời đi.

Nửa mặt của hắn bị người tình quăng cái ly vào, nửa còn lại cũng bị ướ hết rồi.

Tự nhiên mọi chuyện hắn an bài tốt đẹp, tình cảm mãnh liệt đêm qua cứ như vậy chào tạm biệt với hắn.

Chuyện như vậy đã không phải là lần đầu tiên xảy ra, mà mỗi lần hắn tìm được đối tượng mới, Biện Bạch Hiền dường như đều canh ngay thời điểm hắn vui vẻ nhất cho hắn một cái giạt mình.

Hắn là kẻ có biệt hiệu playboy đã muốn trở thành danh nghĩa mà thôi.

Người nói hắn như vậy mà không tức giận, hắn nhớ Biện Bạch Hiền không phải là một người tệ, chia tay, chia tay. Hắn nghĩ sau này sẽ vui chơi thỏa thích.

...

Tới nhà Biện Bạch Hiền, “Cốc Cốc” Người trước cửa run run.

Qua một hồi lâu, cửa mới mở ra, phía sau cửa lộ ra gương mặt cương nghị của Biện Bạch Hiền.

Nhìn thấy y, Phác Xán Liệt liền nhin không được bắt đầu mắng, miệng lưỡi lưu loát nói, đem cả bộ dạng đàm phám thương trường ra.

Chờ hắn nói xong, Biện Bạch Hiền hỏi một câu: “Anh nói xong chưa?”

”Chưa xong, chờ anh lấy hơi đã.”

”Em yêu anh.” Nói xong câu này Biện Bạch Hiền còn nói thêm một câu làm cho Xán Liệt lẳng ngốc nửa ngày: “Chúng ta chia tay đi!”

Đây rõ ràng là lời thoại của hắn a! Sao lại bị y đoạt trước.

"Anh biết không? Cái câu "em yêu anh" này em nói với anh bao nhiêu lần? Em nghĩ anh không biết đâu? Một vạn câu, ngay khi em yêu anh em liền cấp cho bản thân mình một cái kỳ hạn, nếu khi em nói câu "em yêu anh" thứ một vạn, anh vẫn không yêu em, em sẽ cùng anh chia tay. Cho nên chúng ta chia tay đi!"

Nói xong, Biện Bạch Hiền nhẹ nhàng đóng cửa lại không có nhìn Phác Xán Liệt một lần.

Tựa như đóng lại nội tâm cùng Phác Xán Liệt, thật chậm.....

Phác Xán Liệt hoàn toàn ngây ngốc, nhìn cánh cửa luôn vì mình rộng mở mà vĩnh viễn khép lại, đột nhiên cảm thấy bản thân đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, rồi lại không biết đó là thứ gì.

Mãi cho đến khi ánh đèn sáng rực rỡ xung quanh, cửa cũng không hề mở ra, mà Phác Xán Liệt vẫn cứ đứng ngây người như thế, cho tới kho xung quanh trở thành màu đen huyền mới rời đi.

Mà phía sau cửa Biện Bạch Hiền lệ đã sớm rơi đầy mặt.

Cuối cùng vẫn đi đến bước này, hoàn hảo, hoàn hảo.....

Y sờ lên bụng của mình.

Con ngoan, sau này ba ba cùng người sống.

Biện Bạch Hiền thuộc gia tộc đặc thù, nam nhân cũng có thể sinh con.

Nghe nói rất nhiều năm trước, bởi vì nữ nhân trong tộc bọn họ quá ít, dần dần nam nhân liền tiến hóa thành sinh dục thể chất đặc biệt nhưng bây giờ người trong tộc còn lại rất ít.

Nhưng đứa nhỏ này là hy vọng duy nhất của y.

Là hy vọng sau khi mất đi tình yêu.

Cứ nghĩ rằng bản thân có thể làm Phác Xán Liệt yêu mình, nhưng thật không ngờ mình si tâm vọng tưởng.

Cứ nghĩ rằng bản thân mình là đặc biệt, nguyên lai chính mình trong mắt hắn bất quá cũng chỉ là một người tình như bao người khác.

Cứ nghĩ rằng một vạn câu "em yêu anh" sẽ có thể làm cho một người không biết yêu sẽ yêu mình.

Cho nên đến khi nói câu "em yêu anh" cuối cùng, từ này về sau từ người tối quen thuộc trở thành người xa lạ.

2. Chương 1-2

12 giờ, Biện Bạch Hiền tắt TV ngoài phòng khách, trở vào phòng ngủ.

Sáng mai còn phải đi làm, cho dù bận thân lái xe, giao thông bây giờ rất dễ kẹt xe hay là sáng mai đến công ty sớm một chút. Vạn nhất bị kẹt xe, hại bản thân đến muộn là không đáng.

Mà phía sau, người kia hẳn sẽ không đến đây đâu!

Trong lòng vẫn có điểm tiếc nuối, người kia - Phác Xán Liệt, đã một tuần không có liên lạc với y.

Vô luận gọi điện thoại đều không trả lời, cho dù bắt máy thì đáp án đều là công việc hắn bề bộn.

Giống hai lần như trước, y biết nam nhân kia đã tìm được mục tiêu mới rồi.

Tắm sạch sẽ rồi mới nằm trên giường lớn mềm mại.

Rất nhanh y liền ngủ say.

Bất quá tuy rằng y rất dễ ngủ nhưng là người mẫn cảm, có chút tiếng động y sẽ tỉnh ngay.

Giống như bây giờ, một con ma thủ xâm nhập vào quần lót của y, một mặt khác vuốt ve trên người y, phía sau truyền đến mùi rượu nồng đậm cùng một mùi nước hoa không biết.

Mà miệng tửu quỷ còn nói lảm nhảm: “Còn..... vẫn là..... Hiền, Hiền..... em..... trên người em..... hương vị..... hảo!”

Trong bóng tối, Biện Bạch Hiền nhủ mảy, xoay người một cước đem tửu quỷ đá xuống giường.

”A! Muốn cái gì vậy a! Đau muốn chết.”

Bật đèn, nhìn Phác Xán Liệt ngã ngồi trên giường, nhe răng trợn mắt.

Hai tay y ôm trước ngực, mắt cười tà nói: “Sao chứ? Phác Xán Liệt, anh còn ủy khuất cái gì, nửa đêm nửa hôm lên giường người khác sờ loạn như vậy anh có để ý hay sao.”

Phác Xán Liệt còn chút men say, cũng không biết làm sao chạy đến đây.

”Anh..... anh..... còn không phải vì nhớ em hay sao.” Nửa ngày mới nói được một câu.

Hắn cũng không dám nói hôm nay hắn hẹn với một người rất dễ nhìn, chuẩn bị 419. Cởi quần áo chờ trên giường mới phát hiện đối phương bị hôi nách, lúc trước không phát hiện là vì đối phương dùng nước hoa rất nặng. Hắn có chút phượng diện khiết khích, nhất thời không có hưng trì, đuổi đối phương đi hắn lại chạy đến quán Bar tìm một người khác, đến khi hắn uống bắt đầu say cũng không thấy được đôi mắt, rồi mới..... rồi mới.....

Chính hắn cũng không biết tại sao, chạy đến nhà Biện Bạch Hiền, dùng chìa khóa dưới chậu hoa để mở cửa, mò lên giường y. Cuối cùng lại bị một cước đá xuống giường, ai là trêu ai đây a?

Nghe hắn nói nửa điểm thành ý cũng không có, Biện Bạch Hiền cười lạnh, Phác Xán Liệt là dạng người gì, y còn không rõ sao.

Chuyện hôm nay cũng có thể đại khái đoán được.

Không có chỗ đến mới đến đây thôi.

Phác Xán Liệt nhìn y cười, hắn đứng lên mang theo nụ cười lấy lòng, thân hắn đổ về trước muốn kiss trước, bị Biện Bạch Hiền một tát đẩy trở về.

”Thật hôi, tắm rửa cho em, không tắm không được lên giường.”

Nghe xong y nói, Phác Xán Liệt lập tức chạy vội vào phòng tắm, rửa sạch sẽ thân thể.

Nghĩ đến người biến mất sau cánh cửa, y cảm nhận được một loại cảm giác vô lực.

Y không biết trong Phác Xán Liệt, Biện Bạch Hiền y rốt cuộc là cái gì.

Nhưng y biết Phác Xán Liệt trong lòng y là người rất quan trọng trong cuộc đời này.

Lúc bọn họ lần đầu tiên gặp nhau tại quán Bar, hắn đã đi vào trong lòng y.

Rồi bọn họ trải qua tình ái kịch liệt, y càng thêm khẳng định Phác Xán Liệt chính là người y muốn tìm.

Nhưng rất nhanh y biết được, Phác Xán Liệt sẽ không bao giờ đáp lại tình cảm của y.

Ngay cả như vậy, y vẫn đồng ý Phác Xán Liệt cùng y giữ loại quan hệ tình nhân như nhu cầu.

Phác Xán Liệt không biết yêu.

Y cấp cho bản thân một kỳ hạn, khi y nói đủ một vạn câu em yêu anh, nếu Phác Xán Liệt vẫn không nói yêu y, y sẽ cùng hắn chia tay.

Cho nên, Phác Xán Liệt vò vò tóc từ nhà tắm đi ra.

Y nhìn hắn cười: “Em yêu anh.”

Đã là lần 3225 rồi, em biết không?

Trả lời y chính là nụ hôn hít thở không thông của Phác Xán Liệt.

3. Chương 2

Phác Xán Liệt cũng không phải không hiểu Biện Bạch Hiền, cùng y một chỗ lâu như vậy..... từ từ, thời gian dài bao nhiêu.

Hắn cẩn thận suy nghĩ, là hai năm hay là ba năm? Hình như cũng không nhớ rõ ràng lắm!

Bất quá có một chút khẳng định, Biện Bạch Hiền là nam nhân hắn quen lâu nhất.

Mà Biện Bạch Hiền rất thích nói một câu nhất: Em yêu anh.

Hắn từng nửa giỡn nửa thật hỏi y: “Em thật sự yêu anh hay là em thích nói mấy câu này?”

Kết quả là đổi lấy một chén cơm của đối phương, cộng thêm bị xem thường một cái. Cùng với: “Anh nói gì?”

Như vậy có tính là câu trả lời không.

Phác Xán Liệt xem những lời này bất quá là lúc yêu thương nói lời ngon tiếng ngọt với nhau. Nhưng nam nhân trong lúc đó sao có thể kể đến tình yêu chứ? Dù sao hắn không có công nhận, hắn chỉ thấy nam nhân cùng nhau một chỗ vui vẻ là được rồi, tính toán làm gì.

Đây là Phác Xán Liệt 28 tuổi đã nghĩ.

Mà mười năm trước Phác Xán Liệt cũng đã từng tin tưởng vào tình yêu, hắn liều lĩnh muốn cùng người kia một chỗ, lão ba hắn đem 10 vạn đặt trước mặt người kia nói một câu: “Chỉ cần người rời khỏi con ta, những cái này đều là của người.” Nghe xong lời này, nam nhân ta yêu thương kia lập tức bỏ lại ta ôm tiền rời đi.

Trong lúc đó, còn nói một câu cho Phác Xán Liệt buông góc áo của người đó ra: “Nam nhân trong lúc làm chuyện đó, không có khả năng ta yêu người đâu.”

Nghe xong Phác Xán Liệt té trên mặt đất, lão cha hắn từ trên cao nhìn hắn nằm trên đất nói: “Con xem, đây mà là tình yêu chân thật sao? Có tiền, con muốn tình yêu thành dạng gì cũng đều có thể.”

Sau ngày đó, Phác Xán Liệt trong phòng mình suy nghĩ ba ngày, sau đó đi đến lão ba nói: “Con không hề tin tưởng tình yêu nhưng con là người đồng tính. Cho nên cha đừng nghĩ sẽ có cháu để ôm.”

Chuyện Phác lão gia hôn mê là đương nhiên, mục đích ban đầu bất quá là muốn đưa con trở về đúng đường, cưới vợ vì Phác gia khai chi tán diệp. Không nghĩ đến kết quả như vậy, bất quá nhìn hắn kiên trì như vậy, chỉ chờ hắn qua vài năm nữa rồi nói sau.

Từ đó về sau, Phác Xán Liệt bắt đầu cuộc sống ăn chơi.

Cho đến khi gặp Biện Bạch Hiền, hắn mới có yên ổn được một chút.

Nhưng một chút lưu luyến mấy bụi cỏ là chuyện phải có.

Nhiều năm về sau, Phác Xán Liệt trở thành Phác lão gia, hắn còn thổn thức chính mình năm đó sao lại lợi hại như thế, dũng mãnh phi thường như thế, kết giao nhiều nam nhân nhiều như đếm sao trên trời.

Nghe hắn dạy bảo tiểu tôn tử, nhìn hắn nói ba hoa chích chòe cũng không lên tiếng, sao vậy a? Người ta bất quá là tiểu oa nhi ba tháng tuổi, có thể nằm yên nhìn thôi là có gì sao đâu.

Kết quả, đương nhiên là.....

Lại nói, hắn gặp được Biện Bạch Hiền vào ngày đó, thật trùng hợp hai là người đồng tính bị thất tình.

Bất đồng chính là Biện Bạch Hiền bị bạn trai đá còn Phác Xán Liệt là đá người khác.

Trong quán Bar, Phác Xán Liệt đầu tiên nhìn thấy Biện Bạch Hiền thì biết người này là loại mình thích, gương mặt thanh thoát, hai tròng mắt vì uống nhiều rượu mà hẹp dài, lại lộ ra ánh mắt mỉa mai như tơ. Thân hình mảnh khảnh, đôi chân thoát nhìn thon dài như nữ nhân được bó chặt bởi quần bò, nếu đôi chân này mà kẹp chặt thắt lưng của mình thì.....

Ha hả..... Phác Xán Liệt phát ra tiếng cười quái dị.
Dùng phương thức từ xưa đến nay, đến gần thành công.
Hai người đến thẳng giường trong khách sạn.
Chuyện kể tiếp liền như thuận lợi.
Nhưng có một số việc nằm ngoài dự tính của Phác Xán Liệt.
Giống như tình cảm của con người.

4. Chương 3

Lúc Biện Bạch Hiền tan sở, nhớ đến cần mua vài thứ, siêu thị nằm trên đường đi ngang qua quán Bar mà y và Phác Xán Liệt gặp nhau.

Thời gian còn sớm, quán Bar vẫn chưa mở cửa, bắt quá đợi đến 9 giờ tối nơi này sẽ rất đông người.

...

Một người trên đường lung lay thật lâu, cuối cùng vẫn là chạy đến quán Bar dành cho người đồng tính.

Hưởng thụ chút khoái hoạt sa đọa đi! Y nâng ly kêu to, đáng tiếc bị âm thanh ầm ỹ bao trùm, người đến đây không phải vì hưởng thụ sa đọa hay sao.

Con người chính là kỳ quái, lúc thất tình muốn sa đọa, lúc nhàm chán cũng muốn sa đọa. Lý do nào cũng muốn sa đọa, kỳ thật bản thân vẫn còn bản tính tồn tại cho nên mới muốn sa đọa đi!

Từng ngụm từng ngụm uống bia, rất nhanh có chút men say. Đáng tiếc người xung quanh không loạt vào mắt y.

Y là loại người rất được hoan nghênh, bề ngoài nhìn rất yếu đuối mỏng manh, nhưng cơ thể được bảo dưỡng đúng mực, người đồng tính phần lớn đều thích dạng này.

Một ly cocktail đủ màu sắc đặc trước mặt y.

"Mời cùng uống, bởi vì thoát nhìn cứng thật tỉnh mạch. Mà ly rượu này tên gọi là tỉnh mạch tùy tâm."

"Tỉnh mạch tùy tâm?" Y lập lại một lần, quay đầu nhìn về phía nam nhân nói chuyện.

Nam nhân có một đôi mắt hoa đào câu nhân, mà ánh mắt này quang mang chút ánh sáng chói mắt, làm cho tâm y bị hấp dẫn và chạm một chút, y biết là chính cái liếc mắt này khiến y động tâm.

"Tỉnh mạch là suy nghĩ từ trong lòng, cho nên lúc cứng nhớ tới lúc buồn chán sẽ muốn cười.. Tỉnh mạch đương là tùy tâm trạng của bản thân mà ra." Nam nhân giải thích, tiếp theo tự giới thiệu: "Anh gọi là Phác Xán Liệt, là khách quen chỗ này, chưa thấy qua cứng, hôm nay là lần đầu tiên đến sao?"

Sự thật chứng minh, một playboy phải chọn đúng thời điểm để nói những người khác nghe không hiểu, như vậy mới làm cho người ta thấy được mình rất cao thâm.

Bởi vậy rất nhiều năm sau, Biện Bạch Hiền còn muốn hắn nói ra những lời này, đó, khi kia, thế nào cũng cảm thấy như chó đánh rắm không có một chút đạo lý.

Bất quá lúc ấy bị rượu bia khống chế đầu óc y, cảm thấy nam nhân tên Phác Xán Liệt kia nói thật có lý.

"Biện Bạch Hiền, hôm nay là lần đầu tiên đến đây." Vươn tay, nam nhân lập tức bắt tay lại, rốt cuộc không buông ra.

Rồi mới bắt chuyện, lại dùng âm thanh hấp dẫn ngọt ngào: "Đêm nay, chúng ta đến đâu?"

Mang tình tứ ám chỉ trong lời nói, làm cho y có chút không kịp đề phòng, bất quá nhìn vẻ mặt khát vọng của nam nhân trước mặt, làm cho y không tự giác gật đầu.

Một đêm triền miên, ngày hôm sau Biện Bạch Hiền sâu sắc cảm nhận được nguyên lai người nằm dưới không phải là người mà... [=)))]

Lúc y tỉnh dậy, Phác Xán Liệt mặc xong quần áo, quần áo đơn giản làm cho hắn thoát nhìn thật cường tráng, kỳ thật bên dưới lót quần áo kia là hoàn toàn mê người.

Nhớ đến bộ dáng thân thể đặt trên người mình rõ ràng trong đầu, Biện Bạch Hiền cảm thấy một trận đỏ mặt.

”Em tỉnh rồi a? Ngủ có ngon không? Chi phí anh đã trả rồi, em có thể ngủ thêm chút nữa, chỉ cần buổi trưa trả phòng là được rồi. Cảm ơn em cho anh một đêm khó quên.”

Phác Xán Liệt cười nói, lấy đồng hồ trên bàn định rời đi.

”Chờ một chút.....” Biện Bạch Hiền gọi hắn lại: “Có thể cho em số điện thoại của anh không?”

Nam nhân nghi hoặc: “Anh nghĩ em chỉ muốn 419 thôi chứ.”

”419 là cái gì?” Đối với lời nói của Phác Xán Liệt, y nghe không hiểu.

”Ha ha..... không nghĩ tới anh định phải một tiểu dương ngây thơ.” Hắn cười to, cầm lấy bút của khách sạn, viết một dãy số đưa cho Biện Bạch Hiền rồi mới nói: “Anh có việc đi trước, nếu em muốn..... có thể gọi điện thoại cho anh.”

Khi đó cả hai đều không biết, sau này trở thành gút mắt trong thời gian dài.

5. Chương 4

Đối với Phác Xán Liệt mà nói, tình một đêm là chuyện thường.

Cho nên cùng Biện Bạch Hiền sau khi trải qua tình cảm mãnh liệt một đêm, hắn rất nhanh quên đi.

Nói thật ra hắn bề bộn nhiều việc, ban ngày phải giúp lão ba ở công ty, đến buổi tối còn chạy đến các quán Bar tìm người tình mới mà chơi đùa, thời gian với hắn là phi thường quý giá.

Các bằng hữu luôn khuyên hắn nên tìm một người tình cố định, mỗi khi hắn nhớ đến mối tình đầu liền cảm thấy hơi sợ.

Tuy nói bây giờ hắn mặc kệ đó là tình yêu, hắn vẫn sợ những người đó vĩnh viễn cùng hắn một chỗ.

Coi như kẻ này là một loại bi ai đi! Luôn sợ hãi người khác thật tâm chỉ là mê tiền của hắn mà thôi.

Này cũng là nguyên nhân Biện Bạch Hiền cùng hắn một chỗ trong thời gian rất dài.

Biện Bạch Hiền là kiến trúc sư, tiền bạc cũng không thiếu, cha mẹ mất sớm để y lại một mình không có gánh nặng gia đình, với y mà nói tiền đủ dùng là tốt rồi.

Lại gặp được Biện Bạch Hiền ngày đó đem khuya đến Bar Gay kia.

Dạo này khó tìm được đối tượng, bắt quá càng khó khăn hơn là gọi lên dục vọng chinh phục Phác Xán Liệt.

Theo đuổi đối tượng cũng có thời gian hạn chế, rất nhanh nam nhân vẽ mặt mị hoặc sẽ ngã vào lòng hắn, đến quán Bar cũ, hắn cùng nam nhân kia ra sàn nhảy, hắn thiếu chút nữa bị hành hạ, bởi vì người kia là một kẻ thích SM a! Phác Xán Liệt cũng không phải là người thích bị ngược đãi, hắn đối với roi da hoàn toàn không có hứng thú.

Hắn gọi một ly bia, một ngụm uống hết, thở dài một hơi.

Người pha chế tiểu Đình thiếu chút nữa không đổ bia lên đầu hắn, Phác Xán Liệt cái gì cũng hảo, có đôi khi lời nói ra có thể tức chết một kẻ đầu trâu.

Đương nhiên, bản lĩnh này chỉ dùng khi hắn không xem trọng người khác, tiểu Đình chính là loại người này. Kỳ thật hắn cũng không phải chướng mắt tiểu Đình, chẳng qua người ta có một sự hậu thuẫn kiên cường - hắn không nghĩ trên đời này không có ca ca và đệ đệ nào như vậy.

Đem ly bia đưa đến trước mặt Phác Xán Liệt, tiểu Đinh tức giận nói: “Có người mỗi ngày tới hỏi ta chuyện của người, ta nói Phác Xán Liệt người sẽ không làm bất chuyện ác đi, đem nam nhân tinh anh của xã hội làm cho thần hồn điên đảo, mỗi ngày đúng giờ đều đến đây báo danh, mà tử gia khóa người bây giờ mới xuất hiện.

Nhìn lại Lan Hoa Chỉ (tên của tiểu Đinh), hắn mới cẩn thận hỏi: “Ai a? Ta cũng không nhớ rõ gần đây làm ai choáng váng đầu óc?” Hắn từ trước đến nay đề là đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, Phác Xán Liệt nghĩ là ai nổi bật cạnh tranh với hắn a! Người bị hắn mê hoặc nhiều lắm, hắn không biết ai với ai a.

Tiểu Đinh trừng hắn: Chính là một tuần trước, bị người dùng ly tinh mịch tùy tâm dụ dỗ.”

Phác Xán Liệt cố gắng nhớ lại, hình như có chút ấn tượng.

Bất quá sáng hôm sau, hắn dường như có cho người kia số điện thoại, vì sao còn đến đây tìm hắn?

Tiểu Đinh nhìn hắn như vậy biết tám phần là không nhớ rõ.

Tai họa, hắn cho Phác Xán Liệt một kết luận.

Bất quá nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Nam nhân mỗi đêm đều đến lại xuất hiện, y nhìn Phác Xán Liệt ngồi trên quần bar, nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh đi tới.

Tiểu Đinh trạc trạc Phác Xán Liệt, “Uy, Phác Xán Liệt, ta nói người kia lại tới nữa.”

”A? A?” Con mơ mang Phác Xán Liệt lập tức tỉnh, bày ra tạo hình khuynh đảo chúng sinh.

Tiểu Đinh bên cạnh nôn mửa, không hổ là Phác Xán Liệt công phu biến sắc mặt không có ai bằng.

”Hi, không ngờ lại gặp nhau?” Phác Xán Liệt đầu tiên là tung ra một cái mị nhân rồi mới giả vờ vẻ ngoài ý muốn.

Tiểu Đinh tiếp tục ói...

”Thật xin lỗi.” Biện Bạch Hiền câu đầu tiên liền làm hắn mất đi phản ứng bình thường.

Cái gì chứ? Sao lại xin lỗi? Y không phải muốn tìm hắn tiếp tục sao? Rõ ràng y đã chuẩn bị sẵn sàng...

Phác Xán Liệt vẻ mặt ai oan, tiểu Đinh lại ói...

Hướng tiểu Đinh nhỏ giọng nói: “Ói ói, ói chết người, người mang thai hay sao a!”

Quay đầu lại bộ dáng tươi cười như hoa: “Sao lại nói xin lỗi? Cũng có làm gì sao đâu.”

”Bởi vì em nhớ đến, hôm đó ở khách sạn em cũng phải trả một nửa, chính là gọi điện thoại cho anh lại không ai nghe, cho nên em mới đến đây tìm anh, bởi vì anh nói anh là khách quen ở đây.”

Phác Xán Liệt cứng ngắc, biểu tình trên mặt như da bị nứt nẻ...

Hắn vừa bị nói vậy tiểu Đinh cười ha hả.

Ha ha... thật sự hảo hảo cười, lần đầu tiên thấy Phác Xán Liệt bị ghen, nguyên lai tìm hắn không phải vì mê hắn mà vội đến trả tiền.

Đầy sỗ gây chuyện về mặt vô tội hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Em nói sai gì sao?”

”Anh.....” Không biết nói gì, Phác Xán Liệt tiếp tục cứng ngắc.

Biện Bạch Hiền trong bóp lấy tiền ra: “Xin hỏi hôm đó chỉ phí ở khách sạn là bao nhiêu vậy?”

”250.” Phác Xán Liệt phát ra âm thanh rầu rĩ.

”Cái gì?” Biện Bạch Hiền không nghe rõ ràng.

Phác Xán Liệt nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn: “Anh nói là 250. Có ai vì trả tiền mà cố ý tìm người không, không phải 250 thì là cái gì?”

Mà rất nhiều năm về sau, Phác Xán Liệt trở thành Phác lão gia tiếp tục hướng tiểu tôn tử thỏn thức cả đời này hẳn là lần đầu tiên hướng bạn tình hét to, sau này chỉ cần gặp được ai làm hắn phát điên, cơ hồ đều là người cùng ông nội có quan hệ.

6. Chương 5

”250, anh nói em sao?” Biện Bạch Hiền lấy tay chỉ chóp mũi mình hỏi.

Biểu tình vô tội làm cho Phác Xán Liệt có ý nghĩ muốn xúc động trước người này, sao quái nhân lại rơi xuống đây, thế nhưng có thể làm cho hắn mất hình tượng công cổ giữ trong những năm qua không sót chút gì.

Tiểu Đình bên cạnh chen vào nói: “Tuy rằng không phải lời hay gì nhưng đúng là...”

”250, ngươi là nói ta sao?” Biện Bạch Hiền lấy tay chỉ trứ chính mình chóp mũi hỏi.

Biểu tình vô tội làm cho Phác Xán Liệt nghĩ muốn xúc động tê tái vì người trước mặt, ở đâu rơi ra quái nhân thế nhưng có thể cho hắn nhiều năm qua duy trì hình tượng lăng tử không còn sót chút gì nhưng đúng với biểu hiện của người yêu.

”Ta biết Phác Xán Liệt sau lần đầu tiên vẫn thấy hay hỏi thăm ngươi!”

Phác Xán Liệt cảm thấy được bộ dáng mình hiện tại nhất định dữ tợn, tiểu Đình thôi vì sao bây giờ lại gây thêm phiền.

”Quên đi, về tiền bạc anh không để tâm, nếu cứng hôm nay đơn thuần tới tìm anh, anh hoan nghênh. Nếu không thì mời.” Nếu thật sự thu tiền của y, hẳn sau này mặt mũi Phác Xán Liệt còn để đâu a!

”A? Chính là chính là..... kỳ thật em.....” Nghĩ đến mục đích của mình, Biện Bạch Hiền cảm thấy không biết mở miệng làm sao, ngay cả nói chuyện đều nói lắp.

Phác Xán Liệt có chút không kiên nhẫn, không muốn cùng người khác dây dưa lãng phí thời gian, thời gian buổi tối của hắn rất quý giá.

”Có chuyện nói mau, anh còn nhiều việc.” Muốn đem nam nhân này đuổi đi, nói hay không thì nhanh lên.

Hắn ngồi trên ghế cao bên quầy bar, xoay trái xoay phải, muốn nhìn người xung quanh một chút, chính là không cố ý nhìn Biện Bạch Hiền.

Mà tiểu Đình sống chết cũng không đi chỗ khác, cứ lau bàn chỗ bọn họ ngồi không ngừng, bộ dáng muốn xem kịch vui.

Biện Bạch Hiền có chút uể oải, y biết có một số việc y rất kiên trì cùng nguyên tắc, có đôi khi không nói thích người khác đối với người làm mình động tâm không cố ý xem nhẹ, trong lòng vẫn có chút khổ sở.

”Cho ta một ly rượu.” Y hướng tiểu Đình nói, tiểu Đình hỉ hờn đưa ly rượu đến, Biện Bạch Hiền một hơi uống sạch.

Quay đầu, lớn tiếng nói với Phác Xán Liệt: “Mời anh làm người của em. Chúng ta quen nhau được không?”

”Bang” một tiếng mọi người quay đầu lại nhìn phía bên này, tiểu Đình cũng từ quầy bar xoay qua nhìn, kết quả làm cho hắn thiếu chút nữa cười đến rút gân.

Nghe được y nói làm hắn kinh ngạc, Phác Xán Liệt dưới chân liền bước trượt. Nga! Không phải, là té trên mặt đất, đương nhiên tư thế té tao nhã, quan trọng là... có người nói to nhỏ về hắn.

Người xung quanh bắt đầu nhỏ to, đoán quan hệ của hai người.

Biện Bạch Hiền sờ sờ tóc, bây giờ Phác Xán Liệt cái dạng này, rốt cuộc có đáp ứng hay không đáp ứng đây?

Phác Xán Liệt bên này đã hoàn mất năng lực ngôn ngữ, trong lòng nghĩ ta hôm nay bị cái gì vậy, ban đầu nhì nhất chỉ là mặt mặt mũi thôi, đến bây giờ mặt mũi nhìn ông bà cũng không có.

Hắn thầm nghĩ mà muốn khóc a! Phác Xán Liệt tung hoành cây cỏ hơn mười năm, không nghĩ tới bên trong áo đều bị một người 419 cũng không biết phá hủy tất cả.

Phác Xán Liệt cảm thấy bản thân bây giờ như nữ diễn viên khổ tình, tưởng tượng nơi trống trải, như ngọn đèn mong manh đều nằm trên người nữ nhân đau khổ này. Phác Xán Liệt trên người lạnh rung, chỉ thấy Phác Xán Liệt quát to một tiếng: “Đại nhân oan uổng a!”

Mọi người nhìn, đây là chuyện gì a?

Tất cả mọi người bị câu nói Phác Xán Liệt: Đại nhân oan uổng a! Đều lắc đầu.

Phác Xán Liệt thừa cơ xông lên nắm lấy khoác Biện Bạch Hiền kéo đi, nếu y không muốn sống thì chiều. Chờ cho đến nơi vắng người, Phác Xán Liệt mới quay đầu nhìn nam nhân hại người rất nặng này.

”Cưng ăn cơm no không có việc gì làm phải không? Nói ra mấy lời như vậy, ai chẳng biết Phác Xán Liệt chỉ làm 1 không làm 0, ngày mai chắc chắn lời đồn bay đầy trời, danh dự của ta a!”

Biện Bạch Hiền nghiêm mặt nói: “Em là nói thật, mời anh kết giao cùng em được không?”

Đây không phải lần đầu Phác Xán Liệt được người khác thổ lộ, cũng là lần thứ nhất được thổ lộ đến xấu hổ như vậy.

Đương nhiên cũng bị Biện Bạch Hiền gắt ao nắm chắc kết quả.

Bất quá, đây là sau này.

7. Chương 6

Trên thực tế dưới sự chờ mong của mọi người, sau khi hai người thông báo chuyện tình mãnh liệt về đêm cũng không hề phát sinh.

Nhìn Phác Xán Liệt bộ dạng nhìn không ra, Biện Bạch Hiền bỏ lại câu: “Mong anh hảo hảo suy nghĩ một chút, em là thật sự muốn cùng anh kết giao nếu anh đồng ý thì gọi số điện thoại này cho em!” Mang danh thiếp đưa cho pho tượng Phác Xán Liệt, xoay người rời đi.

Gió lạnh tiếp tục lùa qua lạnh rung, lá vàng khô xung quanh Phác Xán Liệt bốn phía thổi ồ ạt.

”Hắt xì!” Gió lạnh có người bị cảm!

Cứ như vậy qua vài ngày, thời điểm Biện Bạch Hiền nghĩ sẽ buông tay.

Một cú điện thoại ngoài ý muốn làm cho y tin tưởng ý trời.

”Biện Bạch Hiền?” Dây số xa lạ, người bên kia đầu dây mở miệng cũng là câu hỏi. Làm cho y tiếp điện thoại có chút bất ngờ không kịp suy nghĩ.

”Là ta, người là...” Biện Bạch Hiền bình tĩnh đại ngộ. “Tiếng của cưng sao lại biến thành như vậy?”

”Còn không phải là vì cưng, khụ khụ..... Hôm đó đột nhiên chạy đi không cầm theo áo khoác, khụ khụ..... anh bị cảm mạo hơn nữa ho khan phát sốt..... khụ khụ.....”

”Vậy anh gọi điện thoại đến là...?” Thật đúng là đáng thương, Biện Bạch Hiền nghĩ.

Bên kia nghiêng rằng nghiêng lợi: “Cưng có bị ngu ngốc hay không? Đương nhiên là muốn cưng đến giúp ta, người giúp việc hôm nay xin phép nghỉ rồi. Ta không có gì ăn, sắp chết đói.” Những lời này nói trôi chảy không hề vấp, Phác Xán Liệt thật đang bệnh sao còn có tinh thần vậy a?

“.....” Biện Bạch Hiền nghĩ, anh lại không nói cho em biết đương nhiên em muốn hỏi một chút.

”Xảy ra chuyện gì? Không muốn?.....Khụ khụ..... ta như vậy cưng là tại lỗi của cưng, cưng không đến không được.” Bên kia nói giọng đáng thương

Biện Bạch Hiền trong đầu không khỏi tưởng tượng, Phác Xán Liệt trên giường nằm chèo quẹo như bánh quai rất đáng thương.

Mồ hôi lạnh chảy xuống, “Àn, vậy nhà anh ở chỗ nào?”

Phác Xán Liệt rất nhanh nói địa chỉ nhà, rồi mới sợ ý đối ý nên nói một câu có công đạo: “Cưng mau một chút, anh sắp chết đói.” Rồi mới cúp máy.

Biện Bạch Hiền nhìn màn hình di động chuyển thành màu đen, nghĩ thầm, Kể lẻ thê thảm như vậy không phải chỉ muốn em mua đồ ăn đến thôi sao?

Nghĩ nghĩ vẫn là quyết định ra siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn, rồi mới lái xe đến khu chung cư cao cấp của Phác Xán Liệt.

Bởi vì là ban ngày (chu ngày), xe cộ trên đường đông gấp đôi bình thường cho nên chờ lúc Biện Bạch Hiền đến dưới nhà Phác Xán Liệt đã là qua một tiếng.

Lúc đi vào bên trong không khỏi đề ra nghi vấn một phen, cho đến khi bảo vệ gọi cho Phác Xán Liệt xong mới cho đi vào.

Lên thang máy bấm tầng 20 theo lời Phác Xán Liệt.

Tìm được cửa nhà của Phác Xán Liệt nói, xoa bóp mặt một chút trước khi nhấn chuông.

Qua vài phút, tiếng cửa mở cửa rồi mới thấy mặt Phác Xán Liệt trắng bệnh phía sau cửa.

”Cưng cuối cùng đã đến..... khụ khụ.....vào đi!” Rồi mới tránh qua cho Biện Bạch Hiền đi vào.

Biện Bạch Hiền cùng hấn vào căn phòng lớn, nhìn Phác Xán Liệt như u hồn bay tới trong phòng, nhảy lên giường lớn nằm bất động.

Bị hành vi của hấn làm cho hoảng sợ, Biện Bạch Hiền mới quay đầu thưởng thức căn phòng ở lớn cả 100m2.

Ba phòng ngủ, hai phòng khách, hai phòng tắm, một nhà bếp. Thật là nơi phù hợp với nam nhân độc thân lại có tài, trang trí đơn giản mà không mất tính hoa lệ, giống như không gian phòng khách được trang trí bằng đèn thủy tinh.

Duy nhất là cho Biện Bạch Hiền vừa lòng chính là tấm lông dê màu xám trong phòng khách, trang trí phối hợp hoàng hảo thiên y vô cùng, trước ghế sofa là bàn trà thấp làm cho Biện Bạch Hiền đi đến nhìn tấm lông dê tinh khiết làm từ thủ công của Ai Cập.

Bởi vì thói quen nghề nghiệp làm cho y cứ quan sát thưởng thức phòng ở, quên cả mục đích mình đến đây.

Chỉ khi phía sau truyền đến tiếng như động đất: “Họ Biện kia, anh gọi cưng tới cũng không phải cho cưng tham quan nhà của anh.”

Biện Bạch Hiền phát ra tiếng cười ha hả, rồi mới tìm nhà bếp chui vào.

Nhìn nhìn tủ lạnh, thấy mình may mắn vì sáng suốt, tủ lạnh nhà Phác Xán Liệt trừ bỏ bia cùng đồ uống ra thì cả một cái trứng chim cũng tìm không ra.

Cũng may nhiều năm vào nhà bếp không phải là vô ích, thiết bị ở đây vẫn đầy đủ, tìm cái nồi bỏ gạo vào, rửa con cá, mở gas ninh cháo.

Phác Xán Liệt nhìn nam nhân vạn năm cũng chưa vào nhà bếp, vội đông vội tây qua lại không ngừng.

Cảm giác kỳ dị cũng dâng lên, này là lần đầu tiên có người bắt kẻ đại giới vì hấn làm việc này.

Hôm nay dì Thẩm vì đứa con bị bệnh nên xin phép nghỉ, mà hấn vừa tỉnh lại mới phát hiện bụng mình đói, trong nhà cái gì cũng không có.

Mấy ngày nay còn bệnh, làm hấn chịu nhiều đau khổ. Mà hậu chứng sinh bệnh lớn nhất là tay chân như nhũn ra, cả người vô lực. Hấn tự nhiên cũng không thể ra ngoài để ăn cái gì.

Nguyên bản muốn gọi đồ ăn bên ngoài mang đến, có thể vừa nghe tên món ăn liền cảm thấy mất hứng.

Hấn lại không có bằng hữu, đại đa số đều là bạn trên giường, người nghĩ người có thể trông cậy vào bạn giường cho người chút tình yêu ấm áp sao?

Nghĩ đến hấn thấy thần tình hắc tuyến, rồi mới không biết làm sao đã nghĩ đến người hại hấn sinh bệnh.

Cũng may không có bỏ đi danh thiếp của y, nhìn theo số điện thoại mà gọi, chờ thời gian rất lâu cũng chưa ai bắt máy, hấn còn tưởng rằng y không nghe. Chờ bảo an gọi điện thoại báo có người tới, hấn mới biết được người kia thật đã đến.

Biện Bạch Hiền cảm thấy có người nhìn phía sau lưng mình, nói không biết là nói xạo.

Y quay đầu quả nhiên nhìn Phác Xán Liệt ngây ngốc tiều tụy: “Có chuyện gì? Anh vẫn nằm ngủ chút nữa đi, cháo nấu thêm chút nữa mới có thể ăn.”

”Cháo? Anh cũng không muốn ăn món đó!” Thói quen thiếu gia toát ra đầu.

Biện Bạch Hiền không đồng ý lắc đầu: “Khó mà làm được, anh bây giờ là người bệnh, hơn nữa anh bị bệnh nhiều ngày rồi không thể ăn mấy thứ dầu mỡ, cháo đối với tiêu hoa của anh có lợi.”

“...” Có lẽ sinh bệnh, Biện Bạch Hiền không có nhảy dựng lên phản bác.

”Nhanh đi ngủ thêm chút đi!” Không được, ngủ cả ngày rồi, mình ngồi đây nhìn cưng ấy nấu thức ăn đi!

Biện Bạch Hiền nhìn theo hấn, thấy hấn ngồi trên bàn ăn cũng không phản đối. Tiếp tục vào nhà bếp làm mấy món ăn sáng nhẹ.

8. Chương 7

Gió cuốn mây tan, cháo trắng dùng ăn sáng đều sạch sẽ, một chút đều không có hình tượng công tử cao quý ngày thường.

Ăn xong còn vỗ vỗ cái bụng đã căng to của mình.

”Ăn ngon, no nê.” Vừa nói vừa rút khăn mặt lau chút cháo còn dính khóe miệng. Nhìn thấy Biện Bạch Hiền cơ hồ vẫn chưa động vào đĩa, liền hỏi: “Cưng không đói bụng sao? Sao vẫn không ăn a?”

Biện Bạch Hiền nghĩ thầm, Anh ăn như vậy, em sao còn dám động đến đĩa a! Cũng may mình cũng không đói, liền lắc lắc đầu nói: “Em còn no, trước khi ra ngoài có ăn rồi.”

”Nga!” Phác Xán Liệt cặp mắt đều nói lên tâm trạng thành tâm: “Không nghĩ đến thủ nghệ của cưng hảo như thế, so với thức ăn bên ngoài còn hơn hơn.”

Hắc tuyến! Biện Bạch Hiền vừa dọn chén đĩa vừa nói: “Đó là vì anh đói bụng, em sống độc thân, nếu muốn có dinh dưỡng cân đối cũng chỉ có thể tự mình nấu ăn thôi. Thời gian dài lâu có thể nấu được vài món.” Huống chi đây chỉ là nấu cháo mà thôi.

Kỳ thật y chưa nói bởi vì người yêu trước kia là người rất kén chọn, vì cho người đó có thể ăn nhiều một chút, y cố ý đi học nấu ăn. Không nghĩ đến giờ có thể phát huy công dụng.

Phác Xán Liệt nhìn nam nhân trong nhà bếp rửa chén, có chút đắm chiêu nhìn bóng dáng ý nghĩ vấn đề phức tạp.

”Biện Bạch Hiền, vì sao lại thích anh? Cưng hẳn biết anh là dạng người gì, sao còn có thể nói muốn cùng anh quen nhau?”

Nam nhân không quan đầu lại, tiếp tục chuyện đang làm trong tay.

Một lát sau, mới mở miệng nói: “Không biết a! Buổi tối hôm đó em đã suy nghĩ hai ngày, rồi mới quyết định phải cùng anh quen nhau. Có lẽ chúng ta đều thật tình mệnh đi!”

Tình mệnh? Phác Xán Liệt ngẩn ra. Từ này sao có thể cùng hấn nói chung một chỗ?

”Anh nghĩ đó không phải là từ thích hợp để nói anh a!”

Rửa chén xong, dựa theo trình tự thu dọn, lại lấy khăn lau ra lau sạch các vết bẩn trên bàn.

“Tĩnh mạch thật sự không phải nhìn ra được, mà là cảm giác được. Tĩnh mạch của anh không ai có thể hiểu được anh tốt cùng suy nghĩ cái gì!” Biện Bạch Hiền cũng không biết bản thân nói đúng hay không nhưng y nhìn Phác Xán Liệt đôi khi có cảm giác như vậy.

“Ha ha.....” Cười gượng hai tiếng, Phác Xán Liệt cũng không nói gì.

Hắn thật không ngờ người không gặp hắn quá ba lần lại có thể nói ra tâm tư của hắn. Chỉ cần là người đều hy vọng có thể tìm được tình yêu thật sự, mà khi hắn không thể chùn bước cũng mong mình sẽ tìm được kết quả gì đó cho bản thân.

Lưu luyện hoa cỏ, bắt quá là vì không cho bản thân nhớ đến chuyện cũ. Cho dù cách nhiều năm rồi hắn cũng cùng nhiều dạng người giao tiếp, chính là không ai có thể hiểu được hắn.

Không biết lúc nào, Biện Bạch Hiền đã dọn xong nhà bếp, đi đến bên cạnh hắn.

“Nếu anh không có gì nữa, em về đây.”

Nhìn nam nhân không gặp nhau quá ba lần, lần đầu tiên là vì kết bạn, lần thứ hai khiến hắn bên ngoài bị mất mặt, lần thứ ba là hiện tại. Hắn có lúc bất lực với người này, tựa như mỗi lần thấy y cảm giác đều khác nhau.

“Cứng..... cứng nói chuyện kia có còn không?” Nhẹ giọng hỏi.

“Cái gì?” Biện Bạch Hiền không nghe rõ hắn nói cái gì.

Lớn tiếng quát: “Anh hỏi em chuyện lần trước em nói có còn không?”

“Nga! Anh nói chuyện đó a! Đương nhiên, em nói sẽ không đổi ý đâu.”

Nghe nói vậy, Phác Xán Liệt trợn mắt xúc động, cảm thấy bản thân chùi đầu vào rọ.

Nghĩ nghĩ vẫn nói thêm một chút: “Tuy rằng anh đồng ý cùng cứng quen nhau nhưng anh hy vọng em đáp ứng anh một điều kiện.”

Biện Bạch Hiền gật đầu, “Hảo, anh nói đi!”

“Anh nghĩ sinh hoạt cá nhân đối phương không cần can thiệp lẫn nhau.” Phác Xán Liệt nhún vai, hai tay chấp lại: “Em cũng biết anh là người thích chơi đùa, không thể bỏ thói quen cố định một người trong cuộc sống.”

Cảm thấy được Phác Xán Liệt nói có lý, Biện Bạch Hiền đáp ứng rồi làm cho hắn sau này hối hận về điều kiện đó không thôi.

“Như vậy vì chúc mừng chúng ta trở thành tình nhân, trước hôn một cái được không?”

Playboy bản tính sống lại, mặc dù có bệnh trong người cũng không quên những chuyện này.

Biện Bạch Hiền bị dè hướng tới miệng, có chút đỏ khốc đỏ cười.

Cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn dâng môi cho người kia.

Hơi thở rối loạn, Biện Bạch Hiền thật không ngờ chỉ hôn nhẹ có thể làm lý trí mình biến loạn như vậy.

Đẩy nhanh người còn muốn tiếp tục ra: “Không, từ bỏ. Anh còn bệnh, chờ anh hết bệnh rồi nói sao, được không?”

Phác Xán Liệt nghĩ tình trạng trước mắt của mình, cũng không đòi hỏi gì.

Biện Bạch Hiền nhìn vẻ mặt hắn lộ vẻ tĩnh mạch, nhìn không được sờ sờ mặt hắn nói: “Anh uống thuốc, ngủ trước được không, em ở trong này cùng anh.”

Phác Xán Liệt lúc này mới giãn mày ra, vô luận là người vĩ đại thế nào, lúc sinh bệnh đều là tối bất lực, tối cần ấm áp.

Mà thói quen cần thân nhiệt làm ấm của Phác Xán Liệt vẫn như thế.

Ôm chặt người trước mắt, cúi đầu vào vai y, âm thanh rầu rĩ truyền ra: “Theo giúp anh ngủ ngon được không? Chỉ ngủ thôi, không làm gì khác.”

“Hảo.”

Nhiều năm về sau, mỗi khi Biện Bạch Hiền hồi tưởng hai người trong lúc đó ầm ập ra sao đều có một loại cảm giác nói không nên lời.

Có lẽ lúc anh lộ ra sự tỉnh mịch, em liền yêu anh, không phải sao?

9. Chương 8

Nếu người yêu một playboy, tuy rằng hai người quen nhau vẫn là nghĩ muốn cản hẳn không ngừng tìm bạn bên ngoài, người làm được sao?

Trên máy tính xuất hiện một đoạn văn, Biện Bạch Hiền chờ độc giả trả lời.

[Người nói là bản thân mình sao? Người là Gay?]

Đối phương rất nhanh liền trả lời. Tuy rằng chỉ nhìn qua màn hình, Biện Bạch Hiền cũng không cảm thấy đối phương khinh khi mình.

[Đúng vậy!]

Đối phương gửi lại một khuôn mặt cười.

[Ha hã..... kỳ thật ta cũng vậy nga! Người nói chuyện kia, nói thật ra ta cũng không biết làm sao. Có lẽ ta còn không tìm được người yêu!]

Quả nhiên không ai biết giúp hẳn làm sao! Hoặc là nói mỗi người có cách giải quyết khác nhau, đương nhiên sẽ không có kết cục giống nhau.

[Nga! Là vậy à! Kia cảm ơn người!]

[Từ từ, ta nghĩ có truyền thuyết từ xưa, nếu người tin truyền thuyết đó? Đối với người yêu của mình nói một câu ‘ta yêu người’, người kia cũng sẽ yêu người.]

[Có thật thần kỳ vậy không?] Biện Bạch Hiền đánh một dấu chấm hỏi thật to.

Đối phương cũng gửi lại cái mặt quỷ.

[Ta không biết a! Chỉ là truyền thuyết, nếu người tin thì cứ thử một lần, dù sao không mất chút thịt nào.]

[Được rồi, cảm ơn người!]

[Cảm ơn cái gì, không cần không cần.]

Đối phương thật khách khí.

[Ta đi trước đây, 886.]

[886.]

Tất máy tính, Biện Bạch Hiền căn nhắc chuyện mới vừa nghe, cái được gọi là truyền thuyết.

Một vạn câu ta yêu người? Muốn nói bao nhiêu lần a? Một năm mới có 365 ngày mà bọn họ lại không thể mỗi ngày gặp nhau.

Bất quá vẫn là thử một lần đi! Cho bản thân mình một cái kỳ hạn, nếu lúc mình nói đủ một vạn câu. Chính là lúc chúng ta chia tay, Phác Xán Liệt.

Cùng Phác Xán Liệt quen nhau không lâu, Biện Bạch Hiền chỉ biết mình rất yêu Phác Xán Liệt.

Bởi vì khi y nhìn Phác Xán Liệt cùng nam nhân khác dựa vào nhau nói chuyện khe khẽ, y cảm thấy được tâm mình như lỗ hổng, gió lạnh thổi sù sù qua.

Xoay người rời đi, không kinh động bất cứ ai.

Chạy đến bên hông tường ngoài quán Bar, miệng há to lấy khí, tay nắm chặt đến run.

Biết bản thân cũng không thể làm gì, bởi vì y đáp ứng Biện Bạch Hiền sẽ không can thiệp chuyện cá nhân.

Hôm nay, mình lại chạy tới tìm hắn, kết quả nhìn một cảnh như vậy cũng không làm được gì.

Biện Bạch Hiền chỉ có thể nắm chặt tay, ngay cả móng tay cắn sâu vào lòng bàn tay đến chảy máu đầm đìa cũng không có cảm giác.

Về nhà bằng cách nào y cũng không nhớ rõ, nhìn vết máu đã khô trên tay cũng chỉ dùng nước rửa trôi đi.

Mở máy tính, tìm người thường nói chuyện phiếm tâm sự.

Nếu người cùng mình quen biết y sẽ không nói nhiều như vậy, vì đối phương là bạn trên mạng, cho dù biết chuyện cũng không cảm thấy xấu hổ.

Điện thoại Phác Xán Liệt vang hồi lâu, nửa ngày mới bắt máy. Biện Bạch Hiền có thể tưởng tượng Phác Xán Liệt làm sao giãy dụa để bắt máy.

“Uy, thân ái, sao gọi điện cho anh vậy?” Trong điện thoại âm thanh cái ằm ỉ nhỏ đi nhiều, hắn là hắn chạy đến đâu đó, so sánh nơi yên lặng trong điện thoại.

“Không..... không có gì!” Nghe được tiếng Phác Xán Liệt, Biện Bạch Hiền đột nhiên cảm thấy nói không ra lời.

“Đêm nay anh phải tăng ca, không thể đến với em. Ngày mai anh rảnh.” Biện Bạch Hiền ở bên này cười khổ, tăng ca? Là tăng ca trên giường đi?

“Không cần, chờ anh làm việc xong hết thì tốt rồi. Phác Xán Liệt...” Dừng một chút, điện thoại truyền đến tiếng nhu tình như nước của Phác Xán Liệt:

“Xảy ra chuyện gì? Có phải hay không có việc?”

“Không, em chỉ muốn nói với anh, em yêu anh.” Câu đầu tiên, nói ra khỏi miệng. Biện Bạch Hiền thể như thở dài nhẹ nhõm.

Người bên kia hiển nhiên không ngờ y sẽ nói những lời này, ngốc lảng nửa ngày mới nói một câu: “Hảo hảo ngủ đi! Ngày mai tan sở sẽ đến nhà em.”

Tiếp theo chính là tiếng cúp máy.

Nghe được câu ‘em yêu anh’ của Biện Bạch Hiền, Phác Xán Liệt cảm thấy cả người kỳ lạ.

An ủi y một câu nhanh chóng cúp máy.

Trở về nam nhân bên cạnh mình, nam nhân lộ ra vẻ mặt quyết rũ, yêu mị bỏ lên hắn.

Phác Xán Liệt nhìn cái dạng này, thể như thấy một trận ghê tởm. Nhíu mày nhìn, đang nghe nam nhân dùng tiếng nói trầm thấp: “Ai u, Phác Xán Liệt, để cho anh dẫn người ta đi đến chỗ nào?” Hoàn toàn hồng.

Ba chân bốn cẳng chạy, tay nam nhân không ngừng triển tới.

Bỏ lại câu: “Ta có việc đi trước, tối nay tiền thưởng của người đều tính vào ta.”

Hốt hoảng chạy trốn, hắn dường như không nghe thấy tiếng cười cuồng loạn của tiểu Đinh

10. Chương 9

Mơ mơ màng màng nhìn đến nam nhân muốn mình chia tay, nhìn y cười.

“Biện Bạch Hiền, Bạch Hiền..... Tỉnh tỉnh, người ngủ ở đây sẽ cảm lạnh.” Có người gọi y, ai a? Thanh âm hảo quen tai.

Nâng lên mí mắt nặn nê, mới nhìn rõ người trước mặt không phải là nam nhân kia, mà chính là thủ trưởng kiêm bạn tốt – Độ Khánh Thù.

“Là người a!” Ngồi thẳng dậy, thắt lưng đau quá, nhất định trong lúc ngủ không cẩn thận, tạo tư thế không đúng.

Độ Khánh Thù tròn trắng mắt: “Không phải ta, người cho là ai a?”

“Không có không có.” Khoát tay, nhanh làm sáng tỏ: “Ta chỉ không ngờ là người gọi ta mà thôi. Tìm ta có gì sao?”

Độ Khánh Thù kéo ghế ngồi xuống, “Không có việc gì, tới hỏi người giữa trưa có muốn ăn gì không? Cùng nhau a? Đúng rồi, ngày hôm qua không có ngủ đủ hay sao? Để bây giờ ngủ gà ngủ gật vậy?”

“Ha ha.....” Biện Bạch Hiền cười gượng, muốn tìm có tránh truy vấn, “Người nói muốn đi ăn mà, chúng ta thôi.”

Nói thật ra, mang thai đã được hai tháng, y bây giờ nhìn cái gì đều muốn ăn, có đôi khi bị sức ăn của mình dọa. [ui (^3^)]

“Ăn cái gì?” Độ Khánh Thù ngẩng đầu nghĩ xem muốn ăn cái gì rồi mới vỗ tay một cái, “Quyết định, đi ăn lẩu cá chua cay.”

“Hảo..... tốt!”

Cá, lúc trước mình thích ăn cá nhất! Bây giờ hình như có chút.....

Ông chủ là lớn nhất, còn chưa đến giờ tan sở, Độ Khánh Thù liền kéo Biện Bạch Hiền trước ánh mắt hâm mộ của mọi người, rời khỏi công ty.

Ra cửa, hướng bên trái có một khách sạn nhỏ, mặt tiền phía dưới là một nhà hàng lớn, bởi vì bọn họ thích ăn lẩu cá chua cay nên hai người thường xuyên đến đây.

Ông chủ là người Tứ Xuyên, nguyên liệu cũng đều từ Tứ Xuyên chuyển đến. Hương vị rất tuyệt, có khi đến ăn còn phải xếp hàng chờ bàn.

Hôm này vì ông chủ sử dụng đặc quyền cho nên lúc bọn họ còn chưa đến giờ ăn trưa, người cũng không đông lắm.

Trong căn phòng nhỏ, một cái lẩu lớn, rồi mới ăn hai món điểm tâm, trứng muối đậu hũ thang là một phần đặc sắc ở đây.

Hai người kiên nhẫn đợi, muốn ăn ngon đương nhiên phẩm chậm rãi đợi. Cái gọi là làm việc chậm mới được tinh tế, để tâm vào món ăn tự nhiên là ngon nhất.

Nghĩ đến đây, Biện Bạch Hiền trong lòng cười nhạo mình một chút, thời gian dài như vậy muốn cho người kia yêu mình còn không phải thất bại thảm hại.

Độ Khánh Thù nhìn nhân viên mang tới các món ăn, lại nhìn đến bạn tốt ngồi gần người, lấy tay quơ quơ trước mặt y.

“Biện Bạch Hiền, thỉnh hồn quay về.....” Nói xong, còn bô bô niệm chú ngữ, Biện Bạch Hiền “Xì” một tiếng cười ra.

“Người làm sao vậy a!” Biết bạn tốt có tâm sự nên cố chọc cười.

Biện Bạch Hiền tự nhận một điều, so sánh người cũ có thể giao cho y một bằng hữu tốt như vậy coi như là chuyện bất ngờ nhất.

Còn có chính là Độ Khánh Thù cùng y đều là người trong tộc, cho nên bọn họ có thể gặp được nhau thật sự là một chuyện khó tin.

“Nhìn người dạo này râu rí không vui, liền giúp người vui vẻ a! Đúng rồi, nhìn người mấy ngày nay đều mất hồn mất vía, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Không có ai chia tay người yêu còn có thể cao hứng đâu, chỉ là trả giá cho tình cảm thật tâm đó.

Cho nên bị Độ Khánh Thù hỏi tâm sự, Biện Bạch Hiền tự nhiên cũng cao hứng một chút.

Một ngụm uống cạn ly nước, chua xót mở miệng: “Cũng không có gì, chỉ là chia tay với người kia thôi.”

“Nga! Chia tay à!” Tiếp những lời này, Độ Khánh Thù cũng không biết nên nói cái gì.

Có đôi khi hấn thật sự trách mình, dù sao Biện Bạch Hiền cũng từng là bạn trai của đàn em hấn do hấn giới thiệu, Biện Bạch Hiền bị đàn em mình đá đi, lúc không vui mới quen Phác Xán Liệt. Độ Khánh Thù cảm thấy bản thân hình như có trách nhiệm gián tiếp cho chuyện này.

Mặc dù trong mắt người khác chuyện này không liên quan đến hấn, hấn vẫn thật thành tâm mà nói: “Thật xin lỗi.”

“Không liên quan đến người mà.” Vỗ vỗ vai bạn tốt: “Không liên quan đến người, là chuyện của riêng ta, cùng lắm thì là chuyện chia tay thôi.”

“Kia, Tiểu Bạch của chúng ta sẽ sớm gặp được người yêu phong nhã hòa hoa.”

“Không cần đem ta nói như sủng vật của người nuôi.”

Khi nói chuyện, đồ ăn cũng dần mang lên bàn, một số mùi thức ăn xông lên.

“Thơm quá nga!” Độ Khánh Thù cầm đũa lên ngay, khẩu vị cay e ảm làm cho nước miếng người ta đều chảy xuống bàn.

Hấn bên này đang cao hứng, lại thấy Biện Bạch Hiền hình như không vui.

Tuy rằng mùi lẩu cá chua cay không có tanh nhưng vẫn làm dạ dày y muốn lộn cả lên.

Cầm lấy đôi đũa, cũng chỉ gấp chút dưa chua về ăn.

“Nè... người... sao không ăn cá.” Miệng vẫn còn nhai thức ăn, Độ Khánh Thù nói không rõ ràng.

Cũng may còn gọi thêm hai món khác, ăn món khác, Biện Bạch Hiền nói: “Dạo này ăn uống không tốt, không muốn ăn mấy món nặng mùi.”

Độ Khánh Thù rõ ràng có chút nghi hoặc, bởi vì trước kia Biện Bạch Hiền rất yêu thích món ăn này, chưa từng nghe y nói qua không thể ăn.

“Không có việc gì, người thích cứ ăn nhiều một chút, ta bây giờ chưa thấy đói. Ăn chút dưa chua là thấy no rồi.” Nghĩ hấn lo lắng cho mình không có đồ ăn ăn, cho nên an ủi nói.

Cũng không nghĩ đến đối phương suy nghĩ một chuyện khác.

“Tiểu Bạch, người nói cho ta biết, sẽ không như ta nghĩ chứ?” Thật cẩn thận hỏi.

Độ Khánh Thù sợ mình đa tâm nghĩ nhiều, chính là tình huống Biện Bạch Hiền thật không bình thường. Hơn nữa gần đây y có chút béo lên, tuy rằng không rõ ràng lắm.

Không nghĩ tới Độ Khánh Thù hỏi vậy, Biện Bạch Hiền ngược lại muốn nói dối cũng không nói được.

Y cứ nghĩ trước khi bụng lớn để dành chút tiền, xin ở nhà nghỉ để chờ sinh, không nghĩ sẽ kể cho bất kỳ ai biết chuyện này. Không nghĩ tới, bởi Độ Khánh Thù đi ăn một bữa cơm lại bị hấn nhìn ra manh mối.

Có lẽ là nguyên nhân là người cùng tộc, Độ Khánh Thù nghe Nguyên Thúc Dương nói đến bệnh trạng gần đây, đã nghĩ đến chuyện bộ tộc họ có khả năng sinh con kia.

Nhớ tới trước đây, chính mình vẫn là một đứa nhỏ bình thường, hồi lão ba y từ nơi nào đi ra, lão ba lưu manh của y chỉ vào bộ vị phía sau y, nói hai chữ. Làm cho tâm linh bé nhỏ của y chịu đả kích hơn nữa lão ba còn nói một câu làm thay đổi cả cuộc đời y, bây giờ không nên nói.

“Người nghĩ đến cái gì nữa rồi!”

Không thể nào! Độ Khánh Thù vẻ mặt chịu đả kích, “Ta..... ta ta, ta cứ...cứ nghĩ người..... người..... Người là ở..... là ở..... phía trên.” Nói chuyện đều lắp bắp, sợ tới mức nói không rõ ràng.

Biện Bạch Hiềm mỉm cười, không nói gì.

11. Chương 10

Phác Xán Liệt cực không thoải mái, vì cái gì? Nguyên nhân là cuộc sống bây giờ hắn không quen.

Rõ ràng hiện tại rất tốt, muốn tìm mấy người tình vui vẻ, vì cái gì hắn lại bắt đầu không có thói quen?

Khi hắn tìm được đối tượng mới, hẹn thời gian, thế như chờ mong có người sẽ tới bất gian.

Hắn là hy vọng ai sẽ đến?

Lén lút hỏi tiểu Đình, tiểu đình còn chửi hắn: “Người biến thái sao.”

Ai

~! Hiện tại càng thêm khủng bố, Phác Xán Liệt ta chưa bao giờ tin ta sẽ yêu người thế mà bắt đầu chờ mong cuộc gọi vào buổi tối nói ‘em yêu anh.

Nằm dài thành một đống, Phác Xán Liệt la liệt trên bàn làm việc than thở.

Thư ký mang văn kiện vào – Minh Mị. Nhìn bộ dạng không có sức sống của hắn, một sấp văn kiện liền rơi xuống bàn.

“Ai.....” Phác Xán Liệt lập tức nhảy dựng lên, ôm đầu bảo vệ.

Hắn có còn là ông chủ hay không? Để cho thư ký nhìn thấy bộ dạng này? Thư ký không chú ý, nói với ông chủ: “Phác tổng, văn kiện gấp cần ngài ký.”

Người nói nữ nhân này hiền lành? Minh Mị liếc mắt xem thường Phác Xán Liệt, hắn là nam nhân.

Đương nhiên đây là chuyện của trước kia, bây giờ Phác Xán Liệt đã quen dần với chuyện bạo lực của Minh Mị.

“Chờ người ký xong văn kiện, khỏe không?” Lặng lùng nói, bất quả hiệu quả đạt được đỉnh cao.

Phác Xán Liệt lập tức ngồi thật uy nghiêm trên ghế ông chủ của mình. Bất quá không biết có phải là mệnh của hắn không đủ, ghế dựa cùng hắn đối nghịch, trọng tâm bất thành linh bị đổ dồn qua một bên làm Phác Xán Liệt té trên mặt đất. (ngu!)

Đỉnh đầu là một đám quạ đen bay ngang qua, Minh Mị không biết ông chủ đang làm trò gì nữa.

Mà Phác Xán Liệt làm như không có việc gì xảy ra cứ ngồi xuống, thân thù tìm văn kiện.

“Trần nhà phía trên lần trước bị người ném đồ làm hư, cũng chưa bồi thường tiền sửa chữa. Tìm ta có gì sao?”

“Ha ha.....” Đến phiên Minh Mị cười ngầy ngỗ, hắn cái gì đều hảo đặc biệt là nụ cười như yêu tinh.

Cầm văn kiện trong tay đưa cho Phác Xán Liệt. “Chúng ta phải lập tức khai phá công trình ‘Thái cảnh viên’, tư liệu của những công ty khác, cần người nghiên cứu một chút rồi cuộc họp xem nên giao công ty thiết kế nào. Theo cá nhân ta, công ty kiến trúc Phong Trúc, xem ra không tệ, vô luận giá cả ra sao thì thiết kế sư đều đi theo sát chủ đề tạo được phong cách chuyên nghiệp. Đương nhiên xem thêm mấy công ty nữa cũng không sao, chúng ta còn có thời gian để xem xét.”

Phác Xán Liệt một bên nghe một bên gật đầu, Minh mị cười khuyết điểm nhỏ của hắn nhưng năng lực làm việc của hắn không tệ.

“Tốt lắm, ta xem tư liệu một chút, công trình lần này đầu tư khá lớn, nhất định phải thận trọng lựa chọn kiến trúc sư thích hợp.” Dừng một chút, hắn còn nói “Chuẩn bị tăng ca buổi tối.”

“Ta biết, Phác tổng.”

Chui vùi vào công việc, Phác Xán Liệt là người công tư rõ ràng, đi làm nên làm việc, việc tư sau khi tan sở mới làm. Dù sao công ty này là tâm huyết nhiều năm của lão ba, mà lão ba cũng chỉ có một mình đứa con bảo bối là hắn.

Mở các bản phương án thiết kế của các công ty thiết kế, đúng như Minh Mị nói công ty Phong Trúc đúng là phù hợp nhất, nắm chắc chủ đạo cũng như các vị trí lớn nhỏ để vẽ ra được bản vẽ tốt nhất.

Thiết kế sư phong cách không quá hoa lệ hoặc theo đuổi sự hoàn mỹ. Ngược lại mọi thứ thật giản dị nhưng chất chứa cảm giác ấm áp, hơn nữa tạo cho hắn cảm giác giống người kia, là người đầu tiên nói với hắn chia tay.

Nhớ rõ có một lần, Biện Bạch Hiền nằm trên giường cùng hắn nói chuyện phiếm, y nói hy vọng thiết kế ra được một nơi thật ấm áp, làm cho mọi người bên trong đều có cảm như đại gia đình.

Cho đến khi hắn nhìn góc bản vẽ sáng sửa, tên thiết kế sư được ghi trên đó nhưng chính là Biện Bạch Hiền.

Mất Phác Xán Liệt thiếu chút nữa lọt trông, thật thật thật thật chính là y.....

Phác Xán Liệt thật vui a! Cao hứng đến nỗi đã quên chuyện chuẩn bị tặng ca ban đêm.

Tới thời gian tan sở, Phác Xán Liệt mang nụ cười tươi rói, vui tươi hơn hở.

Minh Mị bị tặng ca, ánh mắt như muốn giết người, nhìn dáng nam nhân dần đi xa, xem ngày mai ta có xử người hay không, trong lòng hắn cảm giận nói.

Một chút cũng không nghĩ tới, vấn đề là rốt cuộc ai mới là ông chủ.

Phác Xán Liệt vui sướng lên xe, vui sướng lái xe đến dưới nhà người nào đó rồi mới nhớ đến hình như mình cùng người nào đó đã chia tay.

Nhìn từ kính xe lên căn phòng có bức rèm trắng, đã nhiều tháng không thấy, người kia có khỏe không?

Cứ nghĩ ban công không có ai, đột nhiên một bóng người đi ra, là Biện Bạch Hiền ra phơi quần áo.

Cho tới bây giờ Phác Xán Liệt chưa từng rình mò như vậy, làm một chuyện phi thường không phù hợp với thân phận, ngoài trừ chuyện chạy xe trốn chết.

Biện Bạch Hiền đứng trên ban công, nhìn chiếc xe dưới Dẫn Hạo, có chút đăm chiêu.....

Giống xe của người kia a! Bất quá làm sao có thể xảy ra! Thời gian chia tay đã lâu, đối phương một chút tin tức cũng không có, người kia mới sẽ không xuất hiện ở đây?

Cho nên tuyệt đối là do mình nhìn lầm rồi.

Đá văng suy nghĩ không thực tế, Biện Bạch Hiền tiếp tục làm chuyện đang làm.

Chờ chút nữa còn phải cùng Độ Khánh Thủ đi gặp khách, tuy rằng không biết vì cái gì phải đi bắt quả nếu đã đáp ứng rồi cũng không thể đổi ý.

Nhưng lại có đồ ăn miễn phí. Nghe nói đối phương là mỹ thực gia, ăn cơm chắc cũng phải nhà hàng sang trọng, ngược lại trước kia giáo sư đại học hay mời họ ăn nhà hàng trong khách sạn.

Món ăn đặc sắc cũng ném không ít, vịt nướng bát bảo là tuyệt nhất.

Nghĩ đến nước miếng lại chảy dài, có lẽ trong bụng còn có tiểu bảo, cho nên dạ dày Biện Bạch Hiền càng ngày càng lớn, một người ăn phân hai người mà.

Hiện tại Độ Khánh Thủ mỗi lần bồi y ăn cơm đều phải chống cằm nhìn y.

Hôm nay lúc hỏi nguyên nhân vì sao gọi y đi cùng, hắn thể nhưng dùng ngữ khí phẫn hận nói, bởi vì người cần phải cần mà hơn nữa có thể ăn mạnh, mang người đi là tự nhiên cho người ăn cùng khách.

Biện Bạch Hiền rất muốn nói lại, đối phương lại lịch nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, có công ty được chính phủ hỗ trợ, vậy mà bên này dặt theo nhiều người đi ăn là sao!

Y cũng rất muốn hỏi Độ Khánh Thù vì sao rõ ràng là bọn hắn đi gặp khách hàng, sao có thể để đối phương trả tiền?

Y nhìn Độ Khánh Thù không biết đang suy tính cái gì, lộ ra biểu tình muốn ăn thịt người, sợ tới mức y chạy trốn.

Phải biết rằng đường thai rất quan trọng, xem nhiều khuôn mặt khủng bố quá sẽ không hảo.

...

Phác Xán Liệt một bên lái xe một bên vỗ ngực mình, kêu một tiếng: “Nguy hiểm thật.”

Nghĩ lại cảnh vừa rồi, sao mình lại muốn trốn a!

Chính là nhìn đến bóng dáng người kia, trái tim liền đập như không phải của mình nữa.

Chết rồi! Rốt cuộc bây giờ là sao?

Phác Xán Liệt buồn rầu không thôi.....,

12. Chương 11

Hối hận, thật hối hận, phi thường hối hận.....

Biện Bạch Hiền vừa ăn chút đồ, một bên cho rằng mình đáp ứng bởi Độ Khánh Thù đến ăn cơm là chuyện cực kỳ sai lầm.

Nhìn ánh mắt hai người như trước hay trao đổi, y quyết định dùng cơm bịt miệng mình thì ổn rồi.

Chuyện duy nhất đáng được ăn mừng là nhiều năm như vậy hương vị vẫn hảo như trước.

Y không nghĩ tới hôm nay gặp khách thì ra là học trưởng của bọn họ lúc trước – Kim Chung Nhân, gương mặt phi thường tuấn tú.

Bất quá trong mắt Độ Khánh Thù chưa bao giờ thấy nam nhân này có cái gì đó đẹp, rõ ràng là một gia khóa tiểu lí tàng đao.

Nghĩ người như hắn nên gọi là hồ ly nhưng là một con thối hồ ly.

Tiền Hảo mỉm cười: “Biện học đệ, đồ ăn hôm nay hình như rất hợp khẩu vị của ngươi.”

“Khụ.....” Biện Bạch Hiền lập tức dừng lại, sao đề tài lại chuyển đến y a! Cười ngây ngơ đáp: “Đúng vậy! Không nghĩ tới học trưởng còn nhớ món ăn nơi này, thật là cảm ơn người đã mời.”

“Thích thì tốt rồi, ta vì Thù Thù mới đến đây ăn. Bất quá hắn hình như không thích lắm, đều không ăn gì cả.”

Thù Thù? Biện Bạch Hiền kinh hãi, lúc này học trưởng và Độ Khánh Thù đã thân đến kêu nhủ danh hay sao? Bất quá Độ Khánh Thù làm gì có nhủ danh*? Y sao lại không biết?

Ánh mắt hoài nghi nhìn Độ Khánh Thù, lại phát hiện mặt hắn đều vắn vẹo.

Hảo hảo..... đáng sợ..... 555

, Thật xin lỗi cực kỳ, cho con nhìn thứ khủng bố như vậy.

Thù Thù!!! Hắt..... xì....., Độ Khánh Thù nhin không được rùng mình một cái. Nam nhân này gọi hắn là cái gì a?

“Họ Kim kia, ai gọi là Thù Thù a? Người đang gọi sủng vật hay sao?” Vỗ bàn, Độ Khánh Thù thiếu chút nhảy dựng lên.

Biện Bạch Hiền cũng hiểu được ý nghĩ trong lời nói, có chút giống gọi sủng vật.

“Sao có thể vậy chứ?” Kim Chung Nhân vẻ mặt không bằng lòng: “Đây là vì lần trước người bảo ta gọi người vậy mà, ta chỉ dựa theo người phân phó thôi a!”

“Ta.....” Độ Khánh Thù như nuốt phải con ruồi, miệng mở lớn đã cứng lại.

Kim Chung Nhân tỏ vẻ cực kỳ ủy khuất: “Chính là lần trước, người không phải nằm trên giường để ta ôm eo nhỏ, người nói muốn ta gọi như thế mà, không phải sao?”

Trên giường... trên giường...? Biện Bạch Hiền đã không thể nói gì được nữa, lúc trước hai người này thân đến vậy sao, lúc còn đi học không phải thề một mắt một còn sao?

Kim Chung Nhân cười đắc ý như hồ ly, mà Độ Khánh Thù cũng như bị trúng bùa chú bất động từ khi nào.

Hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, mặt đỏ rần đều có thể ấp trứng chim, Độ Khánh Thù nhảy dựng lên, chỉ Kim Chung Nhân kêu lớn: “Người nói cái gì? Vì sao người như con hồ ly vậy? Ta chính là để lần đầu tiên cho lão bà của ta, sao lại cho nam nhân như người.” Nói xong nhìn đến bộ dáng kinh ngạc của Biện Bạch Hiền, mới nhớ tới mình lời nói của mình có chút nguy hiểm.

Câm miệng thu bình, hần đặt mông ngồi trở lại ghế.

Tiếp tục dùng ánh mắt giết chết nam hồ ly kia, mà Kim Chung Nhân vẫn cứ cười, trong mắt hiện điều nan giải nào đó.

“Na..... cái kia.... Học trưởng, chúng ta... chúng ta có thể nói... có thể nói chuyện hôm nay không?” Biện Bạch Hiền đành phải nhận mệnh đánh vỡ cục diện này, vì công tác mà đến, không thể chỉ ngồi im ăn cơm không thôi!

Không nghĩ tới Kim Chung Nhân mở miệng nói: “Thù Thù cùng Biện học đệ ăn no không? Bây giờ thời gian cũng còn sớm, chuyện ký kết của chúng ta có thể hay không tìm quá bar, uống chút rượu tán gẫu a?”

Ách... Biện Bạch Hiền đành phải nhìn ông chủ của y, Độ Khánh Thù cũng nhìn y.

Bất đắc dĩ mở miệng: “Được rồi! Còn có không cần gọi ta là Thù Thù, thật khó nghe.” Mỗi lần nghe tên đó, hần lại nghĩ đến một đêm hoang đường kia.

Kim Chung Nhân không phản đối cũng không đồng ý, chỉ cười: “Kia đi thôi! Xe của ta bên ngoài.”

Biện Bạch Hiền ngồi xe Độ Khánh Thù tới, tự nhiên đều phải nghe theo ý kiến của ông chủ mình.

Độ Khánh Thù tức giận nói: “Ta có lái xe đến, chúng ta chạy theo phía sau là được.”

“Cũng tốt, ngàn vạn lần đừng để lạc mất, Thù Thù.”

“Đã nói không được gọi ta như vậy.” Nghiến răng nghiến lợi, vì sao đụng phải nam nhân này đều không có chuyện gì tốt.

Biện Bạch Hiền đi theo phía sau bọn họ không nhịn được trộm cười, còn không thấy qua bộ dáng Thù Thù bị ăn, người ta nói không phải oan gia không gặp nhau, có lẽ là hình tốt tốt nhất cho hai người phía trước.

Chạy theo Kim Chung Nhân, không nghĩ là đến quán bar y từng gặp Phác Xán Liệt!

Biện Bạch Hiền lại bắt đầu hối hận, suy nghĩ trong lòng không biết gặp phải người kia thì sao?

Đến gần quán bar, nhìn lướt qua phát hiện không thấy người kia.

Theo Kim Chung Nhân vào trong nơi khuất ngồi xuống, vị trí tối tăm này còn có chậu hoa che bớt tầm mắt, cho nên Biện Bạch Hiền mới yên tâm ngồi xuống.

Từ WC đi ra, Phác Xán Liệt vừa ngồi xuống đạ bị Tiểu Đình thần bí nói bên cạnh.

“Người làm gì? Đừng làm mấy trò thần bí, ta không tưởng tượng được lại bị đại biến thái nhà người muốn làm gì đâu.” Oán giận nói, hôm nay hần cảm thấy đặc biệt phiền não, mới uống hai ly, cũng không tán tỉnh ai.

“Không có việc gì, hôm nay bắt có ai đến người biết không?” Tiểu Đình tiếp tục cố tình thần bí.

“Ai a? Người nói thử xem?” Phác Xán Liệt có chút không kiên nhẫn.

Mắt liếc khinh bỉ tiểu Đình không quanh co lòng vòng nữa: “Chính là đối tượng khiến Phác Xán Liệt người phiền não.”

“Biện Bạch Hiền?” Hắn căng thẳng, nắm bả vai tiểu Đình lắc lắc: “Người nói nhìn thấy y ở đây a?”

Tiểu Đình thiếu chút nữa bị hắn làm bị thương, có cần kích động vậy không?

“Ngay tại bên kia, ta thấy hắn đến cùng hai nam nhân.” Chĩa chĩa góc yên lạng bên kia quầy bar, Phác Xán Liệt nhìn ngón tay thẳng tới, chỉ nhìn thấy một đôi và đôi chân dài, bị bồn hoa che mất rồi.

Bất quá, hắn nghe tiểu Đình nói y cùng hai nam nhân đến.

Quay đầu nhìn tiểu Đình: “Người nhận ra hai người kia không?”

Tiểu Đình nhìn hắn bỗng nhiên biến thành đồ phụ, trong lòng cười đắc ý a! Không nghĩ tới Phác Xán Liệt cũng có ngày hôm nay..... ha ha! Trước mặt hắn cười to vài tiếng.

“Không... không... không biết.” Nói đứt quãng, nhẫn nại thật vất vả mới không có cuồng tiếu phát ra, tiểu Đình quyết định đêm nay rời xa Phác Xán Liệt, nếu không hắn không thể không chế nhạo.

Tìm hảo vị trí, nhìn lên bên kia, chỉ có thể nhìn thấy bộ dáng của hai nam nhân, Phác Xán Liệt nghĩ thầm, Biện Bạch Hiền cũng sao tuyển hai nam nhân không chút tiêu chuẩn như anh chứ?

Đương nhiên thật lâu sau này, Phác Xán Liệt vì những lời này mà trả giá rất lớn, người hỏi vì sao a? Vì sao phải nói cho người biết, Phác Xán Liệt sau này còn mặt mũi gặp người sao?

* Nhũ Danh - Tiểu Danh: Tên mà người Việt gọi là tên tục thì người Trung Quốc gọi là tiểu danh hay nhũ danh, được đặt lúc đứa bé mới sinh và cũng có ý nghĩa xấu. Gọi là nhũ danh vì tên này được đặt lúc đang bú. Trong tiếng Hán, nhũ có nghĩa là vú nên các nhà tính danh học Mỹ dịch chữ nhũ danh là Milk Name (tên sữa). Theo Elsdon C. Smith, tiểu danh hay nhũ danh chỉ có một từ, nhưng được thêm âm A vào đằng trước. Ví dụ A Man là tiểu danh của Tào Tháo, và A Đẩu là tiểu danh của Lưu Thiện, con của Lưu Bị. Khi lớn lên, người Trung Quốc không dùng tiểu danh hay nhũ danh nữa. Và lúc này, ai dùng tên đó để gọi, thì đó là một điều sỉ nhục cho người ấy. (nhưng mà dựa theo cách viết như này thì ý anh Nhân chỉ muốn gọi yêu Thù thôi chứ không phải xúc phạm)

13. Chương 12

Chỉ thấy hai nam nhân nói chuyện thật vui vẻ, nhìn không thấy biểu tình Biện Bạch Hiền, Phác Xán Liệt ở bên cạnh gấp đến độ xoay không ngừng.

Ngay cả vài nam nhân gần hắn cũng không thoải mái, cứ cách xa hắn một chút.

Tiểu Đình nhìn thấy không ngừng lắc đầu, cùng người uống rượu nói, Phác Xán Liệt thật là đổi tình rồi, ngay cả tính thích tích cực hoạt động ngày thường cũng không có.

Cuối cùng, Phác Xán Liệt bóp cổ tay, đối tiểu Đình: “Giúp ta tặng rượu.”

“Gi chứ?” Tiểu Đình biết rõ còn hỏi.

“Vô nghĩa, người nói đi! Đương nhiên là dò hỏi tình địch.”

“Người không phải cùng người tay chia tay rồi sao? Còn đi dò hỏi tình địch làm cái gì? Ta còn nhớ rõ lúc trước không biết ai còn tại nơi này khui bia chúc mừng hắn cùng người nào đó chia tay.” Tiểu Đình không buông tha cơ hội nói móc Phác Xán Liệt.

Bị nói trúng tử huyệt, Phác Xán Liệt mặt đỏ lên, khẽ rống lên: “Người quả ta, nói người tặng thì tặng đi, cũng không phải không trả tiền.”

Đây chính là người nói, tiểu Đình trong lòng vui mừng hơn hở, phần trăm tháng này của hắn đã tăng gấp đôi.

Lấy một chai rượu tốt nhất, giao cho phục vụ đưa đến bàn trong góc, nhìn Phác Xán Liệt còn đứng yên, tiểu Đình thật muốn đá hắn một cước, “Còn không qua đó, người đứng đây thì thăm dò tình địch kiểu gì?”

Phác Xán Liệt trợn to mắt thấy chai rượu đã uống sạch, trong mắt liền nhanh xuất huyết. Không phải hấn đau lòng vì tiền, nếu cho mình uống thì nói, chính là hiện tại là tặng cho người ta.....

55555

~ tiểu Đinh thối, dùng ánh mắt giết người để nhìn.

Tiểu Đinh không chỉ không nhìn đến ánh mắt u oán của Phác Xán Liệt, bắt quả hảo tâm giúp hấn pha một ly ‘màu lam tuyệt’. “Cái này ta mời, mau đi đi! Để trể đừng trách ai.”

“Thấy người pha rượu này tạm tha người.” Phác Xán Liệt căm giận nói.

Phục vụ đưa ly rượu cho Biện Bạch Hiền, ba người đều ngây lại, cuối cùng vẫn là Biện Bạch Hiền mở miệng hỏi: “Chúng ta không có gọi a?”

“Là anh mời em uống, Hiền.” Phục vụ lùi ra sau, Phác Xán Liệt nói. Ly rượu màu lan giữa bàn bị ba người nhìn vẫn bất động.

Kim Chung Nhân cùng Độ Khánh Thù phản ứng coi như hảo, chỉ có chút mờ mịt, dù sao bọn không quen Phác Xán Liệt.

Chỉ có Biện Bạch Hiền phản ứng mạnh, nhìn người đột nhiên xuất hiện, lật tức giật mình đánh dậy, còn nghiêng tay làm rơi ly, nước trong ly là sữa rơi xuống trên người.

“A!” Giật mình nhìn dấu vết màu trắng trên quần mình, Biện Bạch Hiền có chút đỏ khốc đỏ cười, thật đúng là chặt vật!

“Tiểu Bạch, người không sao chứ!” Độ Khánh Thù không nghĩ y phản ứng mạnh như vậy.

Kim Chung Nhân hứng thú nhìn hai người.

Phác Xán Liệt chau mày, nghĩ thâm, Nhìn thấy anh cũng không đến nỗi phản ứng lớn như vậy chứ? Sao không uống say chứ?

Bất quá, hấn không có nhớ tới ly Biện Bạch Hiền uống không phải là rượu.

“Ta đi toilet!” Phác Xán Liệt nghiêng người qua cho y đi, Biện Bạch Hiền bước nhanh vào toilet.

Nghĩ nghĩ, Phác Xán Liệt nâng ly trên bàn lên: “Chào mọi người, ta là Phác Xán Liệt ta đi xem Hiền thế nào, lát nữa quay lại giải thích cùng hai người.”

Nói xong cũng hướng đến toilet. Lưu lại phản ứng bất đồng của hai người.

“Phác Phác hấn chính là Phác Xán Liệt?” Kia không phải là người chia tay với Tiểu Bạch sao? Còn là cha của đứa nhỏ trong bụng? Phức tạp a!

Phác Xán Liệt? Hấn chính là tổng giám đốc của tập đoàn bông tơ sao? Kim Chung Nhân ánh mắt chuyển a chuyển a, trong lòng liền bắt đầu chú ý.

Nhìn hấn như vậy, Độ Khánh Thù khịt mũi, hừ một tiếng.

“Tiểu Thù Thù..... em có ý kiến gì sao?” Cánh tay câu qua cổ, đem Độ Khánh Thù kéo vào trong lòng ngực mình.

Độ Khánh Thù giãy dụa, chính là không đánh lại người này. Đành trong lòng ai thán, chính mình sao gặp phải hồ ly.

14. Chương 13

Màu trắng của sữa dính trên quần, cũng không dễ dàng làm sạch được.

Biện Bạch Hiền nhìn quần mình, bị một vũng nước làm cho ướt sũng nơi tế nhị có chút...

Nghĩ lại tình huống bây giờ vẫn là nên về nhà trước, không chỉ vì cái quần, chủ yếu còn có người bên ngoài kia y cũng không muốn gặp.

Cửa toilet bị đẩy ra, vừa ngẩng đầu từ gương nhìn được người dĩ nhiên không muốn thấy.

Biện Bạch Hiền cúi đầu, làm như không có nhìn thấy hắn.

Phác Xán Liệt còn muốn đến bên y, nghĩ lại không biết nên mở miệng thế nào. Dù sao quan hệ bọn họ bây giờ đã khác, tuy rằng Phác Xán Liệt mà nói, chia tay vẫn là bằng hữu những lời này thường xuyên dùng đến. Nhưng hắn đối với sự hiểu biết về Biện Bạch Hiền, những lời này không thể sử dụng trong mối quan hệ của bọn họ.

Dùng khăn tay lau khô, xoay người lại phát hiện đường ra ngoài bị người khác chặn.

”Phác tiên sinh, xin vui lòng tránh qua.” Biện Bạch Hiền khách khí nói.

Phác Xán Liệt nghe được y nói chuyện xa lạ như vậy, thật không thoải mái.

Mặt nhăn mày nhíu: “Có còn làm như không quen biết không? Nói sao chúng ta cũng bên nhau nhiều năm rồi.”

Ngẩng đầu, Biện Bạch Hiền bình tĩnh nói: “Chính là bây giờ chúng ta đã chia tay, anh không phải quên rồi sao?”

”Chia tay cũng đâu cần như vậy? Cũng không thể dùng khẩu khí đó nói chuyện với anh, cái gì mà Phác tiên sinh?” Phác Xán Liệt dùng ngữ khí của Biện Bạch Hiền để nói, cho nên hắn nói thật sinh khí a! Cho dù chia tay, cũng không cần nói chuyện như người hoàn toàn xa lạ! Nói cho cùng giao tình giữa bọn họ không xa lạ đến vậy mà.

Bĩu môi, Biện Bạch Hiền không muốn cùng hắn nói nhiều, cho dù nói Phác Xán Liệt cũng không hiểu quan niệm của bọn họ bất đồng ở chỗ nào. Người đã chia tay sao còn muốn gặp lại, nếu nhìn thấy hắn một mình xem như tốt, nếu nhìn thấy hắn cùng người khác, không phải chính mình đang làm đau bản thân sao?

Nói không sai, nhưng Phác Xán Liệt nghe xong đều thấy khó chịu, trong lòng cứ vướng cái gì đó.

Đột nhiên nghĩ đến hai nam nhân bên ngoài, giọng nói đều cảm nhận được sự ghen tuông: “Bị anh bỏ xong chịu không nổi quay người liền tìm người khác thay! Một người không đủ còn tìm đến hai người, em muốn nhất tiễn song điêu sao?” Nói xong nhìn mặt Nguyên Thúc Dương trở nên tái nhợt, lại cảm thấy hối hận vô cùng, sao có thể nói ra như vậy chứ.

(nhất tiễn song điêu: một mũi tên trúng hai đích)

Phác Xán Liệt nói chuyện thật lạnh lùng khiến Biện Bạch Hiền sớm đã chuẩn bị tâm lý phòng tuyến Phác Xán Liệt, vậy mà vẫn chịu đau đớn không thôi, nguyên lai y nghĩ mình như vậy, hắn nghĩ hắn là ai chứ, gặp một người yêu một người không đúng sao? Nếu nói cũng không tới phiên Phác Xán Liệt nói.

Kiên cường đứng thẳng, không để người này xem thường: “Dĩ nhiên là như vậy. Dường như không liên quan đến anh? Dù sao chúng ta đã chia tay, Phác Xán Liệt có một người khác đến một người khác, sao em không thể hưởng thụ mà tự trói buộc mình được? Anh cũng rất tự do đó thôi?”

Phác Xán Liệt cảm thấy đỉnh đầu mình bốc hơi nước, sao có thể, sao có thể. Phải biết rõ em là... là của ai chứ?

Hắn vì lời nói trong lòng mà chấn kinh, từ lúc nào Biện Bạch Hiền trong lòng hắn đã chiếm vị trí quan trọng mất rồi?

Hắn muốn nói ”em là người của anh” nhưng lời này hắn chưa từng nói qua. Ngay cả mối tình đầu cũng chưa từng nghe hắn nói.

Nhìn Phác Xán Liệt ngây người từ lúc nào, Biện Bạch Hiền nghĩ hắn bị mình nói cho câm rồi, cũng thừa cơ hội thoát khỏi Phác Xán Liệt, ra khỏi toilet.

Nghe được tiếng cửa toilet đóng, Phác Xán Liệt mới trong mộng tỉnh lại.

Không thể, không thể để cho y rời đi như vậy...

15. Chương 14

Chờ Biện Bạch Hiền ngồi vào bàn lại mới phát hiện hai người bên ngoài đều không thấy.

Có một phục vụ đang dọn vệ sinh gần đó.

Y hỏi: “Hai người lúc nãy ở đây đâu rồi?”

Phục vụ ngẩng đầu trả lời: “Một người uống say, người kia đi rồi, còn đem chai rượu dư một nửa gửi lại quán.”

Một nửa? Ngẫu tích thần! Y nhin không được mượn lời kịch trong một bộ phim truyền hình kinh điển. Rượu kia nghe nói là một trong những dòng rượu nổi tiếng, Độ Khánh Thù là gia hỏa một ly nhỏ cũng không uống nổi, người được đi ra không cần phải nói cũng nhất định là Kim đại tiên sinh rồi.

Đang suy nghĩ, Phác Xán Liệt cũng chạy tới.

Nhìn chỗ ngồi không còn ai, hắn trộm cười a! Quay đầu nhìn Biện Bạch Hiền.

”Có cái gì buồn cười đâu?” Liếc mắt một cái.

Cái này phải đi taxi về nhà thôi, lúc ra ngoài là Độ Khánh Thù lái xe đến đón, bây giờ y chỉ đi toilet một chút người đã không thấy tăm hơi đâu, y thật hoài nghi Kim Chung Nhân.

Nghĩ đến Kim Chung Nhân có nụ cười đầy dụng ý, Biện Bạch Hiền bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai Kim học trưởng ý trong lời nói, mà là người Độ Khánh Thù.

”Hiền.” Phác Xán Liệt ở phía sau nhỏ giọng kêu.

”Cái gì?” Ác thanh đầy tức giận trả lời, “Anh gọi hồn hay sao?”

”Không phải... anh muốn nói, bằng hữu em đi rồi.” Nói xong Phác Xán Liệt thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi mình, bản thân nói lời vô nghĩa làm gì chứ a! Chuyện này ai có mắt đều nhìn thấy mà!

Không nghĩ tới mình lại nói chuyện với tên ngu ngốc, Biện Bạch Hiền bước ra quán bar.

Nhìn y đi rồi, Phác Xán Liệt quýnh lên hướng quầy bar rống lên: “Tiểu Đình, ghi sổ ta trước, lần sau ta thanh toán.” Rồi mới đuổi theo.

Đứng trước cửa, Biện Bạch Hiền trên người sờ a sờ túi tiền lẻ. Cuối cùng tìm được cửa chìa khóa nhà.

Xong rồi, quên mang theo tiền rồi, hình như lúc ra cửa bị Độ Khánh Thù hối thúc, y quên lấy tiền trong áo khoác tây trang ra.

Giờ phải làm sao đây? Nếu tài xế ở cửa chờ mình lấy tiền xuống, không biết mình có bị cho là giật tiền không, bởi vì loại chuyện hành hay được TV đưa tin. Để tài xế chờ lấy tiền không được, vạn nhất gặp người xấu thì làm sao? Bây giờ mình thân không phải một nữa, phải nghĩ cho đứa nhỏ.

Đang suy nghĩ, “Tích tích” hai tiếng vang lên, ngay gần y.

Xe thể thao màu đỏ theo đúng phong cách của Phác Xán Liệt đứng trước mặt y, rồi mới có một người khuôn mặt dò xét bước ra.

”Hiền, anh chở em về! Em hôm nay không lái xe đến, bằng hữu lại đi rồi, dù sao cũng tiện đường, lên xe đi!” Phác Xán Liệt vẻ mặt lấy lòng.

Biện Bạch Hiền nghĩ lại tình cảm mình hiện tại, quên đi, thở dài, chui vào trong.

Xe miễn phí sao lại không ngồi, lại không cần cho hắn tiền boa hướng chỉ y hiện giờ không có tiền.

Nhìn y vào xe, Phác Xán Liệt hướng y ha hả cười.

”Em có đói bụng không a? Anh chở em đi ăn gì đó một chút, bây giờ còn sớm mà.” Tìm đề tài là công phu thượng thừa đối với Phác Xán Liệt.

Đói? Sao có thể chứ? Kim Chung Nhân mời dùng cơm, phần lớn thức ăn đều vào bụng y, cho dù y bây giờ một người ăn phần hai người, cũng không mau đói như vậy!

Biện Bạch Hiền lắc lắc đầu: “Em không đói bụng, anh chở em về nhà là được rồi. Nói gì thì bây giờ cũng 12 giờ rồi, còn sớm cái gì a? Em không phải người nhàn rỗi, ngày mai phải đi làm nữa.” Không thể nói y bây giờ cùng trước kia khác nhau, ngủ là bệnh chung với người mang thai, bình thường giờ này y đã trong nhà ngủ say rồi.

”Nga!” Bị Biện Bạch Hiền nói, Phác Xán Liệt không còn gì phản bác, chỉ nhận mệnh làm tài xế.

Trời đã khuya, gió lạnh thổi từng cơn, gió càng lúc càng lúc, vù vù thổi vào trong xe, Biện Bạch Hiền vội chỉnh kính xe lên.

Nhìn bên kính Phác Xán Liệt còn mở, đã nói: “Anh đóng kính lại đi, em chịu không nổi.”

Phác Xán Liệt có chút kỳ quái, bình thường Biện Bạch Hiền thích gió đêm lắm mà sao bây giờ lại khó chịu chứ?

Tuy rằng nghi hoặc nhưng vẫn đóng kính xe lại rồi mới hỏi: “Em mọi khi không phải thích gió đêm thổi vào nhất sao?”

”Đó là thân thể em bây giờ không giống như trước a!” Biện Bạch Hiền nói thản nhiên, nói xong mới nhớ tới bên cạnh không phải là Độ Khánh Thù mà là người đã cung cấp khối thịt trong bụng mình.

”A? Không giống như trước?” Phác Xán Liệt thấy Biện Bạch Hiền nói không rõ ràng cho lắm, mà không giống ở chỗ nào, hần nghi hoặc nhìn từ trên xuống dưới y một lần.

Biện Bạch Hiền bị nhìn cả người không được tự nhiên, biện giải nói: “Em nói là em thân thể bây giờ hơi yếu, hơi yếu.” Bụng chột dạ, càng làm cho Phác Xán Liệt quan sát kỹ hơn.

”Vậy em phải mặc nhiều áo chút.”

”Cám ơn.”

Tới nhà Biện Bạch Hiền, Phác Xán Liệt nói: “Anh sẽ không lên đâu, em cứ đi chậm chút!”

”Hảo, bye bye.” Mở cửa xe, Biện Bạch Hiền đi lên hiên nhà mình nghe tiếng ô tô khởi động.

Âm thầm thở dài, mở đèn, thấy được cả người đều đau, rõ ràng không làm cái gì a? Nghĩ lại vẫn là ngồi trên sofa trước đã.

Lúc này đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa.

Người nào đến a? Hơn nữa đúng lúc y vừa về đến nhà?

Theo lỗ nhỏ quan sát, dĩ nhiên là Phác Xán Liệt, trong tay còn có túi gì đó.

Mở cửa, “Anh vẫn chưa về sao?”

Phác Xán Liệt đưa túi trong tay cho y, “Anh đem cái này tới, nghĩ muốn mua cho em ăn, liền quay lại.” [tốc độ như đi cướp =)))]

Đã hơn nửa đêm, cũng không thể cho hần đứng bên ngoài như thế, Biện Bạch Hiền lách qua cho hần vào.

Phác Xán Liệt cầm túi đến bàn ăn, rồi mới giúp y lấy ra chuẩn bị.

Nhìn kỹ xem là gì, một mùi thơm bay lên, là vị nước canh ngào ngạt nhẹ nhàng xông lên mũi, trong hộp có hơn mười tiểu hỗn đồn còn tươi ngon. (không biết con gì luôn)

Đây là món Biện Bạch Hiền thích, không ngờ Phác Xán Liệt còn nhớ rõ.

Nhìn hỗn đồn nóng hổi, nhìn Phác Xán Liệt. Biện Bạch Hiền không biết nên làm sao đây.

16. Chương 15

Tuy rằng không đói bụng nhưng Biện Bạch Hiền dưới cái nhìn chăm chú của Phác Xán Liệt đem hồn đồn ăn hết.

Phác Xán Liệt mua hồn đồn ở một quán trong chợ đêm mà Biện Bạch Hiền thường ghé, gia vị được chế biến rất tốt, nước vùng ninh kỹ cho nên ăn xong rồi lưu lại mùi rất thơm, đây cũng là lý do Biện Bạch Hiền thích. Cảm giác hương vị ngọt ngào còn lưu lại trong miệng, Biện Bạch Hiền không tự giác mà nhếch môi cười.

“Khóe môi còn dính.....” Phác Xán Liệt nói, độc tác nhanh hơn, vươn đầu lưỡi liếm bên khóe môi Biện Bạch Hiền. Biện Bạch Hiền biểu tình kinh ngạc, còn đem miệng tự động mở. “Hương vị quả nhiên không tồi.”

Biện Bạch Hiền mặt một trận đỏ, nam nhân này suy nghĩ cái gì đây? Làm hành động thân mật như vậy.

Làm mặt lạnh: “Phác Xán Liệt, anh không phải nên về rồi sao?”

Phác Xán Liệt vô tội a! Hắn chớp mắt đáng thương: “Anh mang thức ăn cho em, em cũng không nên đuổi anh đi đi như thế!”

“Anh không đi không lẽ em đi sao? Đây là nhà em, thời gian không còn sớm, ngày mai anh khỏi đi làm a?”

“Ngày mai là cuối tuần, anh không cần đi làm!” Phác Xán Liệt kỳ quái trả lời, Biện Bạch Hiền sao có thể quên hôm nay là ngày mấy chứ?

Biện Bạch Hiền một trận ghen lời, quên! Hiện tại y trí nhớ càng ngày càng kém.

Hơn nửa ngày y mới tìm được tiếng của mình: “Kia..... kia cũng được, anh có thể chạy chậm về nhà cũng được. Em muốn đi ngủ.”

“Đi ngủ a!” Phác Xán Liệt ánh mắt liền phát sáng: “Anh cũng đi ngủ.” ()

Một quyền đánh lên mặt Phác Xán Liệt: “Anh cũng đừng một tác muốn tiến một thước, anh nghĩ nhà em là gì? Muốn tới thì tới muốn đi thì đi a? Đừng quên, chúng ta đã chia tay, em cũng không có nghĩa vụ cho anh ở lại. Cám ơn hồn đồn của anh, em tiễn anh.”

Tuy rằng Biện Bạch Hiền ra tay không nặng nhưng làm cho Phác Xán Liệt nhe răng trợn mắt một hồi lâu, càng phản bác không được lời Biện Bạch Hiền nói, nhưng hắn cũng không nói không phản bác.

“Anh không cần em tiễn, Hiền chúng làm hòa đi? Anh còn nhớ em lắm.” Đây là lời nói thật, bây giờ hắn đã khác, tìm người tình mới cũng hy vọng Biện Bạch Hiền đánh ghen, muốn Biện Bạch Hiền nhéo lỗ tai. Hắn chính là biến thái rồi, tiểu Đinh nói không sao, hắn lại hy vọng bị lão bà bắt gian, như vậy hiểu rõ trong lòng mình Biện Bạch Hiền quan trọng bao nhiêu.

Phác Xán Liệt đứng lên, từ trên cao nhìn xuống, Phác Xán Liệt ủy khuất đem mình co nhỏ lại.

Biện Bạch Hiền nhìn hắn cười lạnh nói: “Kia đúng là tốt số mới được Phác Xán Liệt anh dễ mất, đáng tiếc em không cần. Dù sao loại người bị đá quay lưng tìm người đến thao mình như em, sao có thể xứng với Phác Xán Liệt anh!”

“Không... không phải... không phải... đó là... đó là hiểu lầm mà!” Phác Xán Liệt nói lắp, đúng là mua dây tự trói mình, đều do lỗ miệng.

“Hừ~” Biện Bạch Hiền phát ra tiếng hừ lạnh: “Kia còn không phải do Phác Xán Liệt anh tự quyết định, anh nghĩ em và anh là người gì a? Anh đi đi! Sau này chúng ta không cần gặp lại, miễn cho em nhìn thấy anh lại sinh khí.” Biện Bạch Hiền không nghĩ nói vậy, thật ra sợ nam nhân này sớm muộn cũng biết chuyện y có thai, đến lúc đó vạn nhất... lấy thực lực của y không thể so sánh với Phác gia.

Ai ngờ, Phác Xán Liệt lại ôm lấy chân bàn, ngẩng đầu nói: “Anh không đi, anh không đi... hôm nay anh sẽ ở đây, không đi.” [mất hết hình tượng rồi anh zai ơi!]

Biện Bạch Hiền bị hành động trẻ con của hắn khiến y không biết nên làm sao cho phải, dù sao bây giờ đã trễ lắm rồi, còn cãi nhau như vậy, hàng xóm đến khiếu nại sẽ nguy.

“Hảo, anh nói ở đây thì cứ ở. Tối nay anh cứ ôm chân bàn mà ngủ, ngủ ngon. Sáng mai anh liền cút cho em.”

Nói xong, Biện Bạch Hiền không hề để ý nam nhân hóa thạch, lấy bộ quần áo vào phòng tắm tắm rửa, chuẩn bị ngủ. Làm ầm ĩ cả đêm, y mệt muốn chết đi.

Phác Xán Liệt lỳ như con giun, trên mặt đất cứ mấp máy. Hoàn hảo là Biện Bạch Hiền là người thích sạch sẽ, sàn nhà cũng rất sạch, nếu không đúng là phải cảm ơn Phác Xán Liệt xả thân tinh thần, dùng quần áo để lau nhà.

Bạch Hiền không thương hấn lại bảo hấn ngủ sàn nhà, rõ ràng Bạch Hiền không phải không có mền dư, vì sao không san sẻ với hấn chứ? Rõ ràng hấn rất đáng thương mà.

Chờ Biện Bạch Hiền tắm rửa sạch sẽ xong nhìn trên sàn nhà vẫn còn một đồng rác, nhìn có chút động lòng, ánh mắt dần thấy tội nghiệp.

Đi qua cho hấn một cước, giả chết à, đá tiếp, tiếp tục giả chết.

Biện Bạch Hiền chịu không nổi quát: “Nhanh đi tắm rửa, ngủ. Đã muộn rồi cần khóa cửa.”

Nghe nói vậy, Phác Xán Liệt như ăn linh đan diệu dược, nhảy dựng bay nhanh đến nhà tắm.

Biện Bạch Hiền không quay về phòng ngủ mà đứng khoanh tay đứng trước cửa nhà tắm chờ người nào đó quay ra.

Quả nhiên, Phác Xán Liệt ló đầu ra: “Anh quên lấy quần áo cùng khăn rồi.” Hấn đã cởi sạch sẽ tuy da mặt dày nhưng vẫn ngượng ngùng cứ trần truồng mà chạy đi lấy áo.

“Nguyên lai anh còn biết a!” Biện Bạch Hiền nói xong đi vào phòng ngủ lấy giúp hấn quần áo cùng khăn đem đến. Cũng mau y không có thời gian xếp lại, nếu không chỉ có thể ra đồng rác tìm.

Đưa cho nam nhân về mặt a dua cười, Biện Bạch Hiền tức giận hừ một tiếng, trở về tìm giấc ngủ.

Nằm dính trên giường, y liền ngủ say, chỉ tới khi mền nhấc lên, một người khác leo lên giường, từ phía sau y nằm xuống.

Hảo ấm áp, Biện Bạch Hiền dựa vào hơi ấm, cảm giác tay đặt vào bụng mình, y theo bản năng cầu nhau: “Đừng chạm bụng em.”

Phía sau còn có tiếng hỏi nhỏ: “Vì sao a?”

“Bên trong có đứa nhỏ, là bảo bối của em.” Mơ mơ màng màng y không biết gì, bản thân nói ra hết bí mật, còn nghĩ mình đang nằm mơ.

Phác Xán Liệt khiếp sợ nhìn nam nhân đưa lưng về mình.

Đứa nhỏ? Ý tứ của y, y có thai? Sao có thể chứ?

Biện Bạch Hiền là nam nhân a! Y sao có thể có đứa nhỏ, hơn nữa đứa nhỏ này là của ai?

Phác Xán Liệt nhớ lại lần gần nhất của hai người, hết thấy không nói nên lời.

17. Chương 16

Đã lâu không có ngủ ngon như vậy, nắng mặt trời ấm áp chiếu vào mặt làm cho Biện Bạch Hiền càng hưởng vào ổ chăn chui vào.

Cũng may hôm nay là ngày nghỉ không cần dậy sớm, tuy rằng y hiện tại có đặc quyền, dù đến muộn Độ Khánh Thủ cũng không nói gì, nhưng cũng không thể làm ông chủ khó xử, y vẫn thường đến bàn làm việc xem công việc một chút.

Thế nhưng hôm nay cảm thấy có gì đó không đúng? Hình như mình quên cái gì rồi!

“Lùi chút nữa anh thử không được.” Từ đỉnh đầu truyền đến âm thanh làm cho y giật mình.

A! Quên còn có người bên cạnh, vẫn nghĩ là chia tay Phác Xán Liệt rồi.

Mở mắt ra, theo dưới chần ló ra liền nhìn thấy khuôn mặt ngủ không đủ giấc.

“A!” Biện Bạch Hiền bị dọa hét to: “Anh... anh sao lại thành như vậy a?”

Phác Xán Liệt đánh cái ngáp lớn, “Tối qua em vẫn giành mền, anh ngủ không được ngon, bây giờ có chút cảm, em nói em phải bồi thường anh thế nào?”

Cái gì cảm chứ? Biện Bạch Hiền lui nhanh ra sau, không thể tiếp xúc người bệnh.

Nhìn Biện Bạch Hiền lộ ra biểu tình như thấy quỷ, Phác Xán Liệt bĩu môi: “Gạt em thôi.” Hắn chỉ muốn thử, không nghĩ phản ứng thiệt y như hắn nghĩ.

“Cái gì?”

“... Anh nói anh chỉ gạt em thôi.” Phác Xán Liệt nói.

Vậy thì tốt, Biện Bạch Hiền lúc này mới hồi phục bình thường

Phác Xán Liệt nhớ lại, lập tức tra hỏi Biện Bạch Hiền.

“Anh hỏi em, tối qua em nói chuyện về bụng của em là sao a?”

“A? Có sao? ...Em nói cái gì?” Biện Bạch Hiền cẩn thận hỏi.

“Nếu nói đều nói bằng không anh sao lại biến thành như vậy? Em thật đúng là có thể giữ bí mật.” Phác Xán Liệt giả vờ lừa Biện Bạch Hiền để khai ra.

Cũng may Biện Bạch Hiền cũng không ngu ngốc, hỏi: “Em nằm mơ thôi! Nói mới gì sao em biết được, anh cũng nghe một chút có thấy buồn cười không.” [trúng mà đòi khôn hơn vịt hả anh Liệt? =)))]

Không nghĩ Biện Bạch Hiền lại khôn ngoan như vậy, Phác Xán Liệt đành chuyện tối qua kể một lần với y.

Biện Bạch Hiền kinh hãi, không nghĩ mình đem bí mật lớn nói ra hết, cũng còn may là trong lúc ngủ mơ, xem như nói mơ.

“Anh vậy cũng tin? Em nằm mơ thôi, nói đều là mơ, sao lại tin như thật được? Anh là đồ ngu sao?” Chỉ đầu nam nhân mắng, theo âm thanh hùng hồ, không thể để cho Phác Xán Liệt nhìn ra y đang chột dạ.

Phác Xán Liệt cau mày, Biện Bạch Hiền như vậy càng làm cho hắn thêm hoài nghi, bởi vì hắn đối với hiểu biết về y, Biện Bạch Hiền sẽ không vì chuyện vậy mà mắng hắn, nhiều nhất chỉ trở mình xem thường hắn một cái.

“Thật sao? Em không gạt anh chứ?”

“Vô nghĩa, em là nam nhân, trong bụng sao lại có con được?” Chột dạ nên tiếng nói lớn hơn bình thường.

“Chính là.....” Phác Xán Liệt thật rất muốn nói, em cái dạng vậy một chút cũng không giống không có việc gì.

Hung tợn trừng hắn, bởi vì y nằm trên giường chẳng những thấy y không chút khí thế ngược lại có chút hương vị liêu nhau nữa.

Phác Xán Liệt nhìn thấy liền tâm viên ý mã!

Phải biết sáng sớm là thời điểm nam nhân rất có nhu cầu, Phác Xán Liệt đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Mặt đưa lại gần, muốn hôn y.

Biện Bạch Hiền thành linh bị hôn trộm làm hoảng sợ, cũng không có phản ứng chỉ mở to hai mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt phóng to của người trước mắt.

Buông môi Biện Bạch Hiền ra, Phác Xán Liệt ngẩng đầu, cười khở.

“Em cũng không cần như vậy chứ? Chẳng qua hôn một chút liền bị dọa đến vậy. Tốt xấu gì chuyện hơn cả hôn cũng đã làm qua hết rồi a?”

Đụng chạm lung tung, Biện Bạch Hiền nghĩ muốn đứng lên bởi vì Phác Xán Liệt tựa vào người y, không đứng lên sẽ làm bản thân thêm thống khổ.

“Uy, uy! Hiền, em đừng động a!”

Biện Bạch Hiền mặt đỏ lên, bất động. Bởi vì y biết đùi chạm phải vật cực nóng nào đó. Cũng là nam nhân thì đương nhiên biết đó là gì, hơn nữa cũng như Phác Xán Liệt nói, chuyện thân mật hơn cả hôn bọn họ đều làm qua rồi, cái vật kia cũng xem qua không ít lần, tự nhiên biết bây giờ tình huống ra sao rồi.

“Anh..... mau xuống khỏi người em.”

Chơi xấu, “Anh không xuống, vì sao phải xuống?” Nam nhân nói vậy, một bàn tay liền vuốt ve thù du y.

Nam nhân vô sỉ, Biện Bạch Hiền nghiêng răng nghiêng lợi từ đáy lòng mắng, thân thể lại nảy lên một dòng nước ấm.

Dục vọng cứ vậy mà nhon lên.

Nụ hôn ẩm ướt từ cổ lan đến rốn, quần áo cũng không biết khi nào bị bàn tay tài giỏi của nam nhân bong ra từng mảnh, đầu lưỡi linh hoạt, trên rốn y đánh vòng không ngừng, làm cho y toàn thân một trận run lấy bầy.

“A.....” Tình dục bị bao hàm, tiếng kêu của Biện Bạch Hiền trong miệng dật ra.

Âm thanh êm tai làm cho Phác Xán Liệt càng thêm ra sức lấy lòng người dưới thân.

Những động tác của cặp tình nhân trong lúc ân ái, nhiệt tình làm ánh mặt trời đều chịu không nổi mà trốn sau bức màn.

18. Chương 17

”Không được.....” Biện Bạch Hiền kêu to, vươn hai tay hung hăng đem tên kia đẩy mạnh ra.

”Bình” một tiếng cộng thêm tiếng “Ai da” thảm thiết kêu lên.

Phác Xán Liệt bị đẩy ngã bốn chân chống chọi trên không, phía sau đầu không khách khí cùng sàn nhà thân mật tiếp xúc, lập tức khiến cho hắn thể nghiệm cảm giác mây mù lượn lờ.

Biện Bạch Hiền ngồi dậy, nhìn thăm trạng Phác Xán Liệt nhin không được cười.

”Đối..... thật xin lỗi, anh không sao chứ?” Nhìn hắn văng đầu hoa mắt, thật đúng là đáng thương.

Phác Xán Liệt bị chóng mặt, thật vất vả mới đứng lên được, bổ nhào lên giường rồi không động dậy.

Không có vấn đề gì chứ? Biện Bạch Hiền sợ hãi, có nghe người ta nói qua: người bị đụng sau đầu sẽ biến thành kẻ đần độn, gia hỏa này sẽ không bị té một cái sẽ...

Đụng đụng vào người nào đó đang nằm bất động, “Uy..... Phác Xán Liệt, anh không sao chứ? Anh nói gì đi a! Uy... nói gì đi a?”

Biện Bạch Hiền gấp đến ngũ khí đều thay đổi, Phác Xán Liệt đang chui trong mền ló đầu ra, vẻ mặt tầm tối ngẩng đầu nhìn Biện Bạch Hiền: “Hiền, em không thương anh, lại đá anh xuống giường, anh không cần sống nữa.”

Mặt Biện Bạch Hiền lập tức rơi xuống ba đạo hắc tuyến, y rõ ràng dùng tay đẩy hắn té xuống thật chính xác mà.

Nhìn người kia tỏ vẻ oan ức, Biện Bạch Hiền trong lòng nảy lên một cảm giác không tên.

Vừa nhắc chân, hung hăng đem người kia đạp xuống, cái này mới đúng với câu nói vừa rồi - dùng chân đá xuống.

”Ai da.....” Có tiếng hét thảm, bất quá lúc này không ai để ý người bị thương.

Đi đến phòng tắm, khóa trái cửa, Biện Bạch Hiền bắt đầu rửa mặt, khóa cửa đương nhiên là vì phòng ngừa kẻ gian tà, ha ha!

Chờ y chuẩn bị xong cũng không đi ra, ngồi trên bồn cầu, nghĩ mình sao lại ngu như vậy. Nằm mơ thế nào mà đem lời không nên nói ra, tuy kẻ ngoài kia không nghĩ ngờ gì nữa nhưng thời gian sau này sẽ nhìn ra thôi.

Y sờ cái bụng mình, cúi đầu hỏi đứa nhỏ trong bụng: “Cục cưng, con nói ba ba bị làm sao vậy? Bây giờ ba ba cùng hần không biết là chuyện gì nữa, nếu nói sự tồn tại của con không biết hần sẽ phản ứng thế nào?”

Nói thật thì y cũng không biết làm gì với chuyện đứa nhỏ đây. Y bây giờ với Biện Bạch Hiền cùng lắm là quan hệ là người yêu cũ, nếu bạn trai của mình biết mình có thai với hần, là thân phận nam nhân mang thai, không biết có bị dọa đến ngất xỉu luôn không. Bất quá y không có chuyện sẽ nói ra đâu, thần kinh người kia thô như vậy.

Biện Bạch Hiền cảm thấy mình buồn lo vô cớ, chỉ cần sau này không cần nhìn thấy hần là tốt rồi, nhiều nhất tài sản thân thích bên ngoài, đột nhiên muốn đi tìm biểu ca của mình, Biện Bạch Hiền âm thầm quyết định, không được nói lung tung với kẻ kia.

”Ai.....” Cho dù chuẩn bị tâm lý thật tốt, y vẫn nhịn không được bức tức mình phát tiếng rên rỉ bất đắc dĩ.

Nguyên bản y lên kế hoạch cho tương lai hết thấy đều tốt, chính là Phác Xán Liệt đột nhiên chạy đến làm rối rắm, chính y cũng không biết nên làm sao, thật là phiền toái.

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa, Biện Bạch Hiền ở bên ngoài hỏi: “Hiền, em sao còn chưa ra a? Có phải bị táo bón không.....” Câu hỏi sau tuy nhỏ nhưng Biện Bạch Hiền nghe rất rõ ràng, chứng bạo lực lại phát huy, nổi trận lôi đình lập tức lao ra cửa nhà tắm.

Chỉ vào vẻ mặt vô tội của kẻ kia: “Phác Xán Liệt, anh nói ai bị táo bón a? Em đang suy nghĩ không được sao? Nơi này là nhà của em hay nhà của Phác Xán Liệt anh a? Anh quản em ngồi bao lâu sao! Hừ..... hết một buổi tối, đại thiếu gia có phải cũng nên về hay không?”

Phác Xán Liệt thật muốn quát to một tiếng: oan uổng. Hần thấy Biện Bạch Hiền trong nhà tắm lâu quá còn chưa ra, mới nghĩ y bị táo bón, hần rõ ràng hỏi nhỏ xíu, lại không có ai khác nghe, có cần mắng hần không? Mới sáng sớm liền phát hỏa, tật xấu này do mang thai đứa nhỏ ảnh hưởng hay sao a!

Phác Xán Liệt nhớ tới lúc hần còn ở Mỹ với tỷ tỷ, lúc trở về tỷ tỷ đang mang thai, thường xuyên không hiểu vì sao phát hiện, có đôi khi chỉ nghe một câu nói bình thường của người trong nhà, nàng cũng có thể nhảy dựng lên. Biến thành hần cuối cùng 4 ngày cũng không dám quay về nhà, sợ mình không cẩn thận trêu chọc đến nàng, phải biết tỷ tỷ khi đó là đối tượng cần bảo hộ của cả nhà.

Phác Xán Liệt một chút cũng không tiếp thu giáo huấn, lại thường rước họa từ miệng.

”Hiền, em không phải là mang thai chứ? Nếu không sao cứ như phụ nữ mang thai hử chút là phát hỏa?”

[nhiều khi em thấy anh cũng thông minh ra phết ý nhờ =)) nhưng nói chung là vẫn ngu]

Đi theo vào phòng ngủ Biện Bạch Hiền, đáp lại hần là một cánh cửa đập vào mặt.

Sờ sờ mũi mình bị đụng trúng, Phác Xán Liệt nhịn không được nghĩ: thật rất giống a!

Ngồi trên giường mình, Biện Bạch Hiền nghĩ lại mình có đúng như Phác Xán Liệt nói không, tính tình rất tệ, hử chút liền phát hỏa. Suy nghĩ kỹ thì đúng là như vậy, từ buổi sáng đến giờ, y không hề phát hỏa, đương nhiên cơn tức đều do một người gây ra --- Phác Xán Liệt.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Phác Xán Liệt da mặt dày đi vào nhìn thấy y ngồi trên giường, đến bên cạnh y thật cẩn thận hỏi han: “Hiền, anh không phải cố ý. Không cần sinh khí mà. Em biết sinh khi cũng không phải chuyện tốt.”

Biện Bạch Hiền mệt mỏi tựa vào đầu giường, đối với người này y thật không biết nên vui hay buồn.

Nhắm hai mắt lại, y hỏi: “Phác Xán Liệt, anh đang nghĩ gì? Chúng ta chia tay rồi, như anh hay nói là chuyện cũ rồi, ăn no rồi thì thôi. Nếu anh nghĩ muốn chơi đùa thì thật xin lỗi. Em không phải loại người tùy tiện để đùa giỡn.”

Phác Xán Liệt nghẹn lời, đến bây giờ hắn không biết sao mình lại quần quýt si mê Biện Bạch Hiền. Hắn không biết vì Biện Bạch Hiền nói yêu hắn, lại cùng nam nhân khác đến quán bar. Bây giờ hắn cũng biết cái đó chỉ là hiểu lầm, hơn nữa..... Khi đó, hắn không nghĩ sẽ xuống nước, đến tột cùng là vì cái gì?

Biện Bạch Hiền rút cuộc với hắn mà nói, là cái gì???

19. Chương 18

“Anh.....” Phác Xán Liệt muốn nói gì đó, tới miệng mà vẫn chưa nói ra được, cũng biết nên làm sao.

Mà lúc này Biện Bạch Hiền đột nhiên mở to mắt nói: “Mời anh đi cho! Tính em cầu mỹ mãn, nếu anh không thể cho em là duy nhất, xin mời không cần đối em ôn nhu như thế.”

Phác Xán Liệt kinh hãi, Biện Bạch Hiền từ trước đến nay tính tình quật cường chưa từng nói với hắn khách khí như vậy, hôm nay lại nói ra những lời này, Phác Xán Liệt đột nhiên hiểu được bản thân trước kia thật sự tổn thương đến tâm của người này.

Hắn nhẹ giọng nói: “Thật xin lỗi, anh đi trước.”

Nói xong, yên lặng rời đi.

Nghe tiếng cửa đóng lại, Biện Bạch Hiền mới động thân, y đứng lên đem quần áo người nọ thay ra, ném vào thùng rác, nhìn quần áo nói: “Không cần nữa.”

Nếu anh không thể yêu một mình em, vậy không cần gặp lại, coi như chưa từng gặp trong nhau đời không phải tốt hơn sao.

Mà Phác Xán Liệt vừa đi ra cửa còn đang nghĩ mình vì sao làm ra những việc này.

Chính mình thật sự yêu thương người bên trong kia sao? Hay là mình nhất thời không thể quên hoặc chỉ là thói quen mà thôi.....

Hắn quay đầu lại nhìn cánh cửa đóng kín, có lẽ hắn thật sự cần suy nghĩ kỹ một chút.

Đợi cho đến ngày thứ hai, Biện Bạch Hiền lại đi làm, mới phát hiện bộ dạng ông chủ kiêm bạn tốt có chút khác thường.

Không nói đi đứng kỳ lạ, theo vẻ mặt đến tư thế toát ra quyền rũ, bộ dáng như mèo thêu tinh.

Nhìn qua cửa kính văn phòng, thấy hắn nhe răng trợn mắt chống thất lưng ngồi xuống, Biện Bạch Hiền bên ngoài thiếu chút nữa cười vỡ bụng, nhìn bộ dáng thì biết ngày nghỉ cũng không được nghỉ.

Đẩy cửa đi vào, Độ Khánh Thù nhìn y, mau chóng ngồi xuống, không để y nhìn ra manh mối.

Chính là hắn lại không biết Biện Bạch Hiền đã sớm từ bên ngoài nhìn rõ ràng rành mạch hết rồi.

Cười nói: “Sao rồi, ngày nghỉ người cũng không nghỉ ngơi tốt a? Thù Thù.” Cố ý học theo Kim Chung Nhân gọi nhũ danh.

Độ Khánh Thù thiếu chút té ghế.

”Người người.....” ”Người; nửa ngày vẫn không nói ra được gì, chỉ có ngón tay chỉ chỉ Biện Bạch Hiền.

”Ta thì làm sao nào?” Không chút khách khí ngồi xuống sofa trong văn phòng: “Nghe nói ngày đó người một mình uống hết nửa chai rượu. Thật là lợi hại a. Lúc trước sao ta không phát hiện ra nhỉ?”

Độ Khánh Thù nghe vậy cả mặt trắng bệch: “Ta thì sau này không bao giờ... nữa uống một giọt rượu.” Phải biết tối đó nam hồ ly kia sau khi khiêng hắn về, quăng hắn lên giường, thật không phải là người mà, bây giờ bên dưới mặt sau của hắn đều bị đỏ hồng, đi lên đi xuống đều phải rất cẩn thận hơn nữa cái này cũng chưa tính là gì, vì sao hắn bị người khác nhìn ra chứ? Lại còn là hảo bằng hữu của mình nữa chứ.

Hắn ai oán nhìn người cười vui sướng thấy bằng hữu tốt gặp họa.

”Người sao lại chọc ghẹo ta? Ta là bằng hữu tốt nhất của ngươi lại là ông chủ của ngươi nha.” Câu nói sau hữu khí vô lực, dù sao ông chủ như hắn chưa bao giờ trước mặt Biện Bạch Hiền có chút oai phong nào.

Biện Bạch Hiền khoát tay, quyết định không chọc ghẹo hắn nữa. “Ngươi và Kim học trưởng là sao đây? Lúc trước các ngươi là đối thủ một mất một còn mà, lần nào gặp nhau không cãi cho long trời lở đất.” Lần nào cãi nhau cũng là do Độ Khánh Thù trước, Kim Chung Nhân từ trước đến giờ luôn nói vài câu lạnh lùng làm Độ Khánh Thù á khẩu không trả lời được, cho nên Độ Khánh Thù nhìn thấy Kim Chung Nhân thì cứ như nhìn thấy cừu nhân kiếp trước, nếu trên lưng hắn có mao sơ là nhìn thấy Kim Chung Nhân sẽ dựng đứng lên ngay.

Nói đến đây liền trúng tâm sự của Độ Khánh Thù, bấu không không muốn nói gì.

Biện Bạch Hiền nhìn hắn vậy cũng không truy vấn nữa nhưng ý đến là muốn nói một chuyện quan trọng: “Khánh Thù, các ngươi...” Muốn nói rồi lại thôi, lại cảm thấy hơi vậy có chút đột ngột, nửa ngày cũng không biết nói gì nữa.

”Các ngươi cái gì? Ngươi muốn hỏi cái gì a?” Độ Khánh Thù bị bộ dạng ấp a ấp úng của y làm cho hồ đồ, cũng không biết y muốn nói cái gì nữa.

”Chính là có dùng ”cái kia” hay không a?”

”Cái kia cái gì? Ngươi nói đại đi, đều là đại nam nhân còn xấu hổ cái gì nữa.”

Biện Bạch Hiền nghĩ muốn tốt cho hắn nên nói: “Các ngươi có dùng ”áo mưa” không a? Ngươi không được quên thể chất đặc thù của mình, sẽ mang thai đó.”

Lời nói kinh người “Bình” một tiếng, Độ Khánh Thù ngã xuống đất, mà Biện Bạch Hiền từ phía sau cũng truyền đến một âm thanh.

”Biện học đệ, mời ngươi đem những lời vừa rồi nói lại lần nữa?” Tiếng nói lạnh lùng như mưa bão quét qua.

Biện Bạch Hiền quay đầu lại nhìn Kim Chung Nhân cầm một túi thức ăn sáng đứng phía sau bọn họ.

Độ Khánh Thù thăm dò Tiễn Hảo một lượt, lui vào trong bàn làm việc không dám lộ ra.

”Ta... a.... ta... ta...” Biện Bạch Hiền không nghĩ Kim Chung Nhân nghe được những lời này khiến cho y không biết nói gì mới tốt, ”ta a ta” nửa ngày.

Kim Chung Nhân vào trong văn phòng, đóng cửa phòng như sấm chớp, ngăn những ánh mắt tò mò bên ngoài. Rồi mới ngồi trên ghế đối diện Biện Bạch Hiền, đem bữa ăn sáng để lên bàn làm việc: “Khởi trốn, đi ra đây ăn sáng trước.” Lời này đương nhiên nói với người nào đó.

Sợ người đó chịu đói không được, thần tình đỏ bừng ngẩng đứng lên, ngồi vào ghế im lặng ăn bữa sáng Kim Chung Nhân đưa tới.

Kim Chung Nhân lúc này mới hai tay khoanh lại, mắt hiện lên tia hàn quang.

”Biện học đệ, bây giờ ngươi có thể lặp lại những lời vừa rồi ngươi nói có được không?”

Biện Bạch Hiền khó xử nhìn Độ Khánh Thù, nhìn ánh mắt hắn cầu xin. đành phải giả ngu: “Ta..... ta vừa nói gì sao? Ha ha..... là học trưởng nghe lầm rồi ~!”

Độ Khánh Thù không vội vàng nói tiếp: “Đúng đúng, Tiểu Bạch vừa rồi đâu có nói gì, là ngươi nghe lầm.”

”Câm miệng.”

”Ngươi nghĩ muốn lại nằm trên giường 3 ngày 2 đêm không?”

Hai người đồng thời rống không cần biết sống chết, Biện Bạch Hiền lúc này nói chuyện đã giấu đầu lòi đuôi, bất cứ ai nghe đều biết đó là nói dối, tuy rằng hắn chính xác là nói dối.

Đến nỗi Kim Chung Nhân ”ma khí” cũng dùng.

Người nào đó bị rống ủy khuất tiếp tục ăn đồ ăn của mình, không dám nói nữa.

Kim Chung Nhân cũng không để Biện Bạch Hiền nói dối, mỉm cười nói: “Học đệ, nói dối cũng không phải là chuyện tốt. ta vừa mới rõ ràng nghe được người hỏi Tiểu Thù có dùng áo mưa không, hơn nữa nói hắn có thể chất đặc thù có thể mang thai. Đây không phải là thật chứ.” [đổi thành Tiểu Thù cho nó hay a~]

Biện Bạch Hiền biết lời mình nói toàn bộ bị Kim Chung Nhân nghe hết không sót một câu. Giấu diếm sợ cũng không được, dù sao nếu Kim Chung Nhân đã có ý thăm dò, có một số việc có thể biết rõ ràng, không bằng thành hoàn.

”Phải..... chính xác ta lúc nãy có nói như vậy.” Lời vừa nói ra, chợt nghe Độ Khánh Thù khóc một tiếng thét.

”Tiểu Bạch, sao người có thể nói cho hần biết?” Cái này nguy, Kim Chung Nhân không biết hần có thể chất đặc thù đã đem hần trói lại mấy đêm không cho xuống giường, cái này đã biết còn không phải mất luôn mạng già hay sao.

Hần không cần chịu tội a! Hần muốn ở trên, vì sao vận mệnh của hần thảm như vậy, hần biết gia tộc mình đặc thù, mẹ liền ngắt lời nói hần phải ở dưới, không nghĩ tới hần cố gắng nhiều năm như thế vẫn chạy không thoát đạo lý của mẹ mình.

”Ha ha..... Biện học đệ, như vậy rõ ràng người không phải cũng có thể chất đặc thù sao? Ngày đó ở quán bar người không uống rượu ngược lại chỉ uống sữa, lúc ấy ta thấy làm lạ bây giờ thì đã hiểu rồi. Biện học đệ, chúc mừng người.” Kim Chung Nhân vỗ vỗ vai Biện Bạch Hiền.

”Học trưởng không cần nói đùa, không có chuyện như vậy.” Biện Bạch Hiền không muốn nói đến đề tài này trên người y, nhanh chóng phủ nhận.

Kim Chung Nhân cũng không nói nữa chỉ cười cười.

Nhìn hần cười như vậy, Độ Khánh Thù liền nhanh nổi da gà, một luồng hàn khí phía sau toát ra, sao cảm thấy mình phải tự bảo trọng.

”Biện học đệ, có thể cho chúng ta hảo hảo tâm sự được không?” Tuy rằng câu nói khách khí nhưng trong giọng nói lại có sự cường ngạnh.

Biện Bạch Hiền nghĩ lại cũng hiểu được việc này bọn họ cần hảo hảo thương lượng, nếu có đứa nhỏ y không hy vọng Độ Khánh Thù sẽ giống y, làm đứa con không có cha.

Y có thể nhìn ra tình cảm của bọn họ hơn nữa không phải oan gia không gặp nhau.

Nhìn ra được, bạn tốt bị ăn chắc rồi.

Đứng lên, “Vậy các người hảo hảo tâm sự đi! Ta ra ngoài trước.”

Đi ra cửa, y quay mình vào phòng mình, mới phủ tay lên bụng, đối với đứa nhỏ bên trong khinh ngữ: “Cục cưng..... hy vọng Độ thúc thúc của con có thể hạnh phúc.”

Mà hạnh phúc của y, bây giờ chỉ còn đứa nhỏ trong bụng chưa chào đời.

20. Chương 19

Phác Xán Liệt nhận được cú điện thoại xa lạ, câu đầu tiên đối phương nói là.

“Muốn biết bí mật của Biện Bạch Hiền không?”

Lúc hần buồn rầu quan hệ của hần và Biện Bạch Hiền, thế là nhận được một cú điện thoại, Phác Xán Liệt không thể không bối người gọi điện.

“Người là ai?” Vô luận thế nào cũng phải hỏi một chút. Dù sao hần nghĩ không biết đối phương là ai mà có thể nắm được nhược điểm của hần.

Đối phương bên kia điện thoại nở nụ cười, “Phác Xán Liệt, thật đúng dễ quên. Năm ngoái không phải mới tặng ta một lọ hoa hướng dương, sao như vậy liền quên.”

Chuyện quan trọng sao có thể quên!

“Người là một trong hai người hôm đó?” Tuy rằng là câu hỏi nhưng ngữ khí đã khẳng định.

“Đúng, là bằng hữu tốt nhất của Biện Bạch Hiền, cũng là một trong điều kiện mà ta và người sẽ bàn.”

“Y là điều kiện? Người xem thường người khác quá, ta nhớ rõ Hiền có cùng ta nhắc qua người này, hẳn gọi là Độ Khánh Thù đúng hay không?”

“Chính là hẳn, nếu muốn biết bí mật của Biện Bạch Hiền, ta hy vọng hai chúng ta có thể hợp tác.”

“Nói mục đích của người đi! Không cần lại thừa nước đục thả câu, tất cả mọi người là dân làm ăn, nếu làm ăn có lợi nhuận cần gì ngại mà không dứt khoát nói ra.”

“Phác Xán Liệt không hổ là doanh nhân thành đạt, nói chuyện rất trực tiếp. Hảo, nói miệng không bằng chứng, ngày mai có thể gặp nhau một chút?”

“Đó là tốt nhất, người nói địa điểm đi! Đúng giờ ta sẽ tới.”

Người tự xưng họ Kim kia sẽ nói cái gì? Tìm tên quán cà phê, Phác Xán Liệt đúng giờ hẹn đến.

Lúc trước, Phác Xán Liệt không phụ lòng Biện Bạch Hiền, có lẽ bọn họ bây giờ sẽ không như thế này.

Hắn từ cà phê đi ra, Phác Xán Liệt hoàn toàn không nghĩ mình lại đi săn tin tức, còn bị tên Kim Chung Nhân kéo vào một vụ làm ăn. Tuy rằng hắn cam tâm tình nguyện nhưng nghĩ vẫn thấy khó chịu.

[người ta thông minh hơn anh nhiều lắm]

Không nghĩ đến ngày hôm đó chuyện Biện Bạch Hiền nằm mơ nói là thật, y còn nói dối là mơ thôi.

Bất quá câu chuyện này thật không thể tưởng tượng, dù sao trong đầu hắn chưa nghe qua nam nhân có thể mang thai, chuyện này không phải vẫn là của nữ nhân sao? Tuy rằng nghe nói có người làm nghiên cứu, chính là vẫn chưa đạt được thành công.

Nhưng Phác Xán Liệt lại tin Kim Chung Nhân nói, bất quá từ trong miệng người khác biết mình sắp làm cha cũng không dễ chịu chút nào, chuyện này không phải nên do Biện Bạch Hiền nói cho hắn biết hay sao?

Hô, phun ra một hơi tức giận, Phác Xán Liệt nói với bản thân không cần sinh khí.

Gọi một cú qua Mỹ báo với nữ nhân bên kia cùng lão nhân gia. Nói cho lão nhân gia không cần lải nhải với hắn chuyện tôn tử, chờ thêm mấy tháng nữa sẽ có tôn tử để ôm.

Phác lão gia nghe vậy còn tưởng lỗ tai có vấn đề, hỏi liên tiếp mấy lần có phải là sự thật không, làm Phác Xán Liệt phiền muốn chết. Bất quá đã ngăn được cơn xúc động của lão nhân gia muốn bay về.

Nói giỡn nếu lão nhân gia biết nam nhân sinh hậu kế hương khói, không bị dọa đến hôn mê mới lạ. Vẫn là chờ đứa nhỏ sinh ra rồi hãy nói cho lão nhân gia biết sự thật, đến lúc đó lão nhân gia không có biện kháng nghị.

Phác Xán Liệt bên này sắc mặt một chút cao hứng một chút sinh khí. An bài hết thấy thỏa đáng, hắn hình như quên hỏi ý kiến của đương sự.

Cho nên chờ hắn mang hoa hồng cùng nhẫn đến nhà Biện Bạch Hiền cầu hôn, chờ hắn bị Biện Bạch Hiền ném ra, hắn mới nhớ tới, có một số việc không phải hắn nói một cái là có thể quyết định.

Không để ý đến hình tượng đại thiếu gia, hắn khóc thét: “Hiền a! Anh thật sự muốn cùng em kết hôn.”

Trả lời hắn chính là cửa mở ra nhưng trên mặt hắn là cái hộp nhẫn, còn có thiếu chút nữa phá hủy cái mũi hoàn mỹ của hắn khi cánh cửa va vào.

Đợi nửa ngày bên trong cũng không có phản ứng, Phác Xán Liệt mới bị đánh bị quay về.

Trở lại công ty, hắn quyết định tìm thư ký vạn năng — Minh Mị nghĩ biện pháp.

Dựa vào cái ghế to trong văn phòng mình, Phác Xán Liệt bắt đầu dĩ thử dài.

Minh Mị nhả nhận đẩy gọng kính vàng bên mắt cười nhạo nói: “Không nghĩ tới đại thiếu gia người cũng có ngày này, người này chắc chắn là một kỳ nhân, ngày nào đó nhất định phải đến bái phỏng một chút.

Phác Xán Liệt hắc tuyến, thư ký này là ai thuê a? Trời muốn tạo áp lực cho hần sao? Rốt cuộc ai trả tiền lương cho ai?

“Ta nhờ người nghĩ cách không phải bảo người cười nhạo ta, Minh đại thư ký.”

“Ta biết a! Đương nhiên cơ hội phải hảo hảo nắm chắc, mà ta nói thật, Phác Xán Liệt người không biết bản thân cần chút thành ý sao?”

“Ta còn chưa đủ thành ý sao? Đồ cần để cầu hôn ta đều mang theo, hơn nữa chính là Phác Xán Liệt ta cầu hôn, này đại biểu say này sẽ không lãng nhăng bên ngoài nữa, đây chính là chuyện khó nhất.”

Hần cho tới bây giờ chưa từng nghĩ cùng ai bên nhau mãi mãi, Biện Bạch Hiền là người đầu tiên làm cho hần nghĩ nhiều biện pháp như vậy hơn nữa có cơ hội tốt như vậy vì sao không hảo hảo lợi dụng? Chờ bụng y lớn ra sao có thể tự chiếu cố mình? Phải biết đứa nhỏ kia là con hần.

Minh Mị nhìn bộ dáng hần như gỗ mục, có ông chủ như vậy thật mất mặt.

“Kia ta hỏi một câu, người vì cái gì mà muốn cùng một nam nhân kết hôn? Chẳng lẽ không phải vì đứa nhỏ sao?”

Bị Minh Mị nói xoẹt qua hần tưởng mình hôn mê mất rồi, hơn nửa ngày mới hiểu ý của hần là gì.

Tuy rằng Biện Bạch Hiền không chính miệng thừa nhận nhưng Phác Xán Liệt cảm nhận chuyện lạ đó là thật, muốn cùng y kết hôn để lấy lý do danh chính ngôn thuận chăm sóc y, những chuyện khác hần không nghĩ nhiều.

“Ta nghĩ muốn chăm sóc y a! Nếu thật có đứa nhỏ, y nơi này không có một người thân, vạn nhất bị người xấu làm hại thì sao?”

Minh Mị khoe miệng đều run rẩy: “Chính là kết hôn vô luận đối nam nhân hay nữ nhân mà nói đều là chuyện rất quan trọng, người không biết là nên làm rõ ràng sao? Nếu chỉ vì nghe tin thiệt giả liền quyết định cùng một người kết hôn, người không phải quá qua loa sao?” Kỳ thật Minh Mị ngụ ý chính là, lão đại người cái gì cũng không làm rõ, cùng bạn trai cũ nói muốn kết hôn, lý do chỉ có thể là vì đứa con, đây là lý do gì a? Nếu là hần, hần cũng sẽ đem kẻ này đá xa chừng nào tốt chừng ấy.

“Chính là, chính là.....” Phác Xán Liệt cũng không biết mình muốn gì.

“Hơn nữa, ta nghe từ người, người kia hần là người rất chung tình, người nếu không thể đáp trả tình cảm tương tự, cùng y kết hôn không phải cản trở y tìm kiếm hạnh phúc sao?”

“Y yêu ta, chỉ có ta mới có thể cho y hạnh phúc.” Lão đại không lịch sự liền thốt ra, nghe được Minh Mị nói làm hần nổi hỏa, thật muốn một kiện đánh chết hần.

Nghĩ đến liền làm, hung hăng dùng văn kiện đánh vào mặt.

Minh đại thư ký tức giận nói: “Nếu có người như vậy cầu hôn ta, ta sẽ làm giống y. Người bị hần ném ra thì nên cảm thấy vạn hạnh đi.”

21. Chương 20

Minh đại thư ký đẩy gọng mắt kính, cho Phác Xán Liệt một lời khuyên: “Ta thấy được người vẫn chưa hiểu rõ, bản thân tốt cùng với người kia là tình cảm gì, rồi hãy quyết định bước tiếp theo.”

Nói cũng như chưa nói, nếu hần biết còn tìm thư ký như người giải quyết không?

Phác Xán Liệt buồn bực vô cùng a!

Bất quá, Minh Mị cũng không tính toán bỏ qua cho hần như vậy, duỗi tay ra: “Ông chủ, thỉnh trả tiền.”

Hần hồ nghi nhìn: “Ta sao phải trả tiền a?”

“Phí nói chuyện, nể người là ông chủ của ta tính người ưu đãi, 500 tệ.”

“Cái gì? Người mơ a? Chúng ta nói chuyện không đến 20 phút, hơn nữa người còn không giúp được ta giải quyết vấn đề.” Phác Xán Liệt thiếu chút học máu, mới nói mấy câu mà thu hần 500 tệ, biết tiểu tử này yêu tiền cũng không thể xem như người kẻ ngốc!

“Vậy người muốn giải quyết vấn đề? Nếu muốn ta đưa ra lời khuyên, giá cả sẽ khác.” Tiền càng nhiều càng tốt.

“Quên đi, ta thật xin lỗi người, ngày mai người đến phòng tài vụ lãnh tiền đi.” Thật sự bị người này ăn mất, sao có người yêu tiền như vậy chứ.

Không hiểu vì sao bị móc 500 tệ, Phác Xán Liệt buồn bực cực điểm, vấn đề không giải quyết được càng ngày càng khó giải quyết.

Rất cuộc nghĩ xem Biện Bạch Hiền ra sao? Bản thân nguyện ý cả đời nuôi con hần, khổ vậy vẫn chưa đủ sao? Vì sao nhất định phải biết mình rất cuộc đối hần có tình cảm gì?

Ra trước cửa, Minh Mị quyết định làm người tốt bỏ lại một câu: “ Xán Liệt, người như bây giờ sẽ chỉ là người khác thấy được người làm mọi chuyện chỉ vì đứa con thôi.”

Thật không biết ông chủ mình sao lại ngu ngốc thế, chuyện rõ ràng như vậy mà cũng không hiểu được.

Rõ ràng đã lọt vào vòng tình, bị giam giữ ở tầng hầm, hoàn toàn không trở mình được, vì sao bây giờ chết còn mạnh miệng, để cục diện bây giờ tiến thoái lưỡng nan.

Không biết có phải do Minh Mị nhắc nhở Phác Xán Liệt, hần gọi Minh Mị đang chuẩn bị ra ngoài.

“Vậy người nói, bây giờ ta phải sao? Minh Mị giúp ta nghĩ cách đi, ta cho người 1000 tệ.” Ra quân bài này, Minh Mị lập tức quay người lại, mắt kính khẽ hạ chột lóe sáng.

“Hai ngàn.” Ra giá.

“Một ngàn năm trăm tệ, nhiều hơn không được.” Thương nhân bản sắc là trả giá.

“Thành giao. Chỉ bao ra chủ ý, không bao cả thành công.” Trả giá có thể nhưng kế hoạch có thể phát sinh khác.

“Cái gì?” Phác Xán Liệt oa oa kêu to: “Người là gian thương.”

“Người mới là ông chủ, Xán Liệt.” Hần mới không phải gọi là gian thương nhiều nhất chỉ là thần giữ cửa mà thôi.

“Kia rất cuộc nên làm sao?”

“Ta hoài nghi trước kia danh sách bên ngoài của người là giả?” Đây cũng không hiểu được? Muốn biện pháp tốt nhất không phải đi hỏi sao? Đạo lý đơn giản cũng không hiểu, sao có thể gọi là playboy.

“Người hoài nghi công lực của ta? Muốn nhìn thử không a?” Nói xong tung cho Minh Mị một cái mị nhãn.

Minh Mị nôn, thật không chịu nổi nam nhân tùy thời động dục, trời cao phái người xuống làm cứu tinh, chuyên môn đến giải cứu bọn họ phụ nam đảng hoàng.

Khoát tay, “Quên đi, kế hoạch của ta chính là làm cho người kia bắt đầu yêu người lại.”

Phác Xán Liệt nhìn Minh Mị nói, bắt đầu nghĩ trong đầu từ đầu kế đến cuối kế.

Ha hã..... suy nghĩ thôi mà nước miếng đã chảy dài.

Khóe miệng Minh Mị run rẩy, ai tới cứu hần a?

“Hảo..... liền theo lời người nói!” Từ ghế đứng lên, phía sau Phác Xán Liệt dấy lên ngọn lửa hùng hực.

Từ ngày đó Phác Xán Liệt đến nhà cầu hôn, Biện Bạch Hiền tâm tình liền không tốt.

Cùng Độ Khánh Thù xin nghỉ vài hôm, hảo hảo ở nhà làm việc.

Ngày đó không biết rốt cuộc người nọ thần kinh bị gì rồi chẳng, vọt tới nhà y còn mang theo hoa hồng vừa thấy y liền nhét hoa vào trong tay rồi mới quỳ xuống.

Bị dọa, đành phải kéo người vào trong nhà.

Sau khi vào trong nhà, nam nhân kia từ trong ngực lấy ra một cái hộp đựng nhẫn, lại quỳ xuống hướng y nói: “Hiền, anh hôm nay mang theo mười vạn thành ý cầu hôn với em, mong em lấy anh?” Nghe xong lời này, Biện Bạch Hiền ban đầu vẫn hưởng thụ, chính là Phác Xán Liệt nói tiếp liền đem y nhốt vào địa ngục.

“Anh biết em bất khả tư nghị nhưng em mang con của anh, anh phải có trách nhiệm. Cho nên mong em nhất định đáp ứng để cho anh chăm sóc em.”

“Anh..... anh nói cái gì?” Âm thanh lạnh lùng, chuyện này nói ra ai mà không giận.

“Ý của anh là, anh đã biết chuyện em nói mớ là thật, em thật sự có con của anh đúng không?” Nghĩ y nghe không hiểu, Phác Xán Liệt cười một cái.

“Là ai nói cho anh biết? Là ai?” Trong giọng nói bao hàm tức giận còn có mưa bão.

Phác Xán Liệt ít nhiều cũng cảm nhận được, “Anh không thể nói.”

“Không thể nói phải không? Em cũng đoán được là ai rồi!” Nghĩ đến duy nhất người ngoài biết được bí mật của y, Biện Bạch Hiền nảy lên một luồng oán khí, là ai cho phép hắn nói ra, hắn sao lại làm như vậy?

Ngoài cảm giác không hơn gì oán hận, Biện Bạch Hiền chỉ có thể đem cơn giận này đổ lên đầu kẻ đang quỳ kia, một tay kéo tay Phác Xán Liệt, đem hắn đẩy ra bên ngoài, hộp nhẫn cũng quăng xuống đất, bó hoa cũng rơi rụng trên mặt đất.

“Đi ra ngoài, em bảo anh đi ra ngoài. Sau này không cần bước vào nơi này, coi như chúng ta đến giờ cũng chưa từng quen biết nhau.” Cự tuyệt Phác Xán Liệt, Biện Bạch Hiền nói ra lời trong lòng. Không cần..... không cần..... không cần gặp lại người chỉ biết tổn thương mình.

Cho đến khi kẻ kia bị đẩy ra khỏi cửa, hoàn toàn không biết vì sao Biện Bạch Hiền tức giận, Phác Xán Liệt còn bên ngoài nói lớn vào: “Hiền a! Anh thật sự muốn cùng em kết hôn.”

Đối lấy là hộp nhẫn ném vào mặt hắn, hung hăng đóng cửa lại.

Y mệt mỏi đi đến bên giường, lúc đầu mang thai làm y phi thường buồn ngủ. Sao giờ lên giường lại không ngủ được.

Nghĩ đến kẻ bên ngoài không biết đã đi chưa.

Lạnh lùng cười, Phác Xán Liệt là vì đứa nhỏ mới quyết định làm vậy sao? Em thì sao? Chờ đứa con sinh ra, anh chuẩn bị làm sao? Cứ vứt bỏ em như vậy à?

Thật xin lỗi, đứa con này là của một mình em, không quan hệ đến anh.

Tâm tình không hiểu tại sao, vì Phác Xán Liệt làm mọi chuyện, cũng vì sao bản thân cứ yêu người nam nhân ấy để rồi mình bị ai.

Bất quá, khi y quay lại với bản vẽ thiết kế mới có thể hoàn toàn quên đi hết chuyện không vui. Công việc, có đôi khi là công cụ tốt để quên đi mọi thứ.

Qua nhiều ngày im lặng, Biện Bạch Hiền nghĩ Phác Xán Liệt đã buông tha cho mình.

Cho nên ngày nghỉ y vẫn đi làm, dù sao sau này phải dưỡng thai, bây giờ chuẩn bị nhiều một chút cũng tốt.

Mà vừa đến công ty đã được thông báo rằng công ty bọn họ được chọn tham gia vào dự án ‘Thái cảnh viên’ của tập đoàn Phác thị, bản thiết kế của bọn họ chính thức được sử dụng. Đương nhiên Biện Bạch Hiền là thiết kế sư chính phải tham dự cuộc hội nghị của hai bên công ty trong vài ngày tới, mục đích nhằm vào trình bày cụ thể các an bài.

22. Chương 21

Biện Bạch Hiền không nghĩ muốn phá hư quan hệ tốt đẹp của Độ Khánh Thù và Kim Chung Nhân, cho nên cũng không có với Độ Khánh Thù chuyện Kim Chung Nhân đem bí mật nói cho Phác Xán Liệt biết.

Cho nên Độ Khánh Thù hỏi y mấy ngày nay xảy ra chuyện gì, y đều đổ lên chuyện mang thai hay buồn ngủ.

Khiến cho Độ Khánh Thù một trận khấn trương, làm Biện Bạch Hiền thấy mắc cười.

Cuối cùng, vẫn là Độ Khánh Thù nghiêm túc nhắc nhở: “Hiền, ta thấy người tốt nhất nên đến bệnh viện kiểm tra, dù thế nào cũng đối với người và cục cưng tốt hơn.”

“Chính là.....” Biện Bạch Hiền muốn nói, y là đại nam nhân sao có thể đến phụ khoa kiểm tra đây!

“Ha ha.....” Độ Khánh Thù cười, “Ta biết người lo lắng cái gì, này ta đã sớm hỏi qua mẹ ta, năm đó lúc mẹ ta sinh ta, là cũng trong bệnh viện có người trong tộc giúp làm kiểm tra. Địa chỉ mẹ đã đưa, hôm nay ta cùng người đi.”

“Thật sao a!” Không thể nghi ngờ tin tức tốt này, Biện Bạch Hiền cũng muốn đi làm kiểm tra toàn diện, bây giờ có thể tự nhiên đến bệnh viện chuyện nghiệp thật là hảo. “Vậy chờ sau ngày gặp Phác thị, người dẫn ta đi.”

“Hảo hảo..... ta nôn nóng muốn đi xem con nuôi tương lai của ta.”

Qua vài ngày, bên Phác thị đưa thư mời, thông báo cuối tuần hai giờ chiều đến Phác thị họp.

Biện Bạch Hiền càng thêm nhiều việc lu bu, tiền đầu tư công trình rất lớn, đến lúc đó y là kiến trúc sư tiền thù lao cũng rất cao, vì đứa nhỏ trong bụng, y tự nhiên làm liều mạng.

Bất quá bây giờ y đối với chữ ‘Phác’ cảm thấy miễn cưỡng, nghe được đã nghĩ đến người kia.

Cho nên đối với Phác thị tự nhiên cũng không có hảo cảm.

Bởi vì lúc y cùng Phác Xán Liệt còn bên nhau, y không có hỏi qua công ty Phác Xán Liệt là gì. Tự nhiên cũng không biết gia tộc Phác thị chính là công ty của Phác Xán Liệt.

Đến cuối tuần, y cùng Độ Khánh Thù mang hảo tư liệu, sớm đến Phác thị.

Vì trung tâm khu phố là kiến trúc lớn, làm cho y lúc vừa vào cửa đã bị những kiến trúc thu hút ánh mắt.

Chỗ ngồi này cao hơn mười tầng, những tầng làm việc cũng chỉ có mấy tầng dưới mà thôi.

Lầu một đến lầu sáu là công ty bách hóa thuộc Phác thị, lầu bảy là phòng chuyên về máy tính, internet, lầu tám là câu lạc bộ thể hình. Lầu chín là quảng trường ăn uống, lầu mười trở đi đã nằm ngoài khu vực làm việc.

Ngắm cảnh khi thang máy đi lên, Biện Bạch Hiền nhìn không được thở dài, đúng là khác biệt mà.

“Đã sớm nghe nói về Phác thị, là công ty bề thế kinh doanh nhiều mặt, không những tạo thành trung tâm cao tầng.” Độ Khánh Thù bên cạnh cảm thán nói.

Bọn họ là tự chủ dựng nghiệp, đã trải qua không ít chuyện mới có thành tựu như hôm nay.

“Bất quá cũng là sóng sau xô sóng trước, cũng phải xem thế hệ nào có thể giữ vững sản nghiệp, phú bất ba đời mà.” Biện Bạch Hiền nói.

Đến lầu mười lăm, là nơi bọn họ sẽ họp, nhân viên tiếp đãi dẫn đường, bọn họ đi vào nhìn sơ qua cảm thấy giống phòng nghỉ hơn.

Nhân viên thân thiết cười nói: “Hai vị xin chờ một chút, thư ký của tổng giám đốc lập tức sẽ đến ngay.”

“Cám ơn.”

Còn tưởng thư ký của giám đốc là một nữ nhân, lại không ngờ rằng người đi vào mang gọng kính vàng thoát nhìn hòa hoa phong nhã lại là nam nhân.

“Xin chào, ta là thư ký của Phác tổng — Minh Mị. Xin hỏi vị nào là Biện Bạch Hiền tiên sinh.”

Kinh ngạc, vì sao hỏi y, Biện Bạch Hiền vẫn phản ứng lại: “Chính là ta.”

Minh Mị dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn y, nếu không phải nghĩ là ảo giác, Biện Bạch Hiền hình như cảm thấy được ánh mắt kia cứ dừng lại trên bụng y một chút.

Thật sự là phản ứng tò mò! Làm cho Biện Bạch Hiền có cảm giác dựng mao lên, y dự cảm hôm nay đến họp không có chuyện gì tốt lành cả.

“Có phải có vấn đề gì không?” Độ Khánh Thù bên cạnh hỏi.

Minh Mị ho khan vài tiếng, rồi mới nói: “Không có việc gì, không có việc gì. Chỉ là ông chủ của ta cứ tán thưởng bản dự án không ngừng, liếc mắt một cái liền nhìn trúng bản thiết kế của Biện tiên sinh.”

“Vậy là tốt rồi. Xin hỏi khi nào chúng ta mới bắt đầu họp?” Biện Bạch Hiền muốn chấm dứt nhiệm vụ hôm nay thật nhanh.

Minh Mị tao nhã hạ thấp người nói: “Kia thỉnh hai vị cùng ta đến phòng họp chờ một chút, ta đi hỏi ý của ông chủ. Sẽ không làm mất thời gian của hai vị đâu.” Có thể nhìn ra Biện Bạch Hiền vội vàng, Minh Mị cam đoan sẽ không mất nhiều thời gian.

Để Minh Mị dắt hai người vào phòng hội nghị có thể chứa được 20 người.

“Các người ngồi xuống trước, xin hỏi hai vị muốn dùng gì không? Cà phê hoặc sữa, ta thấy Biện tiên sinh thích sữa, vậy Độ tiên sinh dùng cà phê nhé?”

“Hào.” Độ Khánh Thù ngơ ngác trả lời.

Biện Bạch Hiền lại cau mày, người này sao biết y muốn uống sữa, mà không phải là nước hay thứ gì khác.

Sự tình hình như ngày càng kỳ quái.

Y cảm thấy được đáp áp miêu tả sống động, đáng tiếc có vài chi tiết nhỏ lại bị y xem nhẹ.

Minh Mị bước nhanh đến văn phòng ông chủ, Phác Xán Liệt nhìn thư ký của mình đi vào lập tức khẩn trương đứng lên.

“Có tới không?”

“Tới rồi, không tin được mắt người cũng không tồi, Biện tiên sinh là nam nhân tốt.”

“Chứ sao a! Nếu không ta cũng không xem nặng y.” Có người bắt đầu đắc ý.

Liếc cái xem thường, Minh Mị nói: “Bất quá ta rất kỳ quái, Biện tiên sinh hình như không biết người là ông chủ nơi này nếu không y sẽ không tới.”

Này chỉ là trực giác của riêng hắn thôi, lúc chưa gặp thì hắn không dám nói bây giờ hấp được anh hùng trong truyền thuyết rồi. Ít nhiều có thể nghiền ngẫm tâm tư, sợ là không biết xử lý tình huống thế nào.

Minh Mị có chút đáng thương nhìn người còn đang trong ảo tưởng Phác tổng kia.

Không biết lần này gặp được có phải là chuyện tốt hay không, mọi chuyện sẽ đi đến đâu nữa.

Tưởng tượng bộ dạng ông chủ mình bị đánh, ha hã..... làm nhiều chuyện tốt chút cũng hay!

“Mà ta nói thật, Phác Xán Liệt người lần này chọn công ty thiết kế của bọn họ là có tư tâm đúng không?” Tuy rằng công ty thiết kế này là do hắn đề xuất nhưng xem Phác Xán Liệt biểu hiện, sao đều có thấy có dã tâm riêng.

“Sao có thể như vậy! Người không biết là người gì sao, công tư phân minh, hưởng hồ đây chủ chủ kiến người đề ra cho ta xem qua bản thiết kế, người không phải quên rồi chứ?” Phác Xán Liệt vừa nói vừa thu thập tư liệu cần dùng.

“Tuy là nói thế, ta sợ Biện tiên sinh sẽ hiểu lầm. Dù sao y không biết mọi chuyện.” Nếu đến lúc đó, Biện Bạch Hiền vị vậy mà không tha thứ cho Phác Xán Liệt, hắn không tiền mình cũng phải bay đi.

“Ách.....” Phác Xán Liệt cũng thất thần, hắn cũng không muốn nghĩ nhiều.

Chọn bản thiết kế của Biện Bạch Hiền không thể nói hắn hoàn toàn không có tư tâm, hắn chính là nghĩ thông suốt, dùng thời gian làm việc chung với Biện Bạch Hiền để bồi dưỡng tình cảm, hoàn toàn không nghĩ đến vận nhất Biện Bạch Hiền hiểu lầm vì y mới chọn bản thiết kế này, đến lúc đó hắn không phải ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo sao.

“Minh Mị a! Mau giúp ta nghĩ cách.” Chỉ cần đụng tới vấn đề của Biện Bạch Hiền, Phác Xán Liệt liền thấy đầu mình không dùng được.

Đáng tiếc tình huống bây giờ đã là tên đã trên dây, ngay cả Minh Mị đều có chút bất an.

23. Chương 22

Trái chờ phải chờ, qua ít nhất 20 phút, vẫn chưa thấy tổng giám đốc nào đi vào, ngay cả thư ký cũng không thấy bóng dáng đâu.

Làm cho hai người cảm thấy kỳ lạ.

Bọn họ sinh khi, khi không bị đem bỏ trong này không ai hỏi đến, kỳ lạ chính là đây là đại công ty sẽ không xuất hiện loại tình huống này huống chi là do công ty chủ động mời họ đến cũng không phải bọn họ trèo cao mà đến đây.

“Ta nói này Tiểu Bạch, rốt cuộc có chuyện gì a? Người kia có tới hay không tới cũng phải nói chứ?” Độ Khánh Thù hỏi Biện Bạch Hiền.

Biện Bạch Hiền nhún nhún vai: “Ta sao biết? Ta cũng cùng người như nhau, có lẽ có chuyện gì nên đến trễ, chờ một chút xem sao.” An ủi Độ Khánh Thù, Biện Bạch Hiền biết hắn để chuyện hợp tác lần này, nếu thành công đối với danh tiếng công ty bọn họ sẽ được biết đến rộng rãi hơn.

Cũng không biết làm sao, hai người đều cúi đầu nghiên cứu tư liệu trong tay.

Cho đến khi cửa mở ra, ba người bước vào trước là quản lý cấp cao, rồi mới tới tổng giám đốc cùng thư ký, mà người phía sau còn né một người, rõ ràng là đang trốn nga! Chỉ thấy dáng người cao lớn hơn Minh Mị, lại hoàn toàn đứng phía sau, trốn cái gì chứ.

Biện Bạch Hiền cau mày nhăn nhó, thân hình này nhìn cảm thấy quen mắt, ngay cả Độ Khánh Thù cũng có chút nhìn, người này hình như là...

“Phác Xán Liệt.”

“Có.”

Tiếng kêu sợ hãi cùng âm thanh trả lời lập tức vang lên.

Minh Mị bất đắc dĩ nghĩ, cũng không phải lỗi của ta, chỉ có thể trách người rất ngoan, ông chủ.

Hoàn toàn bại lộ trong tầm mắt, Phác Xán Liệt chỉ có thể đứng trước mặt cười đến vô cùng sáng lạn với Biện Bạch Hiền.

“Ta là người phụ trách Phác thị — Phác Xán Liệt.”

Tự giới thiệu một chút, tuy rằng đã có chút muộn.

Biện Bạch Hiền sắc mặt chuyển đen, thoạt nhìn như sắp có mưa bão.

“Thật không ngờ, người chính là tổng giám đốc Phác thị.” Độ Khánh Thù kinh ngạc nói.

Biện Bạch Hiền “Ba” một tiếng cầm tư liệu trong tay đặt mạnh lên bàn, vẻ mặt tức giận: “Dự án này ta không làm, Độ Khánh Thù chúng ta đi.”

Nói đến Độ Khánh Thù chính là hoàn toàn không biết vì sao y phát hỏa như vậy, Độ Khánh Thù đương nhiên không có khả năng buông tha cơ hội tốt, “Người sao vậy, Tiểu Bạch, không giống tác phong của người.”

Hắn chưa từng thấy qua Biện Bạch Hiền thất thường như vậy, vẫn là nói..... hắn nhìn về phía Phác Xán Liệt, bởi vì nam nhân này gây chuyện.

Ba người cùng ta nhìn người, người nhìn ta, hoàn toàn làm thành một mán nháo hồ đồ cả lên.

Thấy Biện Bạch Hiền còn sinh khí, Phác Xán Liệt trong lòng khóc thét, thất sách, thất sách a! Không nghĩ có thể lấy lòng được, còn khiến quan hệ rối rắm càng thêm phức tạp.

Chỉ thấy Minh Mị đẩy đẩy gọng kính nhìn bản ghi chép như không gì, cười khẽ nói: “Biện tiên sinh tốt cùng là vì cái gì mà không làm bản dự án này? Có phải người đối với bản vẽ của mình không có lòng tin? Hay người muốn nói Phác tổng của chúng ta đem công tư lẫn lộn?”

Kể khách tướng vẫn có tác dụng nhất định, ít nhất Biện Bạch Hiền không hề kiên trì muốn đi nữa.

Độ Khánh Thù nhẹ nhàng thở ra, dùng ánh mắt bội phục nhìn Minh Mị.

Phác Xán Liệt tự nhiên lại cao hứng, bây giờ sự tình trước hết là nói đến dự án cần phát triển.

Biện Bạch Hiền nói lên bản thiết kế của mình thao thao bất tuyệt, từng chi tiết nhỏ đều dị thường tỉ mỉ, các quản lý cao cấp cũng không ngừng gật đầu tỏ vẻ đầu ý.

Phác Xán Liệt nhìn đèn chiếu sáng trước mọi người nghe Biện Bạch Hiền giải thích bản thiết kế. Tràn ngập nhiệt tình, y như vậy Phác Xán Liệt chưa từng thấy qua, ánh mắt chuyên chú, thần thái giải thích như có cánh, đều lộ ra sự tự tin.

Cảm giác quần áo bị kéo tụt một chút, Phác Xán Liệt quay đầu lại nhìn kẻ đã kéo — Minh Mị, Minh đại thư ký thân thủ đưa cho hắn tờ khăn giấy, nhỏ giọng nói: “Nước miếng.....” Tuy chỉ có hai chữ, chính là hắn nghe được có chút run rẩy, cười...

Cũn may bởi vì xem đoạn phim tư liệu nên ánh sáng trong phòng đều tắt, hơn nữa tất cả mọi người đang nghe Biện Bạch Hiền giải thích, đều không chú ý đến bên này bằng không Phác Xán Liệt chính là mất mặt.

Hắn dùng giấy chùi miệng, quả nhiên là nước miếng.

Phác Xán Liệt hủy diệt chứng cứ ném khăn giấy đi. Đương nhiên hết thảy đều phải trốn pháp nhãn Minh đại thư ký, trong lòng một trận mừng thầm.

Khi hội nghị chấm dứt đã không còn sớm. Ba quản lý nói đuôi nhau ra ngoài, Biện Bạch Hiền thu thập tư liệu.

Phác Xán Liệt nói: “Thời gian không còn sớm, nếu hôm nay đến đây rồi không bằng ta là ông chủ mời mọi người dùng bữa.”

Biện Bạch Hiền không không cùng kẻ này chung đụng, tự nhiên không muốn đi: “Ta còn có việc, không thể đi. Độ Khánh Thù người đi đi!”

Độ Khánh Thù muốn nói trắng ra là không phải mời ta đi, người không đi ta còn đi làm gì a? Cũng liền lắc đầu: “Ta cũng có nói với mẹ về ăn cơm. Thật xin lỗi Phác tổng, lần sau đi!”

Thấy ở đây không có người ngoài, Phác Xán Liệt cọ đến bên người Nguyên Thúc Dương, nói: “Hiền, không cần sinh khí mà?”

Biện Bạch Hiền trừng mắt: “Không dám a! Chúng ta bắt quá là dân thường nho nhỏ sao có thể cùng tổng giám đốc tập đoàn như anh mà đánh đồng? Anh không sinh khí với chúng ta thì tốt rồi, chúng ta còn muốn kiếm tiền mưu sinh.”

Phác Xán Liệt lập tức biến thành quả mướp đắng. Chỉ biết Tiểu Hiền nhà hắn khẳng định sinh khí, bây giờ lửa càng lúc càng lớn.

Độ Khánh Thù cùng Minh Mị muốn cười lại không dám cười. Nếu Biện Bạch Hiền thật sự thông suốt sẽ không nói những lời có gai có tên trong đó đâu, người bình thường nghe xong sợ đã sớm nhảy dựng lên.

“Nếu không phải bản thiết kế của em hảo anh sao có thể chọn, anh cũng không phải là người công tư bất phân mà.” Lấy lòng, còn kém con chó nhỏ lắc đuôi.

Biện Bạch Hiền chất vấn rõ ràng: “Vậy sao anh không nói cho em biết anh phụ trách Phác thị?”

Phác Xán Liệt hô to oan uổng: “Em chưa từng hỏi qua, nói sau công việc chúng ta không có cơ hội chạm mặt nhau mà, không đúng sao?”

Đúng là vậy, hai người là hai điểm khác nhau, sao có thể đụng mặt trong công việc, dù sao ngành nghề khác biệt.

Nghe hắn giải thích xong, Biện Bạch Hiền tâm tình mới có chuyển biến tốt lại, đột nhiên lại nhớ đến ngày Phác Xán Liệt làm chuyện hoang đường kia, sắc mặt trắng nhợt.

Chính mình không phải đã quyết định không liên quan đến người kia rồi sao? Sao còn vì chuyện của hắn mà tâm tình biến hóa.

Làm mặt lạnh, y thu nhập tư liệu xong. Đối Độ Khánh Thù nói: “Ta đi trước, các vị tái kiến.”

Nói xong cũng không quay lại liền bước đến thang máy.

Phác Xán Liệt sắc mặt càng khổ, Minh Mị đối với hành động của Biện Bạch Hiền lấy làm hiểu rõ, mỉm cười.

Rồi mới đem mục tiêu chuyển đến người đứng ngây dại bị Biện Bạch Hiền bỏ rơi, Độ Khánh Thù.

”Độ tiên sinh, ta thấy ngươi cũng hy vọng Biện tiên sinh có thể hạnh phúc, có thể giúp chúng ta làm một chuyện không.”

“Chuyện gì?” Phác Xán Liệt không ngờ tới cũng hỏi vào.

Minh Mị chính là nở nụ cười thần bí.

24. Chương 23

Cửa thang máy sắp đóng lại trong nháy mắt có người nhảy vọt vào.

Liếc mắt nhìn Phác Xán Liệt mới chen ngang vào. Biện Bạch Hiền nhìn mấy số thang máy không hề nhìn đến hắn.

Nguyên bản Phác Xán Liệt đang cười lập tức biến thành mặt xương cá.

Thang máy không có ai, chỉ còn nghe tiếng hai người hít thở.

Cuối cùng, Phác Xán Liệt mở miệng nói: “Hiền, thật xin lỗi.”

Không biết ba chữ này có thể hay không làm cho Biện Bạch Hiền không còn giận, Phác Xán Liệt quyết định thử xem.

Rất ít khi nghe Phác Xán Liệt nói xin lỗi, làm cho Biện Bạch Hiền sắc mặt ít nhiều dịu đi, bất quá y vẫn không mở miệng.

“Dù vậy đối với chuyện ngày đó anh không có hối hận. Anh hy vọng em khi nói chuyện với anh không cần lo lắng.”

Biện Bạch Hiền nghĩ đến chuyện cùng hắn cả đời, y một chút cũng không hối hận, mặc kệ có phải đó là sự thật hay không cũng không ảnh hưởng đến suy nghĩ của y.

Mà nguyên nhân vì sao khiến y nghĩ như vậy, Phác Xán Liệt lại xem nhẹ.

Không nghĩ tới Phác Xán Liệt căn bản không buông tha cho suy nghĩ kỳ quái kia, Biện Bạch Hiền cuối cùng mở kim khẩu: “Chúng ta đều là nam nhân, làm sao kết hôn? Vẫn là anh muốn đem em thành nữ nhân.”

“Em sao có suy nghĩ gì kỳ lạ vậy? Anh thích chính là nam nhân, em biến thành nữ nhân anh nhìn cũng không thêm liếc mắt một cái.”

Lời này không giả, Phác Xán Liệt chỉ thích nam nhân, không phải nam nhân hắn sẽ thêm nhìn đến sao? Nếu hắn thật sự nam nữ đều ôm, lão ba của hắn giờ này đã sớm bế tôn tử.

“Nói cho cùng quốc gia chúng ta không cho kết hôn, chúng ta cũng có thể ra nước ngoài kết hôn, bây giờ quốc gia cho đồng tính kết hôn không ít đâu!”

Biện Bạch Hiền cảm thấy thật vô lực, y không nghĩ việc này cứ thương cùng Phác Xán Liệt dây dưa mãi.

“Phác Xán Liệt, em thật không muốn cùng anh có quan hệ gì, cũng không muốn dây dưa. Em chán ghét anh, anh chẳng lẽ không thể cho em một cuộc sống bình yên sao?”

Có lẽ Biện Bạch Hiền giọng nói bộc lộ quá rõ ràng, Phác Xán Liệt mềm mỏng: “Anh biết anh trước kia không đúng, chính là phải làm sao em mới chịu tha thứ cho anh? Bất luận em có đứa nhỏ hay không anh đều muốn chăm sóc em.”

Nói đến đâu cũng là vì đứa nhỏ, Biện Bạch Hiền không biết hiện tại sự tồn tại của đứa nhỏ mang đến ý nghĩ gì.

Y không nghĩ sau khi hai người chia tay, có người sẽ nói mình dùng đứa nhỏ này trói chặt hắn, chính mình cũng không phải nữ diễn viên trên phim truyền hình TV hay chiếu lúc 8 giờ, y sẽ không làm chuyện như vậy.

“Àn, em cùng nam nhân bình thường khác nhau, sống chết đều là người trong bộ tộc. Hơn nữa em thật sự có con với anh, anh còn nhớ rõ lúc em đưa cho anh kỳ hạn không? Khi em nói đủ một vạn câu em yêu anh mà anh vẫn chưa yêu em, chúng ta liền chia tay. Hiện tại anh không có yêu em, chúng ta cũng đã chia tay. Đứa nhỏ này cũng không có quan hệ gì đến anh, anh không cần trách cứ lương tâm mình, cũng không sợ ai bêu danh anh, không ai biết chuyện quan hệ của hai người.”

Nói xong, thang máy cũng “Đình” một tiếng mở ra, tại đại sảnh, Biện Bạch Hiền bước nhanh ra ngoài.

Phác Xán Liệt cũng theo bản năng đuổi theo, trong đầu hắn còn đang suy nghĩ những lời Biện Bạch Hiền nói trong thang máy.

Nói xong điều mình muốn nói, con người nhất thời cảm thấy thoải mái không ít, Biện Bạch Hiền quyết định đi bộ về nhà, vì để sau này thuận lợi sinh sản, y hiện tại thật chú ý số lượng vận động của mình, không thể nghi ngờ đây là phương pháp tốt nhất.

Y biết Phác Xán Liệt vẫn đi theo phía sau mình, chính là y không có khí lực quản hắn.

Nhớ lại nhiều năm mình đều phía sau đuổi theo kẻ này, bây giờ cho hắn biết luôn chạy theo người khác có cảm giác gì?

Đi một bước theo sát người phía trước, nhìn bước luôn kiên định hướng về phía trước, giống như không biết có người phía sau vậy Phác Xán Liệt có loại cảm giác, cho tới bây giờ cũng không có ai coi thường hắn như vậy.

Khi hắn là ông chủ trong công ty, người bên dưới cơ bản đối hắn tất cung tất kính, ở nơi ăn chơi bởi vì bề ngoài anh tuấn, mọi việc hắn muốn đều thuận lợi làm được.

Cho dù hắn bây giờ đang đuổi theo một nam nhân cũng không có ít kẻ liếc mắt đưa tình với hắn.

Chưa có ai xem hắn hoàn toàn không tồn tại, người phía trước đột nhiên đi chậm như tản bộ, không đúng.....

Tình huống không đúng a! Người kia sao đột nhiên ngồi xổm xuống.

Phát hiện tình huống không đúng, Phác Xán Liệt lập tức chạy lên cũng không quản người nọ có muốn nhìn đến hắn hay không.

Biện Bạch Hiền bước nhanh, đi được một chút thì cảm thấy là lạ, bụng rõ ràng đau đớn làm cho y hít sâu vài hơi, sao lại như vậy!

Cục cứng, con ngàn vạn lần không thể cấu kính, ba ba cũng không thể không có con.

Biện Bạch Hiền chậm rãi ngồi xổm xuống, đột nhiên bị ôm trong lồng ngực quen thuộc. Gương mặt anh tuấn vì khẩn trương phóng đại trước mặt y, thần sắc lo lắng lại không ảnh hưởng đến vẻ tuấn mỹ của hắn.

“Hiền, em sao vậy? Đừng làm anh sợ a!” Tuy nghe rõ lời hấn nói nhưng cảm giác như từ vũ trụ truyền xuống.

Sờ bụng mình, hoàn hảo không có cảm giác chất lỏng chảy xuống, Biện Bạch Hiền cố gắng làm cho mình bình tĩnh, hít sâu một hơi mới thấy được đau đớn hình như không còn đau như trước.

Hoàn hảo hoàn hảo, có lẽ mình đi quá nhanh nên bị đau.

Vẫn là nói, nam nhân kia đâu? Khôi phục tinh thần, Biện Bạch Hiền ngửa đầu nhìn về mặt lo lắng của nam nhân.

“Em không sao.” Cố gắng đứng lên, phát hiện bụng đã không đau lắm như bị kim châm vừa rồi.

Không yên lòng, Phác Xán Liệt một tác không rời đi theo bên người y.

Chậm rãi đi, Biện Bạch Hiền quay đầu nhìn xem kẻ bên phải mình, có lẽ sợ y sinh khí nên vẫn giữa một khoảng cách nhỏ khi đi nhưng ánh mắt cứ gắt gao dính sát lên y, nhìn hấn lại nhớ đến một kẻ đứng đầu Phác thị, làm cho y vừa tức giận vừa buồn cười.

Có lẽ chuyện mới xảy ra làm cho y ít nhiều cảm giác được mình ở trong lòng hấn có tầm quan trọng, nhưng trong lòng vẫn còn chỗ lo lắng, sợ hãi.

Y cúi đầu hỏi han: “Anh thật sự muốn em tha thứ cho anh?” Thanh âm không lớn chỉ đủ cho kẻ kia nghe thấy.

Phác Xán Liệt lộ ra vẻ mặt ngây dại, Biện Bạch Hiền đột nhiên hỏi hận hay sao mà lại nói như vậy.

“Em nói..... em nói..... em nói là thật hả?”

“Em thật tha thứ cho anh?” Nghe nói như vậy, Biện Bạch Hiền liếc khinh thường, mình hình như còn chưa nói tha thứ cho hấn? Người này hỏi cứ như được mình tha thứ rồi vậy.

“Em còn chưa nói tha thứ cho anh.” Lời vừa nói ra, kẻ kia từ cao hứng tâm tình lại tụt xuống, chính là Biện Bạch Hiền lại nói tiếp câu sau làm cho hấn hưng trí lại. “Nhưng nếu anh đáp ứng hoàn thành một chuyện, em liền tha thứ cho anh.”

“Em nói em nói, không có chuyện anh không thể làm.” Có lẽ là mạnh miệng nói quá vẹn toàn, Biện Bạch Hiền chậm rãi nói ra yêu cầu của mình.

“Anh phải nói đủ một vạn câu anh yêu em, em mới tha thứ cho anh. Nhớ kỹ nếu không phải là thật lòng em không tiếp thu đâu cho nên anh còn muốn tiếp tục không?”

“Không phải chứ?” Phác Xán Liệt một trận khóc thét, làm người trên đường đều nhìn hấn, nghĩ rằng kẻ này không phải bị điên rồi chứ?

Nhún vai một cái, Biện Bạch Hiền tiếp tục nói: “Nếu anh không muốn, quên đi! Sau này cũng không nhắc lại chuyện em tha thứ cho anh.” Y không phải là uy hiếp, nói điều kiện chỉ muốn thử Phác Xán Liệt một chút, xem hấn thế nào. Cũng có thể thử xem Phác Xán Liệt có thể vì y làm chút chuyện kiên trì này không.

Nghĩ lại hình như không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, muốn bên cạnh người kia, Phác Xán Liệt tưởng tượng là cô gái nhỏ bị bán vào thanh lâu dùng ngữ khí nhận mệnh, nói: “Anh..... anh nguyện ý.”

Cảm giác mình thời khắc nói lời thề này, Phác Xán Liệt khó có dịp trước mặt Biện Bạch Hiền đỏ mặt.

25. Chương 24

Chưa từng thấy qua Phác Xán Liệt mắc cỡ làm cho Biện Bạch Hiền nhin không được cười vài lần.

Thật không ngờ mặt Phác Xán Liệt càng lúc càng đỏ không bình thường..... quấy rầy. Biện Bạch Hiền nghĩ không thể cùng hấn cắt hết quan hệ, không khỏi “Xi” một tiếng cười.

Nhìn y nở nụ cười, Phác Xán Liệt không hiểu cho nên nhìn y. Kỳ quái hỏi: “Xảy ra chuyện gì? Em cười cái gì?”

“Không có gì, không có gì.” Khoát tay, sao có thể nói cho hắn biết mình nghĩ gì chứ. “Đi thôi!”

“Đi bộ về?” Phác Xán Liệt mặt đều nhẵn nhớt, nói thật ra hắn đã lâu không đi bộ, hôm nay sợ là thời gian hắn đi lâu nhất từ trước giờ.

Liếc hắn một cái: “Anh không muốn đi? Nãy giờ cố gắng đi theo tốt lắm, em cũng không cầu anh.” Không biết xảy ra chuyện gì, hiện tại chỉ cần cùng kẻ kia nói chuyện đều rất bướng bỉnh, rõ ràng nói chuyện với người khác đều tốt lắm a!

“Không dám.” Hắn hiện tại còn trong thời gian thảo nghiệm, sao dám làm phản a!

Trời chiều, hai bóng người cứ như vậy dung hợp cùng nhau, giống như một đôi trời sinh.

...

“Minh Mị, cứu mạng a! Hiền muốn ta nói một vạn lần anh yêu em mới bằng lòng tha thứ cho ta.”

Minh Mị thật may mắn lúc này không phải giờ cơm nếu không khẳng định cơm cả đêm sẽ phun ra.

“Phác tổng, là người thương y. Không phải người yêu ta, sẽ gây hiểu lầm đó.” Hắn bẽ lưng Phác Xán Liệt, kỳ thật cái này soi trứng chim tìm xương, ai chẳng biết Phác Xán Liệt mang toàn bộ lời của Biện Bạch Hiền lặp lại.

Chính là Phác Xán Liệt lựa chọn thời gian để gọi không đúng, thế như Minh Mị yêu thời gian mỗi ngày — thời điểm kiếm tiền, gọi điện thoại đến quấy rầy hắn.

Hắn tự nhiên làm khó dễ hắn một chút.

“Người thật phiền toái, mặc kệ nói nhiều như vậy. Ta chỉ hỏi người bây giờ thì sao?”

“Làm sao là sao?” Minh Mị bắt đầu suy nghĩ, ban đầu cùng Độ Khánh Thù có một sự tình không biết có thể hay không vì chuyện đột phát này làm thay đổi.

“Người ồn ào quá, đừng trách ta không nể mặt người là ông chủ, ta là người chứ không phải máy tính, dù máy tính cũng có lúc nghẹn mạng.” Dừng lại rồi tiếp tục. “Ta hỏi người, người đáp ứng y chưa.”

“.....” Lặng yên, hơn nửa ngày mới mở miệng nói: “Đáp ứng rồi.”

“Vậy người cùng ta còn nói cái rắm gì a?” Tự nhận là người khiêm tốn, Minh Mị ngay cả lời thô tục cũng nói. “Nếu đáp ứng rồi thì chiều theo ý của y làm đi.”

“Chính là..... chính là..... Minh Mị, là một vạn lần, ta nói đến năm nào tháng nào a?”

“Ta nói, Biện Bạch Hiền vì sao lại tạo vấn đề cho người? Người bình thường sẽ không yêu cầu nhiều lần như vậy?” Đưa ra nghi vấn, Minh Mị nghĩ y thành linh muốn làm chuyện nhảm chán này, chắc chắn có lý do để đưa ra yêu cầu này.

“Cái kia.....” Nghe tiếng ngón tay gõ nhịp vào điện thoại nửa ngày, Phác Xán Liệt mới nói ra nguyên nhân. “Lúc chia tay, Hiền nói cho ta biết y cấp cho mình một cái kỳ hạn, nếu nói một vạn câu em yêu anh ta vẫn không yêu y, liền cùng ta chia tay. Kết quả chính là.....” Không cần phải nói tất cả hết người khác cũng hiểu.

“Chính là người bị đá phải không?” Không móp méo sự thật, đoạn quan hệ cuối cùng cũng là do Biện Bạch Hiền đề nghị chia tay trước.

“Ha hã..... này còn là chuyện khó nói a!” Minh Mị cười, hắn là lần đầu nghe Phác Xán Liệt bị người ta đá.

“Không được cười, trước hết giúp ta nghĩ cách đi. Y muốn ta nói thật lòng nhưng ta bây giờ còn không biết mình đang làm sao nữa mà.”

“Lão đại, người muốn cùng y kết hôn, người còn không rõ ý trong lòng mình sao?” Thật là kẻ này không xong, người sáng suốt cơ bản đều nhìn ra được, Phác Xán Liệt để ý đến Biện Bạch Hiền như vậy mà còn không rõ, quả nhiên trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường. Người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc luôn bị u mê hay sao? Vẫn là nói tình yêu luôn mê hoặc lòng người.

“Ta..... chính là không thể không nghĩ đến y.” Bọn họ ở chung lâu như vậy mà.

“Người không phải vội, ta hỏi người vài vấn đề nếu hỏi xong người vẫn không hiểu được lòng mình, ta chỉ có thể giúp người đến đây thôi, ta cũng tài lực có mức.”

“Vậy được rồi! Người hỏi đi.”

“Người nghe cho kỹ, vấn đề thứ nhất: nếu bây giờ có rất nhiều nam nhân và Biện Bạch Hiền, cùng đứng trước mặt người, người chọn ai?”

Không cần suy nghĩ, bên kia đã trả lời: “Đương nhiên là Hiền.”

“Có thể hỏi vì sao không?”

“Bởi vì cuối cùng chỉ có y sẽ ở lại bên cạnh ta.”

“Tốt lắm, vấn đề thứ hai, nếu bây giờ có nam nhân theo đuổi Biện Bạch Hiền, người sẽ làm sao?” Vấn đề này ít nhiều có thể tự nhìn ra tâm của mình chứ! Minh Mị nghĩ thầm.

“Đánh hấn, Hiền là của ta. A!” Không nghĩ mình sẽ nói như vậy, Phác Xán Liệt bên kia điện thoại che miệng mình lại.

“Người thấy ta có cần hỏi nữa không?” Thật là kẻ ngốc trong tình yêu mà, chuyện đơn giản như vậy cũng lãng phí thời gian của hấn?

“Không..... không cần..... ta hảo nghĩ lại.”

“Còn muốn cái gì a! Người cúp máy rồi ta cùng Độ Khánh Thù hàn huyên rất lâu. Nếu muốn Biện Bạch Hiền tha thứ người, trừ bỏ cái điều kiện kia, sẽ lấy nhu thắng cương. Y ăn mềm không ăn cứng, biết không?”

“Ta biết, ta biết.” Kỳ thật Phác Xán Liệt vẫn có điều thắc mắc.

“Biết thì tốt, ta đang cùng Độ Khánh Thù thương lượng tốt lắm, sẽ dùng danh nghĩa công việc đem y đưa đến nhà người, đến lúc đó người tự do phát huy.”

Quân sư của hấn đạt trình độ nào đó! Trên cơ bản đều làm tốt lắm chỉ cần kẻ kia không quá ngu nhất định có thể ôm mỹ nam về nhà.

“Cám ơn người, Minh Mị.”

“Không cần cảm ơn, không cần. Nhớ rõ ngày mai đưa ta phí tư vấn nga! Hôm nay giúp người như vậy, lấy con số chẵn một ngàn tệ, chắc gia.”

“Ách.....”

Minh Mị cúp máy, Phác Xán Liệt nhìn trần nhà ngẩn người.

Mang Biện Bạch Hiền về nhà, người kia sẽ không lưu tình chút nào đánh hấn ra ngoài.

Gọi điện thoại hướng Minh Mị cầu cứu, chính là được cái đáp án ngay cả bản thân đều thấy giật mình.

Nguyên lai, mình để ý Biện Bạch Hiền như vậy, áp áp sống động vẫn bị hấn áp dưới đáy lòng lâu nay. Có thể giải thích đơn giản chuyện nam nhân năm đó thương tổn mình.

Xúc động gọi cho người kia, tiếng vang đổ vài lần, Biện Bạch Hiền tiếng có chút trầm thấp bất máy.

“Chuyện gì?”

“Anh yêu em.” Ba chữ đơn giản, nếu người khác nói ý nghĩ sẽ khác.

“Anh là nói thật lòng? Anh xác định tâm ý của mình?” Có lẽ đối với y từng có nhiều thất vọng, người bên kia điện thoại hình như cũng không tin tưởng yêu ngữ của hấn.

“Nếu anh nói là thật, em có tin không?” Hỏi lại y.

“Em tin, bởi vì em cũng yêu anh.”

Nói lời trong lòng của hai người ra ngược lại đều lâm vào yên lặng.

Không biết làm sao cúp máy, trong đầu Phác Xán Liệt trống rỗng đột nhiên phát hiện một vấn đề.

Mồ hôi lạnh chảy dài, Phác Xán Liệt nhảy dựng chạy hướng vào toilet ôm ấp.

26. Chương 25

Một hôm sáng sớm, Phác Xán Liệt liền đến nhà Biện Bạch Hiền, tìm được chìa khóa ở chỗ cũ.

Mở cửa đi vào, nhìn thấy y còn ngủ cũng không đánh thức y, chỉ mở các ngăn tủ ra bắt đầu chuyển nhà.

Đem quần áo của Biện Bạch Hiền gói lại kỹ hết.

Hắn mới đem Biện Bạch Hiền lay tỉnh, thúc giục nói: “Nhanh lên, nhanh lên.”

Biện Bạch Hiền đang mơ hồ ngủ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, đã bị Phác Xán Liệt tha chạy, thẳng đến khi phủ áo ngủ lên người rồi bị Phác Xán Liệt nhét vào trong chiếc xe thể thao màu bạc, mà Phác Xán Liệt lại đem gói to gì đó để trong cốp xe, xong xuôi ngồi vào vị trí lái xe.

Biện Bạch Hiền mới như trong mộng tỉnh lại hỏi han: “Anh muốn làm gì a? Mới sáng sớm mà, em còn chưa thay quần áo? Anh muốn dẫn em đi đâu?”

Có lẽ là bị y hỏi nhiều vấn đề liên tiếp, Phác Xán Liệt tìm đầu, hôn thật sâu xuống người trước mặt, cũng là người làm cho hắn suy nghĩ suốt một đêm.

Em còn chưa đánh răng a! Ý niệm trong đầu rất nhanh bị Biện Bạch Hiền quăng khỏi não.

Bị hôn đến đầu óc choáng váng, Biện Bạch Hiền cứ như thế bị đóng gói để Phác Xán Liệt đưa về nhà.

Chờ lúc đầu óc y phản ứng lại, đã bị nhét vào cái giường lớn siêu cấp xa hoa của Phác Xán Liệt.

“Em ngủ nhiều một chút, anh đi làm. Ở nhà chờ anh nha?” Nói xong lại hôn lên trán Biện Bạch Hiền.

Ở nhà chờ anh về, lời này làm cho Biện Bạch Hiền thấy mặt mình đều bị đốt cháy.

...

“Cái gì?” Tiếng rống Minh Mị từ trong văn phòng Phác Xán Liệt truyền ra: “Sáng nay người đã mang người về nhà?”

Đối diện với nam nhân không ngừng gật đầu, nếu không phải là ông chủ của mình, mình chắc chắn sẽ giết hắn. Minh Mị nắm chặt tay thành nắm, vẫn là quyết định buông lỏng. Vì cuộc sống của bản thân mà suy nghĩ, dù sao thân phận mình bây giờ dưới một người mà trên vạn người, vẫn không cần dùng cách này, ân, đúng vậy.

Chính là thật sự muốn đánh hắn a! Minh Mị trong lòng khóc thét.

Có người như vậy sao? Hôm qua mới nói cho hắn, nên tìm cơ đem người đóng gói mang về nhà, chính là hôm nay hắn liền chạy đến nhà người ta đóng gói mang đi.

Tâm huyết của hắn không phải uống phí hay sao? Hắn thật làm phí chuyện tốt? Tiền của hắn..... không cần than thở vậy a!

Sắc mặt căng thẳng, tay đưa tới trước mặt, Minh Mị thái độ giải quyết công việc nói: “Tuy rằng người đã mang người về nhà, chính là phí dịch vụ của ta chưa trả.”

Một cái tát đánh vào cái tay đang vươn ra, Phác Xán Liệt tức giận nói: “Người nghĩ muốn gì, người lại không giúp được gì lớn còn muốn tìm ta đòi tiền, tiền tiền, người đã cầm được một mớ rồi thì nên thấy đủ đi.” Thật chưa thấy qua ai yêu tiền như thế, cái gì cũng muốn thu tiền.

Đến đòi tiền, người không biết còn tưởng hắn mắc nợ bừa bãi!

Minh Mị cười giả dối: “Điện thoại nhà ta có chức năng ghi âm nga! Ta nghĩ Phác tổng người không muốn nghe lại những gì hôm qua đã nói đâu?”

“Người, người.....” Chỉ vào Minh Mị, Phác Xán Liệt nói không ra lời, “Người thật sự là đê tiện.”

Minh Mị đặc ý dào dạt: “Ta đây là lo trước khỏi họa, ta vì hạnh phúc của người và Biện Bạch Hiền cùng Độ Khánh Thù, nói chuyện không ít, mới giúp người đem nhược điểm của Biện Bạch Hiền moi ra, còn có Độ Khánh Thù hảo thông đồng đem danh nghĩa công việc đưa Biện Bạch Hiền đến nhà người, người ngược lại còn chạy đến nhà y đóng gói mang về, nếu ta đã được người một cước sẽ đá gãy hết răng.” Câu sau tràn đầy căm giận muốn trả thù.

Cũng may hôm nay tâm tình Phác Xán Liệt tốt, hiện tại tình yêu và sự nghiệp hẳn đều đặc ý, cũng không thêm so đo với thư ký dám phạm thượng.

“Quên đi quên đi, ta sợ người, người nói muốn bao nhiêu.”

Vươn hai đầu ngón tay quơ quơ.

Ha hả..... xem nhiều tiền đến tay dễ dàng, Minh Mị sau này khỏi lo phải cố vấn tình yêu gì nữa.

Còn phải nhờ Độ Khánh Thù gọi một cú điện thoại.

Nói đến Độ Khánh Thù, hẳn hiện tại công phu học được từ Phác Xán Liệt không ít đâu!

Một phen nước mắt nước mũi trong điện thoại khóc lóc: “Hiền, người nói ta đây là xảy ra chuyện gì a?”

Biện Bạch Hiền đang nằm ngủ trên giường lớn siêu cấp xa hoa bị di động trong túi áo ngủ của mình đánh thức, nhìn thấy Độ Khánh Thù gọi đến, bắt máy nghe. Sau đại lão giao khóc lóc kể lể không ngừng trong điện thoại a.

“Xảy ra chuyện gì a? Người không đầu không đuôi, ta làm sao biết người xảy ra chuyện gì?” Nằm trong ổ chăn lắc đầu.

“Ta..... ta..... dạo này thấy buồn nôn.”

“Có lẽ ăn cái gì làm đau bụng.”

“Còn có hay buồn ngủ.”

“Mùa xuân này thật bình thường a!”

“Ta hiện tại đặc biệt ăn được lắm.”

“Ta cũng thật ăn được lắm a?”

“Đó là vì trong bụng người có đứa nhỏ a!”

“A? Ý người là...” Lăn lông lốc, này sẽ không phải là thật đi!

“Ta cũng không biết nên mới hỏi người a! Hiền, người nói ta sẽ không phải cái kia đi?”

“Cho nên lúc đó ta hỏi người cùng Kim Chung Nhân lúc làm có dùng áo mưa hay không? Bây giờ báo ứng đến nơi rồi! Người không phải thể rằng không sinh đứa nhỏ sao?”

Điện thoại truyền đến tiếng ho khan của Độ Khánh Thù, sợ là bị sặc nước miếng rồi. “Ta..... ta.....”

Liếc khinh bỉ một cái, Biện Bạch Hiền nói: “Người không phải biết rõ bệnh viện của gia tộc mình sao? Nếu không, chúng ta cùng đến khám đi?” Vừa lúc y cũng muốn kiểm tra một chút, đã có thai hơn ba tháng rồi, cục cưng có phải so với ban đầu lớn ra không.

“Người muốn ta đi kiểm tra, không phải chứ? Ta..... ta sao lại phải kiểm tra a?” Không được tự nhiên chút nào, Độ Khánh Thù không thể tượng tượng bộ dạng mình lúc bị kiểm tra.

“Người nếu không làm siêu âm thì thử máu đi! Cái đó cũng có thể kiểm tra được mà.”

“Chính là.....”

“Người chính là cái gì a? Ta thấy học trưởng cũng không phải người không chịu trách nhiệm, hẳn cũng biết tình huống của người, thật sự mà nói ta nghĩ mẹ người nhất định cao hứng lắm.”

“Ta chính là không muốn cùng con hồ ly thối kia có quan hệ.” Nói lời này Độ Khánh Thù hoàn toàn làm bộ đáng giận đối tình nhân.

Biện Bạch Hiền thấy chuyện bọn họ còn phiền hơn chuyện mình, “Lại xảy ra chuyện gì a?”

“Hắn cần bản là cái bắt cá hai tay.....”

Sự tình rạch tòi, càng phức tạp, Biện Bạch Hiền bĩu môi, thanh thanh lỗ tai chuẩn bị nghe thao thao bất tuyệt tiếp.

27. Chương 26

Tới giờ tan sở, Phác Xán Liệt lập tức chạy khỏi văn phòng, không phải hắn không nghĩ đến thân phận ông chủ mà về sớm, thật ra hắn vẫn là lấy thân tự chỉ trích ông chủ như mình, sợ là sau này quần không được cấp dưới của mình.

Vừa lúc Minh Mị cũng đi ra nhìn Phác Xán Liệt chạy nhanh, hướng hắn cười sáng lạn, khoát tay chạy ra khỏi hành lang.

Không cần nhiều lời, Phác Xán Liệt tự giác lấy giắt bút ghi con số, ký tên đầy đủ.

Phác Xán Liệt một ngụm nước miếng thiếu chút làm sặc mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn Minh Mị đem tiền bỏ vào bóp da.

Quên đi, không để ý gia khóa mê tiền như mạng.

Phác Xán Liệt nghĩ có ngày bị gia khóa Minh Mị moi sạch không còn một đồng, bước nhanh vào thang máy riêng, bấm mũi tên đi xuống, cửa lập tức đóng lại.

Nghĩ về đến nhà, Phác Xán Liệt trong thang máy không ngừng cười quái dị.

Tưởng tượng về đến nhà, mở cửa ra hắn sẽ nói: Anh đã về.

Rồi Biện Bạch Hiền sẽ cởi tạp dề từ nhà bếp chạy ra, bỏ nhào vào lòng hắn ngọt ngào nói: “Ông xã, mừng anh về.”

Đương nhiên đây chỉ là trí tưởng tượng. [cũng biết cơ =)))]

Tuy rằng Phác Xán Liệt về nhà có nói: “Anh về rồi.” Đáng tiếc không ai để ý đến hắn, nhiều nhất chính là âm vang trong nhà truyền lại với y ‘nhắc dùm một chút’.

Điều này làm cho Phác Xán Liệt mắt choáng váng, đẩy cửa phòng ngủ, giường không có ai giống như không có ai ngủ qua.

Rồi mở cửa phòng sách, cũng không có ai/ Máy tính và đồ dùng vẫn như cũ, giống như chưa có ai chạm vào.

Sáng nay mình xách định, phi thường xác định đã đem người vào đây? Sao bây giờ giống như mình bị ảo giác vậy.

Lúc về bóng dáng người kia đều không thấy?

Quá mức chìm đắm với ảo giác của mình, Phác Xán Liệt hoàn toàn không chú ý, tủ lạnh trong nhà có dán tờ giấy nhỏ.

Mặt khác, quá mức chuyên chú suy nghĩ mình có đang nằm mơ hay không, Phác Xán Liệt hoàn toàn quên trên đời có vật gọi là di động.

Chờ đến khi hắn nghĩ ra, di động trong túi đã khiêu vũ loạn thất bát tao.

Bỏ rồi bắt máy, bên kia truyền đến tiếng Biện Bạch Hiền: “Anh về nhà chưa? Nhìn thấy tờ giấy em để lại không?”

“Tờ giấy?” Thần tính đặt dấu chấm hỏi, Phác Xán Liệt trong nhà tìm cái gọi là tờ giấy.

“Đúng vậy! Em ghi tờ giấy dán trên tủ lạnh, anh không thấy sao?”

“Em chờ anh xem đã.” Biện Bạch Hiền cuối cùng cũng tìm được bay qua sô pha lấy tờ giấy.

Bên kia Biện Bạch Hiền nghe hắn nói thì biết, Phác Xán Liệt không có thấy tờ thấy rồi.

“Không có gì, chỉ nói với anh là em cùng Độ Khánh Thù đến bệnh viện một chút.”

Lấy tờ giấy ra, Phác Xán Liệt nhìn lướt qua, giống như Biện Bạch Hiền nói.

Bất quá, ha ha..... này chính là tờ giấy Biện Bạch Hiền lần đầu tiên ghi cho hắn, phải cất kỹ mới được.

“Anh đến đón em nhé?” Phác Xán Liệt hỏi.

“A? Chính là.....” cũng không biết chính là cái gì, chỉ có thể nói Phác Xán Liệt quá mức nhiệt tình làm cho y không thể thích ứng.

Dù sao, hai người mới tâm ý tương thông, chính là phải lập tức cùng Phác Xán Liệt quan hệ trở lại như keo sơn, thật là khó xử cho y.

“Chính là cái gì a? Anh là người kết hôn với em mà, đón em không được sao?” Không biết Biện Bạch Hiền đang ở nơi nào.

Phác Xán Liệt cứ nghĩ đến người kia, nếu không sáng sớm nay cũng không phải đến nhà đóng gói mang về nhà mình.

Với hắn mà nói nếu tìm người yêu chân thật, tự nhiên phải đặt ở nơi mình có thể nhìn thấy.

Trước kia Biện Bạch Hiền nghe được nhất định cao hứng nhưng bây giờ thì không.

Lập tức trầm mặt: “Em còn chưa đồng ý kết hôn với anh, anh còn chưa đáp ứng được điều kiện của em, em còn chưa quyết định có tha thứ cho anh.”

Phác Xán Liệt có chút phát điên nhưng không dám dất tội, đáng thương nói: “Anh không phải đã nói với em rồi sao, anh yêu em mà?” Điều đã đối với y nói ba chữ mà cả đời hắn chưa nói, y còn muốn gì nữa a?

“Một ngựa đổi một ngựa, không thể gom lại mà nói.” Y chẳng qua muốn thử xem hắn, kiên trì làm xong việc này thế nào.

“Hảo hảo, em nói sao thì làm vậy.”

“Kỳ thật là Độ Khánh Thù, hắn tâm tình không tốt lắm, em nghĩ bồi hắn.”

“Bồi hắn? Kia không được, tuy rằng hắn đã có người yêu, chính là cô nam quả nam cũng sẽ xảy ra chuyện.”

“Xi” Biện Bạch Hiền trong điện thoại cười ra tiếng, nếu y cùng Độ Khánh Thù có việc như hắn nói sợ là không tới phiên Phác Xán Liệt hắn.

Hơn nữa bọn họ bây giờ đều người mang thai, nghĩ nhiều chuyện cần lo lắng. Bất quá chuyện này vẫn không nên nói cho Phác Xán Liệt biết thì tốt hơn.

“Em cười chính là khẳng định có chuyện. Anh mặc kệ, anh bây giờ đến đón em.”

Biện Bạch Hiền trong lòng nghĩ, nếu không phải trong WC công cộng, em thật muốn biến thành con nít.

“Em ở trung tâm Thạch Nguyên, lầu ba, ngồi trên ghế thứ nhất.”

Cúp máy, Phác Xán Liệt đang chuẩn bị ra cửa, nghĩ sau quay lại đi đến phòng ngủ lấy áo khoác cho y.

Đương nhiên, không quên một bên lái xe một bên gọi điện thoại cho Minh hữu.

...

“Hiền, người có nói cho hắn biết không đó.” Đánh tay Biện Bạch Hiền, Độ Khánh Thù khóc đến loạn hình tượng.

Vỗ vỗ lưng an ủi hắn, Biện Bạch Hiền thấy mình may mắn ngồi ghế lô nếu không bọn họ cái dạng hiện tại để người khác nhìn thì thật sự xảy ra chuyện.

“Dù sao, người chính là chưa nhìn thấy hắn cùng nữ nhân nào, lại không có chứng cứ khác, có lẽ là nghi ngờ sai rồi?”

Biện Bạch Hiền nghe qua cả câu chuyện, chỉ cảm thấy mình là bạn tốt phải đưa ra quyết định sáng suốt giúp hần.

“Hiền, người tốt cuộc là bạn tốt của ai a? Vì sao nói giúp cho hồ ly thối kia. Rõ ràng chính hần cùng nữ nhân kia tình chàng ý thiếp, ta sao lại nhìn lầm?” Liều mạng lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không có hoa mắt.

“Hơn nữa, hơn nữa..... ta sao lại biến thành giống người. Lão mẹ thối, miệng thối đều bị hần nói trúng. Ta không cần sinh đứa con cho hồ ly thối kia.”

“Người nói cái gì? Người dám không cần con của ta.” Ngoài cửa dã thú bị chọc giận đập cửa phát ra “Oanh” một tiếng.

Rồi cửa mới phát tiếng lớn hơn cả tiếng rống.

Nhìn đến người phóng hỏa trong lòng mình, Độ Khánh Thù cũng bật người dậy, chỉ người mới tới: “Ta mới không cần đứa nhỏ của người! Không biết có phải là quái thai hay không.”

Bị hai người giương cung bạt kiếm, không khí dọa đến Biện Bạch Hiền chỉ có thể đứng lên khuyên can nói: “Các người không cần cãi nhau, nơi này là bên ngoài, chú ý một chút?” Nếu bị người khác biết nam nhân mang thai, không biết có thể bị bắt đi làm giải phẫu gì đó không.

Chính là Độ Khánh Thù bị cơn thịnh bộ che hết lý trí, vung tay lên đang muốn nói cái gì, lại bị Biện Bạch Hiền dùng tay giữ lại, ánh mắt đau đớn làm cho Biện Bạch Hiền khó chịu, dưới chân đứng không vững, người đụng vào bàn.

Nếu lúc này có thể dừng hình ảnh, có thể thấy được một ngưỡng dùng lăng ba vi bộ lập tức lao tới phía sau Biện Bạch Hiền, một phe giữ y vào lòng mình, lúc này mới tính là thiếu chút nữa phát sinh nguy hiểm.

“Uy, Kim Chung Nhân, ta tìm người đến không phải cho các người cãi nhau. Thiếu chút nữa dọa đến đứa con tương lai của ta.”

28. Chương 27

“Người..... nói..... cái..... gì?” Một câu bốn chữ, Phác Xán Liệt nghe vào tai tựa như tiếng gọi từ địa ngục.

Hoàn toàn không để ý đến hai vị nhân sĩ khác, Phác Xán Liệt a dua cười nhìn về phía Biện Bạch Hiền đã biến thân thành A Tu La.

55555..... thật đáng sợ, Biện Bạch Hiền sinh khí tự như một trái bom nguyên tử, đương nhiên người không hay chỉ có hần.

Biện Bạch Hiền thân thủ đem kẻ đang cười bóc hai miếng thịt hai bên má, nắn nhéo một vòng.

Lập tức có người như heo cắt tiết hét lên, hoàn hảo vừa Kim Chung Nhân lúc này đóng cửa nếu không người bên ngoài khẳng định nghĩ có án mạng xảy ra.

“Em sao lại nhéo anh.” Mặt Phác Xán Liệt bị nhéo đến sưng, mở miệng nói chuyện đều không rõ ràng.

Hần thật vô tội a? Đến bây giờ cũng không biết mình sai ở chỗ nào nữa.

Nhìn hần đáng thương xoa xoa hai gò má, ba người đáng lý ra nổi trận lôi đình đều nhin không được bật cười

Kim Chung Nhân vỗ vỗ vai Phác Xán Liệt, cho hần một ánh mắt ủy khuất.

Thật sự là hảo huynh đệ, Phác Xán Liệt ôm vai Kim Chung Nhân khóc lớn. (-)

Độ Khánh Thù nhìn vậy liền cười đến nghiêng ngã trước sau, ôm bụng ngồi xuống.

Nhu nhu khoe miệng còn đau, Biện Bạch Hiền nhìn lướt qua hai người còn đang hợp ca, trầm thanh nói: “Hai người diễn đủ chưa, diễn xong còn không mau đi ra ngoài.”

Thân run lên, Phác Xán Liệt đứng thẳng dậy, lập tức khôi phục bộ dáng chưa có việc gì xảy ra, tiếp tục dùng vẻ mặt a dua cười với Biện Bạch Hiền: “Anh thấy không khí mọi người cứng ngắc nên muốn thay đổi

chút không khí mà.” Biện Bạch hiền trong lòng lắc đầu, quyết định lén giải quyết câu nói, sợ dọa đến đứa con trong bụng.

“Đúng đúng, chuyện gì đều được giải quyết, liền..... ách!” Phác Xán Liệt nói chen vào, chính là bị Biện Bạch Hiền trừng, đem câu nói sau đều nuốt vào trong bụng.

Độ Khánh Thù lúc này bụng phát hỏa, sao có thể hảo hảo nói chuyện với tên kia.

Chỉ thấy hần hừ một tiếng.

Kim Chung Nhân bị thái độ của hần làm khó chịu, phỏng chừng nghĩ đến có người ngoài ở đây, với lại tình huống bây giờ đã khác.

Chung quy không hề giận, hần nói: “Nếu em bây giờ thật sự không muốn nói chuyện, anh cũng không miễn cưỡng. Nhưng thân thể em bây giờ khác rồi, không nên hờ một chút là nói không cần con, mặc kệ chúng ta ra sao! Con đều là một sinh mạng, không thể bởi vì em nghĩ ích kỷ liền phủ quyết sinh mệnh của con.”

Lời này ít nhiều nói đến trọng điểm nhưng Biện Bạch Hiền không thể không cho lời hần nói rất đúng, tiểu sinh mệnh này không phải do bản thân có thể tự quyết định, chính là nếu hần đã không thích, đứa nhỏ sinh tồn còn có ý nghĩ gì nữa?

Độ Khánh Thù sắc mặt trắng nhợt, hần nói lời này mặc kệ hần có cần đứa nhỏ hay không, chính là không thể phủ quyết được cảm thấy đứa nhỏ trong bụng cùng mình có sự trao đổi ràng buộc.

Là vì mặt mũi, hần vẫn nói hờn: “Ý của anh là trách em ích kỷ, em không cần đứa nhỏ, anh sao lại khấn trương đứa nhỏ có phải là con đâu? Anh là tên bắt cá hai tay không phải cũng có thể tìm nữ nhân sao? Nhờ nữ nhân sinh cho anh một đứa là được rồi. Đứa nhỏ này không có liên quan tới anh, nó là con của một mình em.”

Nữ nhân, cái này tới phiên Kim Chung Nhân nhiều máu, nữ nhân cái gì? Việc này có liên quan gì đến nữ nhân?

“Nữ nhân cái gì? Em nói chuyện gì anh không hiểu?”

“Anh còn giả vờ, em thấy tận mắt hết rồi.” Phẫn nộ chỉ trích, Độ Khánh Thù không nghĩ Kim Chung Nhân lại phủ nhận như thế.

Xem hai người đang diễn kịch, đều đã nhìn ra sự việc, chính là phu phu lưỡng câu thông bất lương.

Biện Bạch Hiền nhanh giải thích: “Sự việc là vậy, ngày đó.....”

Tóm lại là Độ Khánh Thù tận mắt thấy Kim Chung Nhân đưa một nữ nhân vào trong khách sạn, hơn nữa lâu lắm vẫn chưa ra. Rồi Độ tiên sinh mới cho rằng người kia hồng hạnh leo tường.

Nghe câu chuyện không thể tưởng được đáp án, Kim Chung Nhân thiếu chút nữa vịn gậy cổ ai đó.

Đương nhiên, hần không có khả năng đi vịn cổ ai đó, ly thủy tinh trong tay hần bị siết một cái, máu lập tức thấy miệng vết thương vụn vụn chạy ra.

Mọi người kinh hô, Phác Xán Liệt còn khoa trương che mắt Biện Bạch Hiền lại.

Chính là Kim Chung Nhân hoàn toàn không lo lắng cho vết thương: “Nguyên lai, em chưa từng tin tưởng anh, ngày đó anh cùng nữ nhân đó vào khách sạn chính vợ của khách hàng anh, anh vào trong lâu như vậy không ra là vì anh cùng chồng của nàng thảo luận công trình thiết kế kế tiếp, chuẩn bị tìm thêm người. Giải thích như vậy em còn nghi vấn gì không?”

“Em.....” Không nghĩ đến kết cục như vậy, Độ Khánh Thù không biết nên làm sao. Nhìn máu còn chảy trên tay Kim Chung Nhân, áy náy nói: “Tay anh còn chảy máu, em đưa anh đi bệnh viện nha!”

[tại sao tính cách anh Liệt không được như này? why?]

Kim Chung Nhân nhận lấy khăn tay của Biện Bạch Hiền đưa qua, cự tuyệt Độ Khánh Thù: “Anh thấy không cần, em không tin anh, anh thấy chúng ta vẫn chưa thật sự hiểu nhau hết. Mặt khác em nghĩ muốn sao thì cứ làm vậy đi! Anh quản không được.....” Nói xong, rời khỏi ghế.

Biện Bạch Hiền nhìn Độ Khánh Thù còn ngốc lảng ra đó, chỉ tiếc rên sắt không thành thép, lắc đầu, thôi thúc hẳn: “Còn không đuổi theo, người là nam nhân sao có thể giống nữ nhân một mực chờ người ta đuổi theo sao?”

Phác Xán Liệt bên cạnh phụ họa.

Độ Khánh Thù lúc này mới trong mộng tỉnh lại, đuổi theo.

Hàng ghế lập tức vắng vẻ, Phác Xán Liệt đang hưởng thụ cùng Biện Bạch Hiền trong thế giới hai người.

...

Lại là tiếng từ địa ngục vang lên, Biện Bạch Hiền cảm thấy phía sau hình như có ngọn lửa dưới địa ngục.

“Bây giờ không có ai, anh có thể hỏi em vừa rồi nói cái gì dọa đến đứa con trong bụng hả?”

“Ách..... em có nói qua sao?” Biện Bạch Hiền nhìn đầu Phác Xán Liệt bốc cháy liên giả vờ mất trí.

“Phải không? Anh rõ ràng nghe được mà?” Ma quỷ vươn ra, mục tiêu là cái lỗ tai của Phác Xán Liệt

Hắn bị sợ một cái liền bị dọa, Phác Xán Liệt vội vàng cầu xin tha thứ: “Là anh, là anh. Đều là anh sai hết.”

Rồi mới nhỏ giọng nói: “Em vẫn là chủ yếu quan trọng nhất với anh, anh chắc chắn có chút khấn trương.”

Biện Bạch Hiền nghe xong lời này, trong lòng ầm lên, vừa mới nãy còn vì Phác Xán Liệt chỉ nghĩ đến đứa nhỏ mà giận dữ, bây giờ như một chén nước tiêu tan tất cả.

“Em đói bụng không? Nếu đói anh gọi thêm.” Hắn hỏi.

“Thôi đi, hải sản hình như lâu rồi không ăn!” Phác Xán Liệt cầm đĩa gấp thêm thức ăn cho Biện Bạch Hiền.

Vừa ăn vừa hỏi: “Không ngờ Độ Khánh Thù cũng giống em, có thể nói thật cho anh biết vì sao bộ tộc em nam nhân lại mang thai được?” Hắn chính là từ Kim Chung Nhân nghe được bộ tộc tồn tại, lại không biết chuyện là như thế nào.

Biện Bạch Hiền ăn vài miếng cá, nghĩ nghĩ nói: “Kỳ thật cha mẹ em mất sớm, em cũng chỉ biết bộ tộc của mình có công năng như vậy, chuyện cụ thể thì chiều nay cùng Độ Khánh Thù đi đến bệnh viện của gia tộc kiểm tra thì em mới vừa biết được.”

“Như vậy a! Kia nói xem.” Phác Xán Liệt tò mò không thôi.

Liếc mắt khinh bỉ, Biện Bạch Hiền quyết định không nói: “Vì sao phải nói cho anh biết a? Giữ bí mật, em chỉ có thể nói cho anh biết, cục cưng chúng ta phát triển tốt lắm.”

Phác Xán Liệt nghe đến lời này, lộ ra nụ cười ngây ngô của kẻ sắp làm cha.

29. Chương 28

Thế giới hai người hạnh phúc lại ngọt ngào, làm cho Phác Xán Liệt dị thường mỹ mãn cùng luống cuống tay chân.

Lúc này Phác Xán Liệt muốn từ Phác Xán Liệt thăng làm Phác công nhân, nhìn mình phần đầu lau nhà, bên cạnh còn có người đang soi bụng — Biện Bạch Hiền.

Nghĩ nghĩ, Biện Bạch Hiền thân thể đặc thù như vậy, sao có thể thuê nữ giúp việc về nhà quét dọn? Mà việc này đương nhiên không thể để Biện Bạch Hiền động thủ, như vậy Phác Xán Liệt đành phải ra tay.

Chuyện trong tay Biện Bạch Hiền luôn trở nên dễ dàng chỉ cần qua tay hắn liền biến thành tai nạn, hắn mới được nguyên lai lại có thể làm tốt được việc nhà không phải là một chuyện dễ dàng.

Đầu tiên, người không thể mặc tây trang Giorgio Armani đi chùi bồn cầu, Phác Xán Liệt sau khi thử qua chính là quẳng bộ tây trang vào thùng rác, cũng không thể mang đồng hồ Thụy Sĩ đi rửa chén, mặc dù có chức năng chống thấm nhưng nước rửa chén lại dính vào..... Lần này Biện Bạch Hiền hoàn hảo đúng lúc phát hiện, trách cho một thảm kịch của thùng rác.

Cũng may Phác Xán Liệt cũng xem như có trí tuệ căn bản, sau nhiều lần thất bại, công việc thoát nhìn đơn giản đã làm cho Phác Xán Liệt lằm chuyên đầu đầu.

Chờ công việc trong tay làm xong, Phác Xán Liệt đem khăn lau hươg bồn tắm ôm cổ Biệu Bạch Hiệu, trên mặt y làm một ngụm rồi mới cười meo meo nói: “Anh yêu em.”

Biệu Bạch Hiệu mặt nhảnh mày nhíu lấy tay hủy diệt nước miếng trên mặt: “Anh muốn làm gì a? Anh lau nhà đến hồ đồ luôn rồi sao?”

Không phải bị người yêu nói làm mất hứng, chính là cũng nên bận tâm đến tình trạng hiệu tại được không a!

Phác Xán Liệt bày ra vẻ vô tội, còn dùng bộ dáng tiểu nữ sinh: “Người ta chính là muốn nói một vạ câu anh yêu em, chỉ muốn trong khoảng thời gian ngắn, trước khi đứa con ra đời vợ của anh có thể tha thứ cho anh.” ()

Liếc nhìn khinh bỉ, Biệu Bạch Hiệu trực tiếp trả lời bằng một quả đấm vào hõm vai hằn: “Ai là vợ anh, cho dù chúng ta kết hôn cũng không có chuyện ai là vợ, chúng ta đều là nam nhân.”

Cùng kẻ này ở chung hai tháng, Phác Xán Liệt có thay đổi rất lớn, tuy rằng điều kiện bắt hấn nói một vạ câu kia là mình, chính là Phác Xán Liệt chấp hành bằng tốc độ quá nhanh, mỗi ngày ba bữa nói không tính, như thình lình nói một cái như thông báo, có đôi khi làm cho Biệu Bạch Hiệu có điểm không chống đỡ được.

Trước kia cùng Phác Xán Liệt ở chung vài năm, cho tới bây giờ cũng không có ngờ hấn là kẻ nói nhiều.

Phác thị bây giờ đang tiến hành công trình ‘Cảnh Thái viên’, liên quan đến công việc, Phác Xán Liệt dùng cơ hội giúp Kim Chung Nhân cùng Độ Khánh Thù hòa hảo như lúc đầu, cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào cứ từng ngày trôi qua. Hơn nữa Độ Khánh Thù và Biệu Bạch Hiệu cùng qua Mỹ với Phác Xán Liệt, mọi lúc đều muốn quản bọn họ. Điều này làm cho Biệu Bạch Hiệu càng thêm không có cơ hội thoát khỏi Phác Xán Liệt.

Thật là..... y cũng muốn có không gian riêng a! Biệu Bạch Hiệu có chút hoài niệm cuộc sống không ai quản lúc trước.

Sờ sờ cái bụng, mang thai năm tháng làm Biệu Bạch Hiệu thoát nhìn như mập ra, cũng may có nhiều nam nhân ở tuổi y có bụng không phải ít, chẳng qua người ta là bụng bia mà y thì chứa đứa nhỏ. Cho dù ra ngoài cũng không bị người khác hoài nghi nhìn bụng y bị cái gì.

“Sao sao, em nói cái gì có thể ra ngoài! Anh nói, em bây giờ như vậy có phải hay không muốn mua thêm quần áo, phòng chừng mấy tháng tới em ngay cả cửa không không thể ra.” Khi nói chuyện, Phác Xán Liệt dùng tay mình đỡ lấy thất lưng Biệu Bạch Hiệu.

Dựa theo tốc độ này, dự đoán nhiều nhất hai tháng nữa Biệu Bạch Hiệu có thể không cần ra ngoài.

Nghĩ lại lời Phác Xán Liệt nói không sao, hai tháng tới cũng không biết giải thích khi người khác hỏi sao lại béo như vậy, đứa nhỏ trong bụng phi thường khỏe mạnh, mà Độ Khánh Thù bị nôn mửa khác hẳn lúc Biệu Bạch Hiệu mới mang thai, điều này làm Phác Xán Liệt cười, khẳng định ra là bé gái.

Kỳ thật bác sĩ có nói qua có thể siêu âm để biết giới tính của đứa nhỏ nhưng Biệu Bạch Hiệu một chút cũng không muốn biết, có lẽ nghĩ đến lúc ấy sẽ tự cấp mình một cái kính hỉ, vô luận đứa nhỏ là trai hay gái đều là bảo bối của mình.

“Cũng tốt, có thể thuận tiện nhìn xem quần áo nào thích hợp cho đứa nhỏ.” Nghe Phác Xán Liệt nói có thể ít nhiều thư thái.

“Uy! Em nói anh mua quần áo chứ không phải mua đồ chơi cho con, đứa nhỏ còn mấy tháng mới ra mà!” Biệu Bạch Hiệu sờ bụng nói tiếp: “Tiểu quai quai, con phải ngoan ngoan nghe lời, sau này ba ba mới thương con.”

Một sắc thủ cũng vuốt ve Biệu Bạch Hiệu, tay từ trên bụng sờ sờ có xu hướng trượt xuống dưới: “Muốn đi thì bây giờ đi, anh còn tính trở về nhà ngủ sớm chút!”

Phác Xán Liệt sờ tay mình bị móng vuốt đập vào phát đau, ai oán nhìn Biện Bạch Hiền: “Em không thương anh, em chỉ yêu đứa nhỏ trong bụng thôi.”

“Nói cái gì? Con chắc chắn so với anh quan trọng hơn, được chưa?”

“Cực cưng, mẹ của đứa nhỏ không có thương chồng mình, daddy con hảo đáng thương.”

“Uy uy! Anh nói ai là mẹ đứa nhỏ? Em cũng là ba ba mà.” Nói xong liền nhéo lỗ tai Phác Xán Liệt.

Bỗng nhiên lại nghĩ tới bộ dáng có điểm giống lão bà phạt lão công, nhanh chóng buông tay.

Chột dạ nói: “Phác Xán Liệt, em không nghĩ mình là nữ nhân, tuy rằng em bây giờ có chút giống.” Nói đến đây, Biện Bạch Hiền thật đúng là có điểm không tốt.

Khi biết Phác Xán Liệt cười lại sủng y: “Em thật là khờ quá! Nếu em là nữ nhân anh mới không cần! Phải biết anh thích em là bởi vì em không phải là nữ nhân, tuy rằng khi đó anh không biết đặc thù của tộc em.”

Người được hương vị trên quần áo Phác Xán Liệt, Biện Bạch Hiền chỉ kiềm không được khoe môi lộ ra ý cười.

Hai người thay đổi quần áo rồi ra ngoài, cũng may thời tiết lạnh lạnh, Biện Bạch Hiền mặc thêm áo khoát gió, một chút nhìn không ra cái bụng đã nhô cao.

Phác Xán Liệt thêm nhỏ dãi cặp đùi đẹp bị gió che đi phân nửa, chính là một dạng đáng tinh anh của xã hội Biện Bạch Hiền, vẫn ngăn cản không được Phác Xán Liệt muốn y đến chảy cả nước miếng.

Thật không nghĩ ra nam nhân này bộ dáng lúc trước sao dễ lừa tình đến vậy, bây giờ nhìn tới lui chỉ thấy bộ dáng ngu ngốc.

Biện Bạch Hiền đột nhiên có điểm hoài nghi cặp mắt của mình.

Tuy rằng bên dưới chung cư Phác thị có siêu thị, chính là dù sao cũng là sản nghiệp của mình, nếu người khác phát hiện hẳn đi mua đồ dùng cho trẻ con, không biết lại truyền ra tin đồn gì nữa.

Phác Xán Liệt lo lắng một chút rồi quyết định đến bộ siêu thị khác để mua đồ.

Đi dạo nửa ngày ở quầy quần áo nam, Phác Xán Liệt cảm thấy quần áo nào đều hợp với dáng người Biện Bạch Hiền, nhìn đến bộ dạng quần áo đưa cho y, khiến Biện Bạch Hiền có chút không kiên nhẫn, chính là vì tương lai mấy tháng tới liền nhịn xuống.

Kết quả, Biện Bạch Hiền liền biến thành người mẫu biểu diễn thời trang.

Cuối cùng Phác Xán Liệt chỉ mua bảy, tám cái áo lông, áo khoát cũng mua năm sáu cái.

Vẫn là Biện Bạch Hiền kêu ngưng, Phác Xán Liệt mới ngưng.

Mặt nhăn nhung mi nhìn đồng gó to dưới chân, Biện Bạch Hiền lắc đầu nói: “Phác Xán Liệt, em nghĩ không cần mua nữa, quần áo đều mua đủ size hết rồi, sau này em không nhất định sẽ mặc mà.”

Phác Xán Liệt liếc mắt lắc đầu: “Sao vậy được, em đều không có một cái áo lông, không mua sao được! Nói sau này không chừng vẫn cần mặc. Đến lúc đó chúng ta còn sinh thêm mấy đứa nhỏ nữa.....” Nói chưa hết câu đã bị Biện Bạch Hiền bưng kín miệng.

Biện Bạch Hiền nhịn xúc động, nhỏ giọng nói: “Anh điên rồi, ở ngoài mà đi nói chuyện này, dù sao em cũng không mua quần áo.”

Nhìn Phác Xán Liệt gật gật đầu mới chịu buông tay tha cho cái miệng hăn: “Anh muốn đi xem quần áo con nít. Đầu cần mua vài cái, rõ ràng hôm nay cùng nhau mau đồ mà.”

“Bất quá, vẫn là mua bộ áo khoác lông. Rồi chúng ta lại đi mua đồ cho con, được không a! Ai da..... em sao cứ đánh đầu anh, sẽ thành đàn đó.”

Giơ nắm đấm trước mặt hăn quơ quơ: “Em không muốn mua, nếu anh nói mua nữa, em liền thiến anh.”

“Chính là, anh muốn thử cảm giác một cái áo lông cùng trùm lên hai chúng ta a! Vậy sẽ rất ấm áp.” Cũng may bọn họ là góc thương trường, đã gặp qua nhiều khách hàng khác nhau, chịu nhiều lời nói đả kích, cũng may xung quanh không có ai. Nếu không Biện Bạch Hiền nhất định sẽ bị nước miếng của mình nghẹn chết.

Tuy rằng y thừa nhận, Phác Xán Liệt nói chuyện một cái áo lông cùng mặc rất ấm áp hơn nữa y cũng muốn cùng Phác Xán Liệt thân mật.

Nhưng y vẫn phải nhắc lại lần nữa. Nơi này không thích hợp để làm mấy chuyện này.

30. Chương 29

Cuối cùng, vẫn là trốn khỏi nam nhân kia là tốt nhất. Nhớ tới đều làm Biện Bạch Hiền toàn thân nổi da gà, co thành một đoàn hướng vào trong lòng ngực nam nhân, làm cho y nhảy dựng lên đáp ứng yêu cầu của hắn.

Tốt xấu đây cũng là bên ngoài, y còn muốn ra cửa lần nữa.

Trong ánh mắt kinh ngạc nhìn đôi vợ chồng trẻ, Biện Bạch Hiền và Phác Xán Liệt chạy trốn sang chỗ khác.

Dựa theo ý Phác Xán Liệt muốn mua một cái áo khoác lông dài, vào lúc nào cũng có thể mặc, Biện Bạch Hiền thật cảm thấy có thể cởi bớt hai cái áo bên trong. Bất quá nói vậy mùa đông khẳng định sẽ không thấy lạnh nữa.

Hai người đi vào thời trang trẻ em.

Tùy tiện nhìn một bộ quần áo của trẻ em, đột nhiên Phác Xán Liệt liền chui vào giữa quầy.

Nữ nhân viên đứng ngay quầy thu ngân lập tức thân thiết ra đón chào: “Hai vị tiên sinh, xin hỏi cần mua gì?”

Phác Xán Liệt lấy một đôi giày da con hổ con làm từ vải bông, loại này hiện tại rất được ưu chuộng.

Chỉ thấy hắn cầm đôi giày của con nít đứng trước mặt Biện Bạch Hiền quơ quơ: “Cô ơi, cái này bao nhiêu tiền? Hiền, em nói giày này có đáng yêu hay không a?”

Nhìn bộ dạng làm cha ngốc nghếch của hắn, nữ nhân viên tưởng Phác Xán Liệt mua đồ cho con của hắn, vội giải thích: “Tiên sinh, giày này giá là 158 tệ, hiện nay đang có chương trình khuyến mãi, có thể giúp tiên sinh giảm 8%.”

Biện Bạch Hiền vừa nghe, lập tức lấy giày, nhìn giá niêm yết quả nhiên là giá này. Loại này có chút mắc, dù sao cũng chỉ là cho con nít, nói không mua cũng không được.

Phác Xán Liệt thật không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cần y thích, giá nào cũng không sao.

“Sao vậy? Sao vậy?” Về mặt hắn hưng phấn mà hỏi.

Biện Bạch Hiền hỏi: “Đồ cho con nít mắc như vậy sao a?”

Nữ nhân viên bị hỏi có chút bất ngờ, còn tưởng hai người này mua giày làm quà tặng, nguyên lai không phải: “Đứa nhỏ của hai người bao nhiêu tháng tuổi?”

Biện Bạch Hiền nghĩ thầm: Còn trong bụng chưa có đi ra đâu!

Phác Xán Liệt thể mới biết mình phạm sai lầm, vội bên cạnh hỏi: “Mới sinh ra cần phải mặc cái gì a? Ta chỉ mua dự bị, đứa nhỏ năm tới mới sinh ra!”

Giải thích như vậy nữ nhân viên liền hỏi được, cười nói: “Thật chúc mừng, sang năm chính là năm tốt nga! Kỳ thật con nít mới sinh không cần mua giày, mua nhiều tã lót chuẩn bị là được, qua bên này để ta giới thiệu vài loại quần áo trẻ con cho các người nhìn xem. Là vị tiên sinh kia hỉ thêm quý tử a?”

Hai người nhìn nhau cười nói: “Chúng ta đều sẽ làm ba.”

Thấy hay người nói giống nhau, nữ nhân viên kỳ quái nhìn bọn họ một chút.

Nhưng cũng không nghĩ nhiều, dù sao hai người bạn tốt cùng lúc làm ba ba là chuyện bình thường mà.

Sau đó, Phác Xán Liệt tiếp tục phát huy hấn nhìn cái gì liền xúc động mua cái đó, mặc kệ cửa quần áo trai gái đều mua một đồng lớn, Biện Bạch Hiền nhìn thấy lắc đầu, chính là lại không ngăn cản hành vi của kẻ làm cha ngốc nghếch, bởi vì một ít quần áo rất nhanh sẽ cần có chủ nhân không phải sao?

Chờ bọn họ chọn xong, mới phát hiện hai tay đã không còn xách nổi nữa.

Biện Bạch Hiền trừng cái túi dưới chân, lắc đầu: “Thật là ngày điên cuồng mua sắm mà.” Hôm nay sợ là ngày y mua một lần nhiều đồ nhất.

Phác Xán Liệt lại nở nụ cười sáng lạn: “Không sao, nhìn anh xem.” Nói tới, hấn trực tiếp tìm được công ty vận chuyển hàng hóa, hướng vào nữ nhân viên bên trong trao đổi, nhanh chóng trở về bên cạnh Biện Bạch Hiền.

Mà Phác Xán Liệt kéo Biện Bạch Hiền: “Đi thôi!”

“A? Những đồ đó thì sao?” Biện Bạch Hiền bị làm cho hồ đồ.

“Yên tâm, hôm nay anh thiếu chút nữa mua sạch công ty bọn họ, để bọn họ giúp chúng ta mang hàng hóa này đi thì có sao? Đi thôi! Chúng ta tiếp tục.....”

“Cái gì? Anh còn muốn tiếp tục? Anh vừa mua rất nhiều rồi a?” Biện Bạch Hiền thật sự thua hấn, hấn so với nữ nhân còn lợi hại hơn.

“Bí mật!” Hấn cười đắc ý như hồ ly đắc đạo! Làm cho Biện Bạch Hiền nhin không được nghĩ tới Kim Chung Nhân.

Chẳng lẽ gần chu người xích, gần mặc người sao? (Tương tự như câu: gần mật thì đen gần đèn thì sáng)

Phác Xán Liệt vào cửa hàng trang sức không giống bình thường, tầng hai trang trí giống cửa hàng trang sức cổ đại, làm cho các người khách hàng đều có cảm giác khác biệt.

Nhân viên bán hàng đi tới: “Tiên sinh, xin hỏi cần gì ạ?” Nữ nhân viên cười ngọt ngào, bây giờ nhìn thì dễ nhìn nhưng không phải dễ bắt chuyện, mà nhìn Phác Xán Liệt là anh tuấn ca tự nhiên phải khoe khoang một chút phong tình.

Đáng tiếc Phác Xán Liệt không dễ bị người khác hấp dẫn, hấn nói: “Ta có đặt quản lý của người một chiếc nhẫn, hôm nay tới lấy.”

Nghe được một chiếc nhẫn, nữ nhân viên trong lòng nghĩ muốn cho người này cơ hội.

Trên gương mặt tươi cười ngọt ngào: “Kia thỉnh chờ một chút, ta giúp người đi hỏi xem.” Nói xong liền chuyển người vào trong tìm quản lý của họ.

Chỉ chốc lát, một nam nhân béo ú, nhiệt tình ra đón: “Phác tiên sinh, đồ của người đã có rồi.”

Ngồi trên ghế khách hàng chuyên dụng, Phác Xán Liệt chờ quản lý đi lấy nhẫn, lúc đưa hộp gấm màu đỏ được bọc bằng vải trắng, ánh sáng chói mắt từ vật kia làm Phác Xán Liệt hài lòng nở nụ cười.

“Cám ơn, ta rất vừa lòng. Lý quản lý, bách hóa Phác thị hoan nghênh người gia nhập.” Khép lại hộp nhẫn, Phác Xán Liệt cười vươn tay.

Lý quản lý lập tức kinh sợ bắt tay hấn: “Như vậy cảm ơn Phác tiên sinh đã giúp, hy vọng chiếc nhẫn này mang đến hạnh phúc cùng phu nhân người.” Nói vậy hấn cũng sẽ có tiền đồ.

“Đó là tất nhiên, ta đi trước. Lý quản lý, thứ hai đến văn phòng ta ký hợp đồng. Tái kiến.”

Nữ nhân viên phục vụ Phác Xán Liệt tò mò hỏi: “Quản lý, người đẹp trai vừa mua nhẫn kia là ai a? Nhìn người vội trước vội sau, cũng không sai chúng ta làm.”

Lý quản lý liếc nàng một cái: “Tiểu nha đầu người a? Hấn chính là ông chủ của đại công ty bách hóa Phác thị, chúng ta muốn đến công ty họ làm, tất nhiên phải nịnh bợ hấn. Các người đón tiếp hấn, ta không phải gậy ông đập lưng ông sao? Lần này hấn chính là mua nhẫn kết hôn, ta chắc chắn phải đón tiếp hấn cho tốt.”

Nữ nhân viên “Nga.” một tiếng, bĩu môi. Quả như nhiên nàng nghĩ, nam nhân có tiền lại đẹp trai nếu không kết hôn, nếu không đều là Gay, khi nào mới ban cho nàng một hảo nam nhân đây?

Đứng trước cửa hàng, nàng đột nhiên mở hai mắt, nàng không phải hoa mắt chứ?

Dụi dụi mắt, vẫn nhìn bọn họ đứng cửa đối diện ngay góc sáng sủa, tiên sinh vừa cầm hộp nhẫn kia, đã đeo lên tay một người nam nhân khác, hơn nữa nam nhân kia là có bộ dạng khá mập.

Trời ạ! Đây là thế giới gì đây? 55555..... Hàng chất lượng tốt của nàng khi nào mới xuất hiện?

31. Chương 30

“Anh yêu em, Hiền.” Đối với nam nhân nói ra yêu ngữ, cố chấp đem một chiếc nhẫn áo vào ngón tay áp út.

“Tuyệt đối không được thoát ra biết chưa?” Nói lời này, người kia lấy nhẫn còn lại đeo lên tay cho nam nhân. Cầm tay y, hai nhẫn hòa lẫn cùng nhau, cảm thấy hốc mắt nóng nóng.

Nam nhân kinh ngạc nói: “Sao em khóc, nhục nhã lắm sao?”

“Không..... không phải, em rất..... rất cao hứng.” Nhịn xuống nước mắt tràn mi, Biện Bạch Hiền ngẩng đầu làm một chuyện lớn mật mà bản thân chưa từng làm qua.

Hôn lên môi nam nhân, thản nhiên hút lấy hương vị bạc hà, cảm thấy ngọt ngào đến lạ thường.

Hai người không để ý ánh mắt kỳ quái của người ngoài, hôn nhau đứng một chỗ.

Khoảnh khắc này, chỉ cần bọn họ hạnh phúc là tốt rồi, ánh mắt người đời họ đều xem như gặp quỷ thôi!

Về đến nhà, Biện Bạch Hiền bây giờ chỉ cần nhớ lại chuyện phóng túng vừa rồi liền nhịn không được đỏ cả mặt, đây chính là chuyện làm lớn mật nhất.

Phác Xán Liệt từ phía sau ôm lấy y, hôn nhẹ lên lỗ tai đã hồng của y: “Xảy ra chuyện gì? Còn đang suy nghĩ việc kia à? Anh không ngờ em lại nhiệt tình như vậy. Nếu không phải vì tình trạng bây giờ của em không cho em, anh thật muốn ăn em.”

“Anh..... anh..... không cần nói nữa.” Biện Bạch Hiền rên rỉ một tiếng: “Cái này, cái kia, sau này em không đi dạo phố nữa.”

“Còn nói ngốc cái gì, anh thấy người khác hâm mộ chúng ta mới phải, em không phải đều nghe được tiếng vỗ tay sao. Chính là họ chúc mừng mình.”

Những người vỗ tay cho bọn họ là nhóm các nữ sinh, trong đó có một người còn tiến lên vỗ bả vai Phác Xán Liệt nói: “Anh đẹp trai, có phong độ a! Chúng ta đều ủng hộ hai người. Hắc hắc..... này vẫn là lần đầu tiên trên đường lớn nhìn thấy nam nhân hôn nhau đấy! Cố lên a! Tiểu thụ cũng không nên bị tiểu công áp bức, bây giờ phúc hắc thụ rất được ưu chuộng.”

Nói cùng các nữ sinh cười thành một đoàn, bất quá có thể thấy được thiện ý của các nàng.

Nhưng bị người khác nói vậy, Biện Bạch Hiền da mặt lại mỏng không dám nhìn đi đâu, hướng các nữ sinh cười cười, kéo Phác Xán Liệt chạy nhanh ra khỏi chỗ đó.

Bên kia còn nghe được tiếng các nữ sinh kinh hô: “Một đôi hảo suốt nga! Trở về lên mạng nói cho mọi người nghe mới được.”

Vừa mới về nhà, lên mạng thăm dò chuyện các nữ sinh, kết quả tư liệu hiện ra, thiếu chút nữa Biện Bạch Hiền tái mặt rồi, không ngờ nữ sinh bây giờ thật lợi hại! Thích xem tiểu thuyết đồng tính không nói, hơn nữa nam nam sinh tử đều viết ra, hay là các nàng từng gặp người trong bộ tộc của họ? Thật là làm cho người ta buồn bực a!

“Ý của em là sợ gặp lại các nữ sinh này, các nàng quá lợi hại, em sợ bị nhin ra, đến lúc đó không phải mình bị viết lên mạng sao.”

Biện Bạch Hiền chỉ màn hình vi tính, 4 chữ ‘nam nam sinh tử’ to đùng.

Phác Xán Liệt cười, hắn thừa nhận nữ sinh bây giờ đặc biệt lợi hại.

“Chuyện này nói sau, chúng ta không đến chỗ đó là được rồi. Hiền, anh bây giờ mới biết được thì ra có thể yêu một người là chuyện tốt đẹp như vậy.”

Nói những lời này Phác Xán Liệt dùng môi nhẹ nhàng hôn lên môi Biện Bạch Hiền, hành động thân mật khẳng kít làm cho Biện Bạch Hiền thấy mặt mình nóng cháy ra.

“Anh.....” Đang muốn nói, hiện tại mới biết lời nói lại mang đến ngọt ngào như vậy. Lại bị Phác Xán Liệt cắt ngang, “Hư! Đừng nói, anh chỉ muốn nói cho em biết chuyện quá khứ của anh.”

Biện Bạch Hiền lúc này mới thả lỏng thân thể, dựa vào vai Phác Xán Liệt, cảm giác được hô hấp của hắn bên tai mình.

“Anh từng yêu một người, tuy rằng cũng không tính là tình yêu thật sự. Mỗi tình đầu của anh — là một học trưởng ở trường Đại Học. Hắn anh tuấn suất khí, là thanh niên chói mắt trong mắt người khác. Từ ánh mắt đầu tiên thấy hắn, anh có một loại cảm giác đặc biệt. Tựa như lần đầu tiên anh nhìn thấy em ở quán Bar vậy, ánh mắt cứ không ngừng theo sát từng cử động của hắn. Nhưng lúc đó anh nghĩ, đây là loại bản năng với loại người chói sáng. Cho đến một ngày, hắn câu dẫn anh, bên tai anh thổi nhiệt khí, mị hoặc nói với anh: ‘Người vẫn dùng ánh mắt nóng rực như vậy nhìn ta, có phải yêu ta rồi không.’ Lúc đó anh mới biết được, ta thì ra đã thích hắn, trẻ tuổi xúc động làm anh cùng hắn đi đến quan hệ thể xác, trong trường học, nhà của anh, nhà của hắn, khách sạn... Rất nhiều nơi đều có lưu lại dấu vết dục vọng của bọn anh. Ngay khi anh cảm thấy được anh càng ngày càng không thể rời khỏi hắn, cha anh phát hiện bọn anh đang làm tình ở nhà.

Thất kinh nhìn bọn anh, bị đưa đến trước mặt cha, kỳ thật lúc đó anh đã quyết định, cho dù cha không tha anh cũng muốn cùng hắn một chỗ bên nhau. Chính là, cha bỏ ra 10 vạn, nói với hắn: “Tiền này và con ta, người có thể chọn, cần tiền liền vĩnh viễn biến mất trước mặt con ta, nếu chọn con ta, hắn liền vĩnh viễn mất đi quyền thừa kế Phác thị, hắn nghèo nàn hay trở thành cái gì cũng được.’ Hắn liền không chút do dự lấy tiền, rõ ràng 20 phút trước còn nói ta yêu người, vậy mà tiền trước mặt lại chọn lựa lấy những đồng tiền ấy. Lúc đó anh chưa từ bỏ ý định, giữ chặt góc áo nghĩ muốn hảo hảo hỏi hắn một chút, chính là hắn lại nói một câu: ‘Nam nhân cùng nam nhân trong lúc đó không có tình yêu đâu.’ Anh mới hiểu được, thì ra thế giới này không có tình yêu chân thật, cũng giống như lão cha anh nói vậy, có tiền, con muốn tình yêu dạng gì đều có thể. Bởi vì tiền có thể mua được bất cứ tình yêu kiểu nào con muốn.

Nhưng thật không ngờ anh may mắn gặp được em. Thật sự anh cho tới bây giờ không có nghĩ đến sẽ vì một người mà nóng ruột nóng gan. Thấy em cùng người khác một chỗ, anh ghen đến phát điên lên được. Mới có thể nói ra lời chưa bao giờ anh nói.”

Nói tới đây, Biện Bạch Hiền biết hắn nói một lần trước cùng Kim Chung Nhân và Độ Khánh Thù đến quán Bar.

Phác Xán Liệt tiếp tục nói: “Anh không biết em làm sao yêu anh, chính là anh sau khi mất đi mới biết được mình đối với em không phải tình cảm của bạn tình bình thường nữa. Kỳ thật mỗi lần nghe em nói em yêu anh, nội tâm của anh có bao nhiêu vui mừng, khi đó anh đem cảm giác thành công khi mình bắt được tâm của một người nam nhân. Mà nguyên lai, anh mỗi ngày đều chờ mong được nghe em nói lời yêu. Hiền, xin em đừng rời xa anh? Anh yêu em, yêu em sớm đã xâm nhập vào xương máu mất rồi.”

Biện Bạch Hiền nghe hắn nói không có chút sáng ý, không có ai đem tình sử kể cho vợ hiện tại nghe cả. Chính là, hắn y cảm thấy nghe hắn kể qua làm y cảm động, và câu van xin đừng rời xa kia.

Có lẽ chú ngữ một vạn câu ta yêu người thật sự thành công, làm cho kẻ không hề yêu mình đã hoàn toàn yêu mình.

Ai cũng biết, cái gọi là một vạn câu ta yêu người, là làm cho người kia hiểu được quyết tâm, không phải vì những lời này có ma lực mà không ai có thể kiên trì nói đủ một vạn câu tình yêu.

Không phải ma lực của ta yêu người, mà là ma lực vững chắc của tình yêu.

Cuối cùng, Phác Xán Liệt lại phun ra mấy câu: “Hiền, cảm ơn em đã yêu anh. Nếu không cả đời anh cũng không biết nghiêm túc trong tình yêu.”

“Chúng ta sẽ không xa nhau, em không rời xa anh đâu, Phác Xán Liệt.”

Hai chiếc nhẫn dưới ngọn đèn, ánh hào quang hòa cùng bàn tay gắt gao nắm chặt, trao đổi lời thề từ trái tim.

“Cái kia, Hiền, anh đều nói cho em biết tình sử lúc trước của mình. Em cũng nên nói chuyện của em cho anh nghe a? Anh nhớ rõ lần đầu tiên gặp em, em nói bị thất tình đúng không? Người kia là dạng người gì a?”

“Bốp” Có người bị đánh.

“Tại anh muốn nói, em lại không có ép. Còn có, vì sao muốn em kể chuyện của em cho anh nghe chứ a?” Có người phản nộ nói.

Nếu nói vì sao bị đá, sau này không phải lúc nào cũng bị nam nhân này cười hay sao. Y cũng không phải ngu ngốc, mới không nói cho y biết đâu!

“5555..... cục cưng..... mù mù người khi dễ người daddy.”

“Đều nghe theo anh nói, em cũng vậy ba ba, mới không phải mù mù.”

Các người thật ồn, người ta không thể ngủ. Hung hăng đá ra một cước, Biện Bạch Hiền bực nhỏ trong bụng, đá y nhất chân.

“A! Con đá em, Phác Xán Liệt cục cưng ở đá em.”

“Thật sao? Đến, cục cưng lại đá một cước cấp daddy nhìn xem.”

Thiệt..... ai để ý các người a?

32. Chương 31

Nói đến đứa nhỏ của chúng ta..... không đúng, là tương lai của của Phác bé nhỏ, cuối cùng đã ở trong bụng ba ba nó đầy mười tháng.

Phác Xán Liệt gần đây công việc trở nên lu bu hơn, đương nhiên là vì thân ái của hắn phải sinh.

Chính là lúc càng vội vàng lại càng có người muốn tới gây thêm nhiều loạn.

Tuy rằng người đến là lão ba, chính là không cần nhắm đúng thời điểm như vậy chứ?

Mẹ Phác Xán Liệt mất sớm, lão ba hắn lại không chịu tìm người mẹ thứ hai. Cho nên Phác gia chủ trách vẫn không dùng đến căn nhà chính. Mà nay bệnh đậu mùa trở nên siêu cấp náo nhiệt, cơ hồ đều phải vượt qua chợ.

Trong nhà lưu lại hộ viện nhóm người làm, bởi vì lão chủ nhân sắp trở về nên tận tâm quét tước trước.

Mà mọi người mong chờ lão chủ nhân thế mà lại một mình xông thẳng đến nhà của đứa con.

Phác Xán Liệt nơi nào đó không biết lão ba sắp đến, cho nên lúc nghe thấy tiếng chuông cửa, Phác đại thiếu gia đang nấu cơm không cần nghĩ nhiều, tưởng là bọn Kim Chung Nhân đến dùng cơm. Liền trực tiếp đi ra mở cửa.

Lúc Phác Xán Liệt nhìn thấy thật hối hận a! Sao không nhìn qua mắt mèo trên cửa, nếu nhìn thấy lão nhân ngoài cửa kia, cho dù nói cái gì hắn cũng sẽ không mở.

Cứ như vậy, Phác lão gia liền nhìn đến bộ quần áo ở nhà của hắn nhưng ngực bị vây quanh bởi cái tạp dề, trên cánh tay còn mang theo bao tay. Bộ dáng của chủ phu một gia đình của Phác Xán Liệt là đây.

Lão gia từ lúc ấy cái mũi đều lệch sang một bên, đang muốn mở miệng mắng.

Phác Xán Liệt lại không hề nghĩ ngợi từ ánh mắt đầu tiên thấy lão ba của hắn, lập tức đóng cửa lại ngay.

Phác lão gia nhìn chính đứa con mình cho ăn cho một trở thành đại nam nhân cao lớn thành đạt, lại đóng cửa nhốt thân sinh của mình, mặt lãnh đạm, cũng không ấn chuông cửa, trực tiếp đập vào cửa “Đùng đùng“.

”Xú tiểu tử, nhìn thấy ba người liền tỏ thái độ này sao a!” Lão nhân gia ngoài cửa kêu to.

Phác Xán Liệt gấp đến độ xoay lòng vòng, hần cứ tưởng dựng kịch bản sẵn thật tốt, chờ đứa nhỏ sinh ra xong, mới nói là mẹ đứa nhỏ vì mê tiền mà mê hoặc hần lên giường, bây giờ cầm tiền bỏ đi rồi. Người mình yêu nhất là Biện Bạch Hiền, rồi mới một nhà ba người trải qua cuộc sống ngọt ngào.

Nhưng là... kế hoạch này hoàn toàn bị lão nhân gia nổi trận lôi đình bên ngoài phá hư tất cả.

Vì sao mỗi lần hần hạnh phúc nhất lão ba của hần sẽ xuất hiện? Rõ ràng không phải nói tốt lắm, chờ đứa nhỏ sinh xong hần mang qua Mỹ cho nhìn cũng không muộn mà?

Biện Bạch Hiền nằm trong phòng nghỉ ngơi cũng chống thất lưng đi ra. Cái bụng có một khối cầu làm thất lưng y cơ hồ không chịu nổi sức nặng này.

Bởi vì đã gần đến ngày sinh dự tính, đã cùng bác sĩ liên lạc hảo, phỏng chừng gần nhất mấy ngày tới sẽ vào bệnh viện chờ sinh, mà Độ Khánh Thủ dự tính ngày sinh kém y không quá vài ngày, cho nên hôm nay hẹn dùng cơm ở nhà y, thuận tiện thương lượng một chút chuyện sắp tới.

Từ sau khi tiến vào tháng thứ 6, bụng y liền như khinh khí cầu vừa tròn vừa dài, hiện tại y đã lâu cũng chưa nhìn đến bàn chân mình là hình thù gì nữa.

Hơn nữa, mỗi lần ngủ cũng không được thoải mái, bởi vì vô luận nằm tư thế nào y đều không thấy dễ chịu. Còn vật nhỏ trong bụng phi thường nghịch ngợm, thường xuyên liên tục đá y, mỗi khi nhìn đến thì thấy ở trên bụng mình có một cổ tiểu thịt nhô ra, Biện Bạch Hiền nghĩ ngay tiểu nhân này rất cuộc là đứa nhỏ thế nào đây?

Thật vất vả mới ngủ được một chút, lại bị tiếng tranh cãi bên ngoài làm tỉnh giấc. Động tác thông thả đứng lên, đi đến phòng khách.

”Xảy ra chuyện gì, Xán Liệt? Bên ngoài sáo cái gì a?”

”Không có..... không có..... em vào ngủ đi, anh đến..... ta đến xử lý.”

”Xú tiểu tử, người mau mở cửa cho ta, ta hảo hảo giáo huấn ngươi.” Lão nhân gia kêu gào, làm cho Biện Bạch Hiền nghe rành mạch.

”Rất cuộc là chuyện gì a? Anh không phải đang nấu cơm sao? Sao có người nói muốn giáo huấn anh?” Biện Bạch Hiền nhíu mày, muốn làm rõ chuyện đang xảy ra.

Phác Xán Liệt cực kỳ xấu hổ cười nói: “Bên ngoài chính là ba của anh. Anh sợ ba nhìn bộ dạng em bây giờ sẽ bị dọa.”

”A? Ba anh? Không phải nói chờ đứa nhỏ sinh xong mới tìm tới sao?” Biện Bạch Hiền chấn động, “Kia bây giờ làm sao? Chút nữa bọn Kim Chung Nhân tới vẫn bị nhìn thấy thì sao a?”

Phác Xán Liệt lo lắng, tiến không được lui cũng không xong, không bằng liền cho lão ba biết cũng tốt.

Hần liền quyết định như thế, Biện Bạch Hiền cũng không biết làm sao che giấu. Không bằng liền trốn bằng cửa sổ đi.

”Hiền, anh thấy nếu ba anh tìm đến cửa, mình đem chuyện này nói ra đi!”

”Chính là... em sợ ba anh sẽ xem em là quái vật.” Có mấy người gặp qua nam nhân sinh con đâu?

”Ba cảm thấy thế nào anh không còn biết, cùng lắm thì cùng ông ấy đoạt tuyệt quan hệ, ba anh chỉ có anh là con thôi.” Phác Xán Liệt lời này nói không phải giả, lão ba hần thương hần đến tận xương tủy, cho dù biết hần là đồng tính cũng chưa từng nghĩ tới không cần đứa con như hần, phải biết rằng ba hần có thể xem là người cổ hủ.

”Em nghĩ em nên về phòng lánh mặt một chút! Chờ ba anh đi rồi em quay ra.” Nói xong, Biện Bạch Hiền quay về phòng.

Bất đắc dĩ nhìn y quay người đi, chỉ biết y quá để ý ánh mắt người khác. Quên đi, sau này sẽ sửa sau, bây giờ chủ yếu là thu phục lão ba bên ngoài của hần.

Chuẩn bị mở cửa, Phác Xán Liệt cúi đầu nhìn cách ăn mặc của mình, lập tức đen mặt.

Khó trách lão ba hắn muốn hét muốn đánh muốn giết, lão nhân gia của hắn là người theo chủ nghĩa đại trượng phu, luôn kiên trì cho rằng việc nhà là của nữ nhân, chính là hiện tại hắn lại đang làm việc nhà a.

Cởi nhanh vải thứ ra rồi mới mở cửa.

Lão gia ngoài cửa tức giận vô cùng, nhìn thấy cửa mở. Tức giận hừ một tiếng mới đi vào.

”Tiểu tử ngươi hiện tại đủ lông đủ cánh rồi, ngay cả lão tử mà ngươi cũng dám sập cửa vào mặt. Còn có, này này.....” Lão nhân gia vừa vào cửa liền vung tay múa chân chửi mắng không ngừng, Phác Xán Liệt bị mất cũng chỉ im lặng đợi lão ba ngồi xuống sô pha, lại bắt đầu mắng: “Ngươi hiện tại đều làm việc nhà hết sao a? Chuyện này nên do ngươi làm sao? Cũng không phải không có tiền, thuê nữ giúp việc không được sao a! Nếu không ngươi về nhà ở đi, trong nhà tốt xấu gì còn có Vương tẩu cùng bọn họ có thể chiếu cố người.”

Phác Xán Liệt nhin xuống sự xúc động, bởi vì người đang nói chuyện chính ba của hắn: “Nói nhiều như thế có một không a? Ngồi một chút, con đi lấy ly nước cho ba.”

Lão nhân gia vừa mới nhớ tới mục đích của mình, chỉ thấy ông mong chờ nhìn Phác Xán Liệt: “Vợ của ngươi đâu? Tôn tử của ta đâu?”

Phác Xán Liệt bị ông hỏi, nuốt nước miếng một cái: “Cô ấy..... cô ấy..... không ở đây.”

”Cái gì không ở đây, ngươi không phải nói cô ấy sắp sinh sao? Ngươi sao không đi chăm sóc cô ấy? Nếu tôn tử của ta có chuyện gì ngươi nhất định phải chết.”

Phác Xán Liệt ở trong lòng khóc a! Lão ba thật có tôn tử thì không cần đứa con này nữa.

Nhìn biểu tình Phác Xán Liệt vụn vụn, lão nhân gia nhớ tới cánh cửa bị sập vụn vàng kia, bắt đầu hoài nghi con mình vì sao không cho mình vào nhà.

Ông nheo nửa mắt uy hiếp hỏi: “Phác Xán Liệt, ngươi không phải giấu nam nhân trong phòng chứ?”

Phác Xán Liệt mồ hôi lạnh đều chạy dài, lão ba cũng không tránh được quan sát sắc bén.

Nhanh chóng trả lời lão nhân gia, Phác Xán Liệt liên chiến âm đều bật ra: “Không, không... không thể nào.”

”Thật sự không có?”

”Thật sự không có.”

Ngay lúc hai người giằng co, trong phòng truyền đến tiếng Biện Bạch Hiền kinh hô.

Phác Xán Liệt phản xạ có điều kiện lập tức chạy vào phòng, chỉ thấy Biện Bạch Hiền bán khóa thân trên giường, một bàn tay nắm mép giường, một bàn tay đỡ lấy bụng, đang ở đó rên rỉ.

Phòng chừng là lúc trên giường không cẩn thận trượt xuống dưới.

”Phác... Phác Xán Liệt... em đau quá a!” Biện Bạch Hiền nhìn thấy hắn, giữ chặt tay hắn nói.

Phác Xán Liệt phát huy sức mạnh ôm lấy Biện Bạch Hiền, dùng tay mình xem thân dưới của y, một cảm giác ấm áp làm cho hắn ngẩn người.

Vừa nhìn thấy nước chảy ra, mặt trên đều là niêm trù nước màu vàng.

Không ổn, Biện Bạch Hiền đã vỡ nước ối, xem ra vừa va chạm đụng đến đứa nhỏ rồi, làm cho đứa nhỏ chờ không được đến ngày dự tính đã muốn chui ra ngoài.

”Mau, đưa y đến bệnh viện.” Lão nhân gia đi theo phía sau trầm thanh nói.

Hiện tại vô luận chuyện gì xảy ra thì nói sau, Phác lão gia nhìn đứa con ôm một nam nhân vào ngực, y là nam nhân! Lại hoài thai đủ tháng, còn có trên tay đứa con dính nước ối, đã hoàn toàn phá vỡ sự hiểu biết của lão nhân gia ở thời đại này.

Mà biểu tình đứa con kia mờ mịt thất thố, làm cho ông nhớ tới lúc vợ mình vì mình sắp sinh ra đứa con này, chính mình tựa hồ cũng đồng dạng biểu tình.

”Ân, ba. Sau này con sẽ giải thích sau với ba.”

”Này, hiện tại không phải lúc hướng ta nói cái gì, cho y mặc quần áo che bụng lại.”

”Dạ phải.”

33. Chương 32

Phát huy thần lực ôm lấy Biện Bạch Hiền, Phác Xán Liệt cùng Phác lão gia vội vàng xuống lầu lấy xe vừa lúc đụng Kim Chung Nhân bọn họ đến, bọn họ nhìn tình huống vội vàng liên hệ với bệnh viện bên kia.

Lúc này Phác Xán Liệt cũng không nghĩ nhiều được như vậy.

Kim Chung Nhân quyết đoán: “Phác Xán Liệt, người ôm chặt Hiền ngồi phía sau, ta mở cửa xe, Tiểu Thù ngồi bên cạnh ta. Cái kia bác là bác trai phải không? Bác cùng Phác Xán Liệt ngồi phía sau được không?”

Hiện tại không phải lúc che giấu gì cả, chủ yếu là cam đoan Biện Bạch Hiền cùng đứa nhỏ phải an toàn.

Mọi người tự nhiên không có ý kiến. Đều dựa theo Kim Chung Nhân an bài vị trí ngồi vào xe.

Biện Bạch Hiền nằm trong lòng Phác Xán Liệt vì đau mặt mũi đều trắng bệch, hé nửa mắt nhìn hắn, quật cường phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Phác lão gia hôm nay xem như lãnh giáo kiến thức, người trong lòng ngực đứa con mình tạm thời không nói, hiện tại lại nhìn đến cái bụng của nam nhân. Cái này, trước sau đều là nam nhân, chính là chính là cái bụng kia, còn người trong lòng đứa con mình đang liều mạng. Lão nhân gia ánh mắt nhìn hai người có chút dao động, nghĩ thầm, nhất định phải để cho đứa con mình hảo hảo giải thích một chút.

Độ Khánh Thù nhìn bộ dáng Biện Bạch Hiền mặt đều đen, hắn hướng Kim Chung Nhân hét lên: “Uy! Thối hồ ly, thật đáng sợ nga! Em không muốn sinh đâu!”

Kim Chung Nhân đáng chuyên tâm lái xe vì lời nói của hắn thiếu chút trượt tay lái, mồ hôi lạnh.....

Đến Phác Xán Liệt nổi giận: “Họ Độ kia sinh hay không là chuyện hai người, người phiền toái bây giờ không cần thảo luận vấn đề này. Nam nhân của người đang lái xe chở Hiền của ta đến bệnh viện, người không cần quá rối được không?”

Độ Khánh Thù chặn lại: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta sai rồi.”

Tất cả mọi người nghĩ người này không chọn thời điểm thích hợp nói chuyện, Phác lão gia bị giật mình a! Này sẽ không phải là thật chứ? Chẳng lẽ.....

Ánh mắt ông nhìn người trong lòng đứa con mình đang thống khổ không thôi, chẳng lẽ nam nhân này sẽ sinh tôn tử cho ông? Rốt cuộc người kiến thức rộng rãi, ông cũng không động thanh sắc âm thầm quan sát.

Khoảng cách nhà Phác Xán Liệt tới bệnh viện khoảng 20 phút, Kim Chung Nhân chỉ dùng 15 phút là tới rồi.

Nhận được điện thoại về tình trạng của Biện Bạch Hiền vài nhân viên hộ lý đã chuẩn bị giường, ở cửa bệnh viện chờ bọn họ.

Xe vừa dừng liền vội chạy tới, Phác Xán Liệt đem Biện Bạch Hiền cẩn thận đặt lên giường lo lắng nắm lấy tay bác sĩ nói: “Bác sĩ Lý, y.....” Nói còn không xong, bác sĩ liền cướp lời: “Phác tiên sinh, người yên tâm. Ta lập tức giải phẫu, người không cần nóng vội. Ta phải kiểm tra trước cho y một chút.”

Nói xong liền cùng nhân viên hộ lý đẩy giường hướng vào phòng giải phẫu.

”Phác... Phác Xán Liệt.” Biện Bạch Hiền vươn tay kéo góc áo Phác Xán Liệt, hắn cầm lấy tay y, đi theo một bên nói: “Anh ở đây, em không cần lo lắng.”

”Em vì... em vì anh mà sinh... sinh đứa nhỏ này, em rất hạnh phúc..... em..... em yêu anh.” Mồ hôi lạnh bên thái dương rơi xuống, chính là y cũng lộ ra một nụ cười hạnh phúc đến cực điểm.

”Đứa ngốc. Em thật sự là đại ngốc.” Phác Xán Liệt nhìn y như vậy, nhìn không được có chút xót mắt, “Nếu anh sớm yêu thương em thì tốt rồi, em sẽ so với bây giờ còn hạnh phúc hơn. Anh cũng yêu em, đời này chỉ yêu em.”

Bác sĩ cùng nhân viên hộ lý bị đôi tình nhân này làm cảm động.

Rất nhanh vào đến phòng giải phẫu, bác sĩ Lý ngăn Phác Xán Liệt lại: “Phác tiên sinh, bởi vì lần đầu sinh lại thể chất đặc biệt, cho nên người không thể cùng vào. Mời người bên ngoài kiên nhẫn chờ đợi chút.”

”Vâng.....” Hướng bên trong nhìn xung quanh, chính là Phác Xán Liệt vẫn ngừng cựa quậy, nhìn bác sĩ biến mất sau cánh cửa.

Đi làm thủ tục giải phẫu xong, bọn Kim Chung Nhân quay lại, thấy Phác Xán Liệt trước cửa phòng giải phẫu không ngừng đi qua đi lại, ánh mắt cứ bám dính trên cánh cửa.

Độ Khánh Thu nghe trái nghe phải cũng không nghe được tiếng trong truyền thuyết là khi sinh như heo bị cắt tiết tru lên.

Hắn kéo áo Kim Chung Nhân: “Cái kia nếu có thể em không sinh được không a?” Kim Chung Nhân trừng mắt nhìn hắn, hắn đành phải cười gượng không nói gì.

Phác lão gia nhìn bộ dáng đứa con lại nhớ đến lúc lão bà sinh ra xú tiểu tử này, ông cũng không ngừng đi trước cửa, đều chờ bên ngoài cửa chuẩn bị làm cha đến muốn hôn mê.

Ông đi đến trước mặt đứa con, nói: “Xú tiểu tử, hiện tại có thể giải thích một chút, rốt cuộc chuyện này là sao?”

Phác Xán Liệt lúc này mới nhớ tới lão ba hắn còn ở đây!

Cười mỉa nói: “Ba, lòng hiếu kỳ của ba cũng lớn quá nha?”

”Ngày cũng không phải là lòng hiếu kỳ, đây là chuyện ta cần biết.” Phác bác lờ đi đứa con.

Kim Chung Nhân bên kia cũng cười nói: “Phác Xán Liệt, dù sao cũng phải chờ, thay vì khẩn trương chờ không bằng đem sự tình nói cho ba người nghe, không phải tốt hơn sao?”

Nghĩ lại Kim Chung Nhân nói có lý, dù sao vẫn phải nói cho lão ba biết không bằng hiện tại nói luôn.

Chờ đợi dài lâu liền biến thành tình sử của Phác Xán Liệt và Biện Bạch Hiền.

Chờ toàn bộ câu chuyện kể xong, phòng giải phẫu cũng truyền đến tiếng khóc trẻ con nỉ non.

”Sinh.....” Phác Xán Liệt lập tức đứng lên, quả nhiên một nhân viên hộ lý ôm đứa nhỏ đi tới, tất cả mọi người đều chờ mong, người nọ hướng Phác Xán Liệt cười nói: “Phác tiên sinh, sinh chúc mừng ngài, là bé trai.”

”Đứa nhỏ..... đứa nhỏ của ta? Kia..... đó là con của ta?” Cao hứng đến độ nói năng lung tung, Phác Xán Liệt tiếp nhận đứa nhỏ từ trong tay nhân viên hộ lý, đứa nhỏ mềm mềm nho nhỏ.

Nhìn cách hắn ôm, Phác lão gia bị dọa một thân mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Người cẩn thận một chút, đây là đứa nhỏ mới sinh a.”

Lúc này Phác Xán Liệt sao còn có thể nghe lọt được người khác nói cái gì, lòng tràn đầy vui mừng cúi đầu nhìn đứa nhỏ trong tay mình, chính là nhìn một cái lập tức nhú mày: “Đây là con ta sao? Sao nó toàn thân đỏ hồng như hươu vậy?”

Phác lão gia lập tức cho hắn một cái nắm đấm: “Con nít mới sinh đều như vậy.”

”Ha hã..... vậy sao? Con không biết.” Ngốc lão cha trả lời.

Phác lão gia bên cạnh lo lắng vạn phần, đây chính là tôn tử ông tha thiết mơ ước a!

”Cho ta, cho ta ôm một cái.” Phác lão gia vươn tay tiếp nhận đứa nhỏ, Phác Xán Liệt nhìn lão ba lo lắng liền đưa đứa nhỏ cho ông ôm.

Độ Khánh Thù nhìn đứa nhỏ hồng hồng, khuôn mặt nhăn lại: “Tốt và xấu nga! Ta sinh sẽ không phải cũng vậy chứ?”

Kim Chung Nhân: “Không có quan hệ, chờ thêm vài ngày nữa sẽ như vậy. Em sinh sinh thế nào anh đều yêu thích.”

Nhìn mọi người vây quanh đứa nhỏ, nhân viên hộ lý mới nói: “Ta hiện tại phải đem đứa nhỏ đến phòng chăm sóc, lão tiên sinh có thể đưa đứa nhỏ cho ta không?”

Phác lão gia không cam lòng đưa đứa nhỏ giao ra, tuy rằng ông ít nhiều không thể tin chuyện nam nhân sinh ra tôn tử cho mình, chính là dù sao cũng là tôn tử của mình, tình cảm huyết thống không thể ghét bỏ được.

Nhìn đứa nhỏ bị đưa đi khỏi tay mình, vẫn là luyến tiếc.

Qua một lúc sau, Biện Bạch Hiền vẫn còn bị gây tê mới được đẩy ra ngoài.

Nhìn bụng y vốn cao ngất mà bây giờ lại mềm xuống, Phác Xán Liệt có điểm không quen.

”Phác tiên sinh, giải phẫu rất thành công. Miệng vết thương trên bụng ta dùng chính là dao mỹ thuật, sẽ không ảnh hưởng đến say này khi mặc quần áo đâu. Chỉ cần chờ y tĩnh là có thể ăn thức ăn lỏng và thực vật.”

”Cám ơn! Cám ơn người! Bác sĩ Lý, thật sự cám ơn người.”

”Không cần, đây là chuyện ta nên làm. Bất quá hiện tại tộc nhân của chúng ta tự sinh con đã không còn bao nhiêu người, các người thật đúng là dũng cảm. Ta rất bội phục các người.”

”Ha ha...” Gãi gãi đầu mình, Phác Xán Liệt nét cười đầy mặt.

34. Chương 33

”Ba, con muốn cùng y kết hôn.” Phác Xán Liệt hỏi lão ba trước mặt đang chơi cùng bàn tay của đứa nhỏ.

55555..... con hửn a! Vì sao hửn cũng không có thể ôm.

Lão nhân gia nhìn đứa con rồi nhìn lại tôn tử trong lòng ngực mình đang cười khanh khách, lạnh nhạt nói: “Chuyện của con, con tự quyết định đi, khi đó ba biết tuy rằng dùng loại thủ đoạn kia để con không tin vào tình yêu là ba không đúng, chính là chuyện này cũng cho con biết lòng người cũng ghê tởm thế nào. Con dù sao cũng là con của ba, ba hy vọng con có thể hạnh phúc, nếu con thật sự quyết định sẽ kết hôn thì không cần phải thay đổi, chúng ta tuy là có chút ít tài sản nhưng cũng không thể học như kẻ có tiền lắm thói hư tật xấu.”

Nghe câu cuối của lão ba đầy ý tứ, đơn giản là nói Phác Xán Liệt trước đây sống hoang đường thế nào.

Phác Xán Liệt ha hả cười: “Ba, ba yên tâm. Con sẽ tuân thủ lời hứa hẹn của mình.”

Lão nhân gia liễu tha nhất nhàn: “Lời này con hửn nên nói với người ta, nói với ba làm gì? Nghe làm ba đều nổi cả da gà.”

”Ba..... ba sao lại nói vậy a! Con chính là con ba a!”

”Thiết, đứa con còn không phải chỉ biết chọc tức lão già này, vẫn là tôn tử hảo. Ngoan ngoãn, ông nội hảo đặt tên cho con.” Từ lúc mang đứa nhỏ từ bệnh viện về nhà cũ của Phác gia, lão nhân gia liền đối với bảo bối này yêu thích không buông tay, thật sự là ứng với ngạn ngữ của người Trung Quốc: Phũng trong lòng bàn tay sợ rút, các ở miệng sợ hóa.

Ngay cả Phác Xán Liệt bọn họ muốn ôm đứa nhỏ đều phải được sự phê chuẩn của lão nhân gia.

Phác Xán Liệt bấu môi, từ khi đứa nhỏ này sinh ra, giá trị của mình đều tụt dốc, Biện Bạch Hiền trợn mắt liếc hời hợt, lão ba của hắn ôm đứa nhỏ không buông tay, ai cũng không chú ý đến hắn.

Xem ra vẫn là sau này không cần sinh nữa thì tốt hơn, bằng không để cho một đứa nữa đi ra, nói không chừng ngay cả hắn đứng ở bên cạnh cũng sẽ không có ai thấy.

Bất qua ngay cả như vậy, hắn còn nịnh nọt chạy tới bên người lão ba, hắn nói: “Ba, hôm nay con còn chưa ôm qua cục cưng, cho con ôm một chút được không a.”

Lão nhân gia phản ứng kịch liệt lập tức rời xa hắn mấy thước: “Ba nghĩ con nên quên đi, lần trước con nói phải ôm thiếu chút nữa quăng ngã tôn tử của ba. Con sợ ý như thế vẫn là nên ít tiếp xúc với tôn tử của ba.”

Phác Xán Liệt mặt khóc tang: “Ba, tốt xấu gì cũng là con của con? Sinh ra đã nửa tháng, số lần con ôm đều có thể đếm trên đầu ngón tay, con cũng ngoan mà. Lão ba!”

Lão nhân gia đá cho hắn một ánh mắt không để ý, chính mình liền ôm cục cưng đang ngủ say đi ra bên ngoài – khoe khoang.

Nhìn lão ba vội vàng chạy ra ngoài, Phác Xán Liệt biết lão ba hắn ôm bảo bối kim tôn đến đám lão bằng hữu ở nơi nào để khoe khoang, ai bảo hắn tuổi này mới có con, lão nhân gia vẫn bị đám bằng hữu trêu chọc, hiện tại cuối cùng có thể lấy lại chút sĩ diện.

Quên đi, không ôm được con mình thì ôm thân ái của mình là được rồi.

“Hiền thân ái, em đang làm gì vậy?” Tới phòng trên lầu, mở cửa ra Phác Xán Liệt liền quát.

Biện Bạch Hiền đang nằm trên giường đọc sách liếc hắn một cái khinh thường, “Anh bớt ghé thăm đi, ba anh lại ôm cục cưng ra ngoài à?”

Phác Xán Liệt vẻ mặt ủy khuất ngồi xuống bên người y: “Đúng vậy! Có tôn tử không còn đứa con này, không có anh, lão ba lấy đâu ra tôn tử mà ôm. Đúng rồi, đúng rồi, anh vừa mới cùng ba nói qua chuyện kết hôn của anh với em.”

“Anh thật sự cùng ba anh nói? Em cảm thấy vẫn là từ bỏ đi, cho dù không kết hôn chúng ta cũng có thể như bây giờ a! Nói sao chuyện kết hôn là chuyện của nam nữ, đến phiên mình thì cảm thấy là lạ.”

“Sao lại như vậy, tuy rằng chúng ta sống cả đời như vậy không có vấn đề gì, chính là Hiền.....” Thu hồi cợt nhả, Phác Xán Liệt nghiêm mặt nói: “Kết hôn, chính là cho em biết cả đời này chỉ có mình em, sẽ không có chuyện như trước kia xảy ra nữa đâu, anh sẽ không làm cho em lại thương tâm. Anh yêu em, anh không biết anh kiếp sau sẽ ra sao, cho nên anh chỉ có thể sử dụng kiếp này để hảo hảo yêu em.”

Nói xong hôn Biện Bạch Hiền.

Tựa đầu vào vai hắn, khoe môi Biện Bạch Hiền lộ ra mỉm cười ngọt ngào, “Anh có biết anh nói bao nhiêu câu anh yêu em rồi không, Phác Xán Liệt?”

“Bao nhiêu? Anh cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến con số bao nhiêu cả.”

“2999 lần.”

“Trời a! Mới nói có bấy nhiêu câu, còn cách một vạn xa lắm, không được, sau này mỗi ngày anh đều phải nói nhiều hơn cho em nghe mới được.”

“Anh trả bài hay sao a? Kỳ thật, ý của em là, sau này anh không cần cố ý nói với em những lời này. Lòng em hiểu được tình cảm của anh là được rồi, dù sao yêu không phải chỉ dựa vào miệng nói ra thôi.”

Phác Xán Liệt kiên quyết lắc đầu nói: “Này không phải cố ý nói, cũng không phải vì anh đáp ứng lời hứa với em mới nói những lời này. Sau này anh chẳng những sẽ nói một vạn câu, anh còn muốn nói hai vạn câu, vẫn nói đến rằng anh đều rụng hết, anh còn muốn nói tiếp. Hiền, kỳ thật anh phải cảm ơn em đã yêu anh, tuy rằng em cho tới bây giờ cũng không nói ra, chính là anh biết em khi đó bị anh tổn thương rất nặng, cho nên mới nghĩ muốn một mình sinh cục cưng nuôi dạy nó trưởng thành. Hiện tại hồi tưởng lại, thật cảm thấy mình rất hỗn trưởng, rõ ràng đã có một người tốt như thế bên cạnh, anh cũng không biết quý trọng,

đi hết một vòng lớn vẫn là trở về bên cạnh. Bất quá với con hư nghĩ lại quý hơn vàng, cho nên hắc hắc..... em vẫn là nhất được trong bảo khổ đấy.”

Quên đi, người này da mặt dày nhất thiên hạ mà, quên đi Biện Bạch Hiền không muốn cùng hắn so đo.

“Nói trở lại, tên cục cưng ba anh đã nghĩ ra rồi. Em nghĩ nên ra ngoài đi một chút, không nên cứ nằm trên giường, nửa tháng này em sớm biến thành thần ngủ rồi.”

“Lão ba còn lo lắng, thật không biết tên đứa nhỏ thế nào, vừa muốn dễ nghe vừa không muốn giống người thường. Em nói, muốn lấy tên gì cho hảo đây?” Phác Xán Liệt nhắc tới việc này liền đau đầu, nửa tháng nữa đứa nhỏ liền đầy tháng, chính là đến bây giờ ngay cả tên cũng chưa đặt xong.

Mà Biện Bạch Hiền bởi vì dưỡng miệng vết thương, từ khi xuất viện về nhà Phác gia, cũng chưa rời khỏi phòng, điều này làm cho y thấy hoảng, ngoan không được, bây giờ muốn xuống giường ra ngoài một chút.

Nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng 10 tháng mà ngậy người, Biện Bạch Hiền còn có loại cảm giác kỳ diệu. Mỗi lần y ôm đứa nhỏ, a, đây là đứa nhỏ do mình sinh ra.

Cùng gương mặt tương tự mình, kế thừa cặp mắt đào hoa của Phác Xán Liệt, cái mũi cao thẳng, còn có cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng. Hai gò má nộn nộn thịt, làm cho người nào từng nhìn qua đều muốn hôn nhẹ vào tiểu bảo bối.

Bất quá nói đến đặt tên..... Biện Bạch Hiền chính mình đều phải đầu hàng, thật sự không biết cấp tên nào cho bảo bối mới là tốt đây.

35. Chương 34

“Em nghĩ vẫn là giao cho ba đi! Nhũ danh gọi cục cưng tốt lắm, dù sao đều như vậy lâu rồi.” Biện Bạch Hiền nghĩ lại nói.

“Cũng tốt, ngày mai anh cùng em đi bác sĩ xem, nếu vết mổ đã lành, qua vài ngày chúng ta đi kết hôn. Em nói đến Hà Lan hảo hay là Đan Mạch hảo?” Nói lời này Phác Xán Liệt ngẩng đầu nhìn trần nhà, còn thật sự lo lắng nên đi đâu kết hôn đây.

“Được rồi, chuyện này nói sau! Bây giờ chủ yếu là, làm cho em rời khỏi cái giường chết tiệt này.”

Nằm trên giường lâu ngày bị người khác hầu hạ, Biện Bạch Hiền sợ mình sẽ biến thành một con heo phì, dù sao ăn mà không vận động sẽ bị béo phì.

Phác Xán Liệt tới gần y, cơ hồ đều áp sát mặt, hô hấp thổi ra nhiệt khí phủ trên mặt, làm nổi một trận da gà.

Biện Bạch Hiền cười dữ dội, đẩy kẻ kia ra: “Anh muốn làm gì a? Mau cất ánh mắt của anh, có..... Ha ha.....” Y ôm bụng cười trên giường.

“Em thật đúng là không có ý tưởng gì cả! Thật là... cười cái gì a?” Thì thầm, Phác Xán Liệt chạy đến giường to liền thấy.

“A! Đây là cái gì, ghen..... anh đường đường là Phác Xán Liệt thế nhưng lại mang thứ ghen này nọ cùng thân ái của anh nói chuyện tình nửa ngày. 55555..... anh không muốn sống.” Phác Xán Liệt dậm chân còn kém không có lăn lộn trên sàn nhà.

Biện Bạch Hiền nhìn hắn trước mặt làm bộ dạng như tiểu hài tử, cái dạng này Phác Xán Liệt sợ chỉ là có chính mình thấy qua thôi, trong mắt người ngoài, nam nhân này là một đại nam nhân thành công đứng mực, chính là ai có thể nghĩ đến phía sau còn có bộ dạng khác?

Tên cục cưng đã được định rồi, lão nhân gia trái phải chân nhắc, ngày 29 sinh ra, cũng chính là trước một ngày đầy đủ mới được lão nhân gia công bố.

Phác Duyệt Bảo – một cục cưng mang đến nhiều niềm vui sướng cho nhiều người.

...

Bác sĩ chuẩn đoán bệnh nói Biện Bạch Hiền đã hoàn toàn khỏe lại, vào lúc ban đêm y đã bị Phác Xán Liệt lôi dậy đi Đan Mạch, vì nơi đó kết hôn sẽ đảm bảo tương lai một họ một chút.

Dù sao cục cưng đã có Phác lão gia lo, không tới phiên Biện Bạch Hiền quan tâm, Hoa Thiên Tường cũng thừa dịp đem người nào đó đưa lên máy bay, vạn nhất đến lúc đó có người hỏi hận thì sao?

Hiện tại y là lão bà của hần? Đứa nhỏ cũng có rồi, cười đến đường làm quan rộng mở a!

Cục cưng đầy tháng, tỷ tỷ hần từ Mỹ mang theo hai cháu ngoại trai trở về.

Nhìn thấy nữ nhân kiêu ngạo kia xuất hiện trước mặt, Phác Xán Liệt mặt đều tái đi, tuy rằng là tỷ tỷ hần bắt quá nàng từ trước đến giờ lấy khi dễ Phác Xán Liệt làm niềm vui, còn có Phác Xán Liệt có thể đi lên con đường bây giờ, nàng cũng có công lao trong đó.

“Ba, con về rồi.” Đứng ở cửa mở kính râm ra, đúng là tỷ tỷ Phác Xán Liệt — Phác Thiên Duyệt.

“Ông ngoại, chúng con cũng về rồi.” Song bào bề ngoài giống nhau như đúc, đồng thanh nói.

Phác lão gia cười đến vui vẻ, liên thanh nói: “Ngoan, ngoan, tiểu Duyệt. Để Tường tẩu mang giúp hành lý lên lầu đi, thuận tiện mang hai đứa nhỏ đi tắm một cái, buổi tối nay là tiệc đầy tháng của thọ tinh của chúng ta.”

“Con biết rồi ba, sẽ không chậm trễ đại sự bảo bối kim tôn của ba.” Phác Thiên Duyệt cười như kẻ trộm. Nhìn Phác Xán Liệt nháy mắt.

Làm cho Phác Xán Liệt một trận hết hồn. Biện Bạch Hiền sinh con chỉ có Phác lão gia biết, lúc Biện Bạch Hiền đến đây ở cũng lấy cái cớ khác, mọi người chỉ biết nam nhân là đại thiếu gia gọi thân mật bằng vợ, hơn nữa đã ra nước ngoài đăng ký kết hôn.

Bởi vì chuyện Phác Xán Liệt, Phác gia người làm nhiều năm sớm biết, cho nên cũng chỉ thấy rồi thôi.

Phác lão gia đối với sự tồn tại của cục cưng giải thích là Phác Xán Liệt thuê người sinh ra.

Cho nên Phác Xán Liệt nhìn nữ nhân lấy khi dễ làm niềm vui, cười như kẻ trộm như vậy. Nghĩ trong bụng không biết chuyện kia có hay không bị phát hiện rồi.

Ngay lúc Phác Xán Liệt tâm tư tha thẩn, song bào đã chạy đến ngồi bên cạnh ông ngoại, nhìn đứa nhỏ trong nôi.

Bé trai bên trái mặc áo lam thủy thủ nói: “Ông ngoại, này chính là tiểu bảo bảo của cậu sinh sao?”

Bé trai bên phải mặc áo trắng thủy thủ liếc đệ đệ một cái: “Cậu là nam nhân sinh không được cục cưng. Huân, thật bốn.”

Tương Húc Huân là bé trai mặc áo lam, đỏ khởi miệng nói: “Xa ca mới là ngu ngốc! Không có cậu cũng sẽ không có cục cưng.”

Tương Húc Xa chống tay lên thất lưng, lớn tiếng nói: “Huân, chính là ngu ngốc. Cậu chính là người cung cấp tinh trùng, là không có khả năng sinh cục cưng.”

“Ta lại không có nói cậu sinh. Ai nói người cung cấp tinh trùng không thể sinh em bé, ta biết hiện tại nam nhân đều có thể sinh em bé. Xa ca mới là ngu ngốc.”

Phòng khác toàn người lớn, bị hai đứa nhỏ 5 tuổi nói những lời này đều bị dọa.

Phác lão gia đi ra: “Thiên Duyệt, con sao lại tội nó như vậy, ba bắt qua một tháng không đến, bọn họ học cái gì vậy a!”

Phác Xán Liệt bên cạnh hắc tuyến, nghĩ thầm: cũng may hôm nay Biện Bạch Hiền đi ra ngoài giúp đứa nhỏ mua quà (y kiên trì không cần Phác Xán Liệt bồi, phải chính mình quyết định mua quà cho đứa nhỏ) nếu không nghe được hai đứa này nói chuyện, sợ là bị dọa đến ngất.

Phác Thiên Duyệt cười mỉa: “Bọn họ có thể không cần thận nhìn thấy tiểu thuyết của con trong phòng khách..... con lên lầu trước.” Nói xong, vội trốn, cũng bị lão nhân gia biết đây là kết quả nàng giáo dục hai đứa con, sẽ chết rất thảm.

Hai tiểu tử bị ông ngoại rống đến dọa người, chính là cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cục cưng, mở mắt nhìn bọn họ.

“Cục cưng tỉnh, hảo đáng yêu nga!” Lại đồng thanh nói.

“Cục cưng, ca ca hôn một cái.” Tả hữu khởi công, rồi mỗi người đều hôn nhẹ lên môi non mềm của cục cưng.

“Oa oa.....” Có sắc lang, đem nụ hôn đầu tiên trả lại cho ta. Cục cưng trong lòng khóc thét, gặp chuyện không thích lập tức khóc lớn gào to.

“Xảy ra chuyện gì, sao lại khóc a?” Lão nhân gia lập tức nhìn hai đứa nhỏ biến thành tượng đá.

“Bị cục cưng chán ghét, con không cần a!” Khóc lóc chạy lên lầu, lưu lại một Phác lão gia đầu óc mờ mịt cùng Phác Xán Liệt, không ai hiểu nụ hôn đầu tiên của cục cưng bị mất thế nào.

Vào lúc ban đêm, buổi tiệc đầy tháng của cục cưng rất thành công, hiện tại ai ai không biết Phác gia có hậu, lão nhân gia được người khác chúc mừng đến cười toe toét.

Biện Bạch Hiền cũng được long trọng giới thiệu cho Phác Thiên Duyệt, mà thân là hủ nữ tác gia Phác Thiên Duyệt đương nhiên không buông tha đề tài này, đối y hỏi đông hỏi tây, khiến cho y xấu hổ không thôi, nữ nhân nói điều không kiêng kị, đồng tính, hậu đình, nam nam sinh tử.

Cho đến khi bị Phác Xán Liệt lấy cơ tha đi, hấn mang y đến một nơi yên lặng.

Bóng cây to lớn có thể ngăn cản tầm mắt người khác, chỉ cần bọn họ không nói qua lớn sẽ không ai phát hiện ra được.

“Mang em đến đây làm gì?” Biện Bạch Hiền hỏi nam nhân đang ôm y như con tôm.

“Sao có thể để em tiếp tục bên cạnh nữ nhân độc hại kia a?” Theo trong ngực hấn ngẩng đầu, nam nhân hai tròng mắt trong đêm bị ngọn đèn phản xạ lờ lờ tỏa sáng.

“Tỷ tỷ của anh thật lợi hại, còn có hai cháu trai của anh, em nghe kể chuyện lúc chiều. Sau này, hy vọng cục cưng không cần giống như vậy là tốt rồi.”

“Không cần nói đến nữ nhân kia. Hiền, hôm nay em vui không?”

Biện Bạch Hiền nghe bên ngoài truyền đến tiếng cười liên tục, trên mặt lộ ra tươi cười: “Sao có thể không vui? Hôm nay chính là ngày đầy tháng con của chúng ta mà, nghĩ lại một tháng trước nó còn trong bụng. Hiện tại đã khiến mọi người tươi cười, còn có gì so với chuyện gì vui hơn chứ?”

Cánh tay trên lưng càng siết chặt: “Anh cũng vậy. Hiền, anh thật sự rất cao hứng, hoàn hảo anh không có buông tha cho em.”

“Đúng vậy! Em cho tới bây giờ đều không nghĩ tới sẽ có một ngày anh sẽ yêu em, em vẫn nghĩ đến mọi chuyện chỉ là giấc mơ của em mà thôi.”

“Hoàn hảo không phải mơ, anh yêu em. Hiền, sau này anh mỗi ngày sẽ càng yêu em, cảm ơn em mang đến cho anh một bảo bối như thế.”

Em cũng yêu anh, Phác Xán Liệt.”

“Bùm” Đình việc sáng lạn bởi pháo hoa, đèn sáng rực rỡ, nổ rộ trên đỉnh đầu của hai người đang hôn nhau.

Hoàn

36. Chương 35: Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại: Ba ba giúp cục cưng quan sát nhật ký quan hệ gia đình.

[Ngày 24, tháng 3, cuối tuần.

Hôm nay cục cưng thật cao hứng, bởi vì hôm nay là sinh nhật 5 tuổi của cục cưng.

Người đang thấy kỳ lạ vì sao cục cưng 5 tuổi mà viết được nhật ký? Hắc hắc..... ngu ngốc, người không biết kêu người khác viết dù sao? Nhật ký của ta đều là khẩu thuật (dùng miệng tường thuật lại), ba ba viết dùm ta.]

Biện Bạch Hiền viết thay bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: “Cục cưng, không thể mắng người khác là ngu ngốc, biết không?”

Cục cưng tròn to đôi mắt vô tội nhìn ba ba nói: “Chính là, con mỗi lần nghe ba ba đều mắng daddy như vậy a! Ngu ngốc không phải ý là không thông minh sao?”

Biện Bạch Hiền hắc tuyến, nghĩ thầm: Sau này thế nào cũng không thể trước mặt đứa nhỏ mắng chữ người khác.

[Hôm nay, có rất nhiều người tặng quà cho cục cưng, cục cưng thích quà của ông nội nhất bởi vì chỉ cần cục cưng thích ông nội nhất định mua cho cục cưng.

Chính là, hôm nay tiểu Quân không thể tới, hẳn sinh bệnh. Cục cưng thích tiểu Quân đệ đệ nhất, hẳn là cục cưng của Độ thúc thúc, nhưng mỗi lần hẳn đến nhà ta chơi liền biến thành cục cưng của cục cưng.]

Biện Bạch Hiền bất đắc dĩ, cảm khái cục cưng: “Cục cưng, con nói vào trọng điểm đi.”

Cục cưng: “Cái gì gọi là trọng điểm?”

Biện Bạch Hiền: ...!

[Kỳ thật, hôm nay ta nghĩ muốn hướng mọi người giới thiệu người nhà của ta.

Đầu tiên là ông nội hiểu rõ cục cưng nhất, ông là một vị già nhất trong nhà của chúng ta bởi vì ông được gọi là ông nội, hơn nữa râu cũng giống ông nội trong TV dài như nhau.

Vì sao ông hiểu rõ cục cưng nhất bởi vì cục cưng lúc làm gì sai bị ba ba đánh thí thí, ông sẽ là người đầu tiên lao tới giải cứu cục cưng, tuy rằng ba ba nói đây là dung tức tiểu hài tử.

Lén lút hỏi một chút: Các người biết cái gì gọi là dung tức không?

Rồi tới chính là ba ba viết nhật ký dùm cục cưng, ba ba cũng rất thương cục cưng, chính là lúc cục cưng làm sai ba ba cũng là người đầu tiên sẽ làm thí thí cục cưng biến hình. Chính là lúc cục cưng sinh bệnh, ba ba vĩnh viễn bên đều bên cạnh cục cưng, chỉ cần cục cưng mở to mắt ra liền thấy ba ba.

Ba ba đối với mọi người đều rất tốt, còn có tài xế Vương gia gia, nãi nãi, bà bà dứt cục cưng ăn cơm.

Chính là, ba ba thường xuyên đối daddy hung hăng lắm.

Ba ba sẽ thường nói: Phác Xán Liệt, anh là con sắc lang, đã nói không muốn làm mà vẫn làm.

Còn có thể nói: Mau lăn xuống người em ngay, anh này vạn năm động dục.]

Biện Bạch Hiền buông bút, vẻ mặt hắc tuyến hỏi hẳn: “Cục cưng, lúc ấy con đều nghe hết sao?”

Cục cưng tiếp tục vô tội: “Con muốn đi hư hư (đi tè), là lúc con đi gọi ba ba a! Ba ba, con nói lại không đúng sao?”

Biện Bạch Hiền vô lực: “Lần sau không được nghe lén chúng ta nói chuyện.”

Cục cưng: “Con không có viết ba ba và daddy thích không mặc đồ đánh nhau đâu! Ba ba, vì sao hai người thích không mặc đồ đánh nhau vậy? Con hỏi ông nội, ông nội nói đó là hai người có thói quen không tốt, nói cục cưng sau này không cần học theo.”

Biện Bạch Hiền: “Phác Xán Liệt”

[Hiện tại mà nói nói, bị ba ba hung hăng mắng là daddy, daddy thường trước mặt ta nói daddy là người sinh hoạt trong xã hội cấp thấp, chính là cục cưng có đi qua chỗ daddy làm việc, rõ ràng là tòa nhà cao cao đựng trời mà! Đi thang máy đều phải đi qua nhiều tầng, cái nút đều có hai số lận.

Cho nên cục cưng biết daddy thích gặt người, bởi vì ba ba cũng thường nói daddy dùng một ly rượu để lừa ba ba. Daddy thật là bỗn (ngu), cục cưng chỉ dùng một viên đường khiến cho tiểu Quân đệ đệ làm cục cưng của một mình ta.

Sau này, cục cưng cũng muốn cùng tiểu Quân đệ đệ kết hôn, biến ra rất nhiều cục cưng nho nhỏ.....

Ta đã cùng tiểu Quân đệ đệ ngoắc ngoắc, hẳn chỉ có thể làm tân nương tử của ta.]

Biện Bạch Hiền: “Cục cưng, tiểu Quân không thể làm tân nương tử của con, nó là bé trai.”

Cục cưng: “Chính là, daddy không phải nói ba ba là lão bà của daddy sao? Lão bà không phải là tân nương tử sao?”

[Còn có daddy hẳn không thương cục cưng, daddy thường nói cục cưng là vật nhỏ phiền toái, nhất là lúc ba ba và daddy trên giường đánh nhau, lúc cục cưng chạy vào, daddy sẽ hung dữ lắm. Chính là cục cưng mới không sợ! Cục cưng liền khóc cho ba ba xem rồi daddy mới bị ba ba một cước đá xuống giường, rồi mới ai u ai u kêu đau.

Hiện tại lên sân khấu chính là bác của ta, nàng không được ở nhà của ta. Ba ba nói nàng gả cho người khác liền đến nhà người khác ở cho nên cục cưng tiểu Quân đệ đệ phải gả cho cục cưng, nói như vậy cục cưng có thể không cần rời mọi người.

Nàng thấy cục cưng nói có chút kỳ quái, nàng sẽ nói: “Cục cưng, sau này sẽ là một tiểu công vĩ đại.” Chính là mỗi lần cục cưng hỏi mọi người cái gì kêu là tiểu công thì không có ai trả lời cục cưng.

Thật đáng ghét.....

Kỳ thật, bác coi như hảo, cục cưng không thích hai đứa con của nàng, cũng chính là hai đường ca (anh họ) của ta. Ba ba là đường ca không có sai đi?

Mỗi lần bọn họ trở về đều đem khuôn mặt của cục cưng ra nhào nặn, còn muốn cắn miệng ta, chính là bọn họ không thể ăn thịt của cục cưng, bọn họ vì sao phải ăn cục cưng a?

55555..... hy vọng năm năm sẽ không nhìn thấy bọn họ.

Còn có, còn có ai không ta? Không có ai đi?

Cuối cùng, cục cưng tổng kết tình hình trong nhà một chút.

Ông nội lớn nhất, chính là hiểu rõ cục cưng nhất.

Ba ba thứ hai, chính là hiểu rõ cục cưng nhất.

Daddy thứ ba, chính là cũng hiểu rõ cục cưng nhất.

Bởi vì bác là người của gia đình khác, không thể tính trong này cho nên sẽ không thêm bác vào.

Cho nên, ở Phác gia. Ta – Phác Duyệt Bảo, mới là người lớn nhất bởi vì tất cả mọi người phải yêu thương cục cưng.]

Biện Bạch Hiền tổng kết: “Toàn bộ đều là vô nghĩa. Còn có cục cưng, nếu con lại nghe lén ba ba và daddy nói chuyện, sau này sẽ không hứa mua đồ chơi nữa, mỗi tháng sẽ bớt một lần đi công viên trò chơi.”

Cục cưng: “Ba ba là đại phôi đản. Ông nội, ba ba khi dễ cục cưng. Hôm nay chính là sinh nhật của cục cưng a!

Cho nên, cho nên..... kỳ thật, đúng là cục cưng là lớn nhất. Bởi vì cục cưng có chỗ dựa vững chắc a!

Cục cưng nhìn nhật ký muốn ghi ba ba là quái thú.

...

[Ngày 13, tháng 9. Chủ nhật không có nắng.

55555..... cục cưng trước phải khóc một chút cho mọi người xem rồi mới biết nhật ký.

Hôm nay viết nhật ký cho cục cưng không phải ba ba đâu, mà là daddy của cục cưng.]

Phác Xán Liệt: “Cục cưng, thương lượng một chút được không a? Không cần đem chuyện này viết ra a? Nếu không cho ba ba người biết đem daddy đi chẻ làm đôi mất. Cái gì khó nói hơn cái đó, nói y là quái thú.”

Cục cưng: “Không được, ba ba biến thành quái thú, cục cưng có nghĩ vụ cứu vớt ba ba. Ba ba nói đều là tại daddy, cho nên phạt daddy giúp con biết nhật ký.”

Phác Xán Liệt: “Là daddy, trách daddy đi, trách daddy đi. Kia Phác tiểu thiếu gia, con có thể thảo luận đề tài hôm nay không?”

[Mọi người nhất định kỳ quái vì sao ba ba không thể giúp cục cưng viết nhật ký, đó là bởi vì ba ba biến thành một người có cái bụng to mập mạp, không bao giờ... nữa có thể ôm cục cưng ngoan, cũng không thể đưa cục cưng đến nhà trẻ cho cô giáo xem, hiện tại cô giáo Trương không thích cục cưng như trước, phát tiểu bánh quy cũng so với tiểu Cánh bên cạnh ít đi hai cái, bởi vì tiểu Cánh nhìn ba ba mỗi ngày đến đón cục cưng, cô giáo Trương nhìn đều chảy nước miếng, bất quá năng không cho cục cưng nói cho người khác.]

Phác Xán Liệt: “Được lắm, xú tiểu tử, ba ba con cho nữ nhân kia nhìn, liền được hai cái khối bánh quy. Sau này daddy đón con, con sẽ ăn được không biết bao nhiêu là bánh quy.”

Cục cưng: Da! Daddy đi cũng vậy à, cô giáo Trương lần trước còn hỏi sao daddy không đến đón con nữa?

Phác Xán Liệt: Daddy sao lại có đứa con như con chứ?

[Cục cưng không biết tại sao ba ba đột nhiên lại biến thành một người mập mạp, rõ ràng mấy tháng trước còn hoàn hảo tốt, đột nhiên bụng ba ba như cục cưng chơi thổi khí cầu vậy, thậm thoát liền bị thổi lớn ra.

Cục cưng đến hỏi ba ba, chính là ba ba nói sinh bệnh, bất quá mấy tháng sau cục cưng có thể nhìn tiểu đệ đệ hoặc là tiểu muội muội.

Daddy vì sao ba ba sinh bệnh mà cục cưng còn có đệ đệ muội muội a?

Nga! Cục cưng đã biết, nhất định là con lần trước nhìn thấy, daddy dùng tiểu côn của daddy thống thí thí của ba ba, rồi mới đem tiểu bảo bảo bỏ vào phải không?]

Phác Xán Liệt: “Con sao lại vào lúc đó chạy vào nhìn lên a? Còn kêu cái gì tiểu côn côn, daddy con chính là đại côn côn biết không a?”

Cục cưng: “Thiết! Daddy gạt người, côn côn của daddy không có lớn như thúc thúc trong TV.”

Phác Xán Liệt: “Người này xú tiểu tử, con chỉ là nhi đồng không được xem mấy thứ gì đó. Cho ba ba con nghe được, đến lúc đó daddy sẽ thăm. Nói cái gì cái gì, con đều là nhìn lên a?”

Cục cưng: “Cục cưng mới không nhìn lên đâu! Các người không đóng cửa, cục cưng gõ cửa các người cũng không để ý cục cưng, chỉ lo đánh nhau, ba ba đều đau khóc.”

Phác Xán Liệt: “.....”

[Chính là mặc kệ ra sao, biến thành mập mạp ba ba đều thật đáng sợ nga! Ba ba có cái tròn tròn trong bụng, thường xuyên xông ra một chút chỗ này chỗ kia.

Cho nên, cục cưng càng thêm khẳng định ba ba nhất định là bị quái thú nhập vào.

Cục cưng ta sẽ quay về làm cục cưng siêu cấp vô địch, giúp ba ba đánh quái thú chạy.

Nhưng mà, làm sao mới có thể đánh cho quái thú chạy? Daddy, cha dạy con được không a?]

Phác Xán Liệt nghĩ thầm: Nơi đó là chỗ cho đệ đệ muội muội, daddy dạy con đánh quái thú, ba ba con liền đem daddy đánh thành quái thú.

[Ai! Thật không có biện pháp, trong nhà chỉ cục cưng là người thông minh nhất.

Daddy là ngu ngốc, ngay cả làm sao đánh quái thú cũng không biết.

Trong TV nói, biện pháp đối phó người khác chính là thứ gì đó hấn không thích nhất.

Cho nên, cục cưng chuẩn bị, ba ba không thích ăn kem nhất, ba ba ăn một cái cục cưng ăn một cái, cho đến khi quái thú trong bụng ba ba chạy mất.]

Phác Xán Liệt: “Cục cưng, kỳ thật là con muốn ăn kem phải không? Đây mà là phương pháp đánh quái thú cái gì a?”

Cục cưng: “Daddy thật buồn, cái này gọi là lấy độc trị độc.”

Phác Xán Liệt: “Kia vì sao lại muốn ăn kem, không thể dùng cái khác sao?”

Cục cưng: “Daddy lần trước trên người ba ba liếm a liếm a, ba ba không phải nói ba ba không phải là kem, không thể ăn sao? Cho nên con khẳng định ba ba không thích ăn kem.”

Phác Xán Liệt: “.....”

[Đều là Daddy, người ta cũng không biết muốn nói cái gì nữa.

Vẫn là thảo luận một chút vì sao cục cưng biết ba ba bị quái thú nhập vào đi?

Hai ngày trước cục cưng ngoạn với tiểu Quân đệ đệ, Độ thúc thúc cùng ba ba cùn mập mập như nhau, cái bụng so với bụng ba ba còn to hơn, chính là Độ thúc thúc lại giống đại hiệp trong TV, hành hung Kim thúc thúc.

Một chút đều nhìn không ra thất lưng đã thủy dừng thô, điểm ấy cục cưng hảo bội phục nga!

Độ thúc thúc một bên đánh một bên mắng Kim thúc thúc: “Đều tại anh, đều tại anh. Em đã nói qua rồi, sao lại muốn em sinh lần nữa?”

Cho tới bây giờ đều là cười meo meo, Kim thúc thúc một bên vừa trốn vừa nói: “Sinh một đứa nữa không tốt sao? Tiểu Quân thật tinh mịch, Xán Liệt bọn họ cũng không phải sinh thêm một đứa sao?”

Tiểu Quân đệ đệ bị dọa khốc, cục cưng liền an ủi tiểu Quân đệ đệ.

Cục đến hỏi Độ thúc thúc, cái gì gọi là sinh một thêm một đứa a? Ba ba cùng daddy lại sinh thêm một đứa gì?

Độ thúc thúc không nhìn cục cưng rồi nói một câu quái thú.

55555..... cục cưng không cần ba ba sinh quái thú, ba ba là ba ba của cục cưng, không cần làm ba ba của quái thú.

Cái này các người biết cục cưng nói vì sao ba ba lại bị quái thú nhập vào rồi, cục cưng nhất định phải đánh cho quái thú chạy đi, không cần ba ba đem quái thú sinh ra.

Chính là cái gì gọi là sinh a? Sinh thì từ đâu mà ra?

Sẽ không giống cục cưng ân ân (ì ị) như vậy, theo chỗ béo phệ đi ra sao? Thật là bản nga!]

Phác Xán Liệt: “Con thật đúng là ghê tởm! Lần sau không được đi chơi, đều ở nhà học bài, biết không a? Còn có ba ba con không có bị quái thú nhập vào, con xem phim hoạt hình nhiều bị nhiễm rồi.”

Cục cưng: “Có có, chính là có. Cục cưng nhìn thấy quái thú trong bụng ba ba đánh nhau.”

Phác Xán Liệt: “Đó là do tiểu đệ đệ của con đá ba ba con, con lúc trước cũng đá ba ba con như vậy.”

Cục cưng: “Kia cục cưng cũng là quái thú? 55555..... Daddy gạt người. Cục cưng không phải quái thú.”

Phác Xán Liệt: “.....”

[Cục cưng không nên trách quái thú ba ba, cũng không muốn trách quái thú đệ đệ, cục cưng phải trách ông nội. Ông nội vì sao ông đến nhà bác không về? Cục cưng sắp bị quái thú bao vây, lúc này chỉ có ông nội mới có thể giải cứu cục cưng a?]

Biện Bạch Hiền tổng kết: “Con suy nghĩ nhiều quá rồi cục cưng, bắt qua bây giờ con sẽ không hiểu được, chờ con sau này trưởng thành, ba ba tự nhiên sẽ nói mọi chuyện là như thế nào. Nhưng là, ba ba đã cảnh

cáo con không cho con nghe lén nhìn lén, con không nên xem gì đó. Cho nên tháng này không được đi công viên trò chơi, con có sau này muốn ăn bánh quy, phải được ba ba đồng ý.”

Cục cưng: “Cục cưng không nghe không nhìn lén, là các người không đóng cửa. Cục cưng hảo ủy khuất, cục cưng hảo vô tội..... Ông nội! Mau tới cứu cứu cục cưng, cục cưng đã bị quái thú bao vây rồi.

Biện Bạch Hiền: “Ông nội con chưa về đâu, cho nên cục cưng con liên tiếp tục sẽ bị quái thú bao vây cả ngày. Còn có hôm nay ba ba làm bánh pút-đinh nhân xoài cho con, bây giờ chuẩn bị tặng cho daddy con ăn.”

Cục cưng: “Ba ba, cục cưng ngoan ngoãn mà, không có trách quái thú bao vây cục cưng. Hắc hắc.....”

Nhật ký quan sát của cục cưng Phác Duyệt Bảo.

Hết phiên ngoại 1

37. Chương 36: Phiên Ngoại 2

Baba giúp cục cưng quan sát quan hệ gia đình

[Ngày 14, tháng 2. Cuối tuần trời nắng đẹp.

Từ sau ngày quái thú đệ đệ sinh ra, cục cưng không có còn chỗ dung thân. Ông nội mỗi ngày đều ôm quái thú đệ đệ bên người. cũng không để ý cục cưng, ba ba cũng không phải giúp quái thú đệ đệ pha sữa thì giúp hần thay tã.

Sắp một câu, quái thú đệ đệ hảo bản, đều ân (ì) trên người thật to. Mọi người không cần học hần nga!

Còn có cái kia daddy phá hư, giễu cợt cục cưng nói: “Xem đi! Quái thú đệ đệ của con vừa sinh ra, cục cưng đã bị đánh tới lãnh cung không ai thương.”

Daddy phá hư, daddy thôi, hy vọng ba ba đừng cho daddy thôi cùng ba ba ngủ chung nữa, như vậy sẽ không ra thêm nhiều quái thú đệ đệ.]

Phác Xán Liệt: “Tiểu tổ tông a! Daddy đều giúp con viết nhật ký, con còn nguyên rửa daddy như vậy a. Con không phải là con của daddy sao a?”

Cục cưng: “Đã nói đã nói, hy vọng ba ba vừa thấy daddy trên giường một cước liền đá xuống. Bất quá, hỏi trước một câu, daddy ơi, cái gì gọi là lãnh cung a?”

Phác Xán Liệt: “Con ngoan..... lãnh cung liền giống như daddy mỗi ngày chỉ có thể ngủ cùng con, chịu tiếng khò khè độc hại.”

Cục cưng: “Người ta mới không có khò khè đâu? Là daddy mỗi ngày nói mớ, nói cái gì bảo bồi cho hôn một cái, Hiền, chúng ta lại làm một lần được không, anh rất nhớ xx em.”

Phác Xán Liệt: “.....”

[Nếu tất cả mọi người không cần cục cưng, cục cưng quyết định rời nhà trốn đi, mang theo ông nội giúp cục cưng mua đồ vật này nọ để dùng, mang theo daddy để đặt đầu giường, cuối cùng mang theo quái thú đệ đệ mà các người yêu thích, hừ..... hy vọng các người đừng tới tìm cục cưng.

Cuối cùng, không thể quên nhớ mang bánh pút-đinh nhân xoài cục cưng thích nhất của ba ba làm.]

Phác Xán Liệt: “Đây là cách con bỏ nhà đi? Ai! Hiện tại tiểu hài tử cũng quá lợi hại, bỏ nhà đi còn biết mang theo. Bất quá, vì sao con muốn dẫn theo đệ đệ con? Còn vì sao mang daddy để đầu giường làm gì?”

Cục cưng: “Các người đều thích đệ đệ không cần cục cưng, cục cưng liền mang đệ đệ đi, các người ai cũng không có thể thích. Mang theo daddy để đầu giường, sẽ không có chuyện lại thêm quái thú đệ đệ.”

Phác Xán Liệt: “Con đúng là ăn cái gì mà lớn a?”

[Chính là, cục cưng mang đệ đệ ra ngoài, liền phát hiện cục cưng lạc đường.....

55555..... cục cưng mỗi lần ra ngoài, đều có tài xế là Vương gia gia chở cục cưng đi nếu không chính là ba ba lái xe chở cục cưng, bây giờ cục cưng dựa vào hai cái đùi ra ngoài, hảo vất vả nga! Còn phải ôm quái thú đệ đệ hảo nặng hảo nặng.

Cho nên, cục cưng liền quyết định bỏ nhà ra đi, mục đích cuối cùng được chọn chính là vườn hoa, chỉ cần rời khỏi trong nhà không phải là rời nhà ra ngoài hay sao?

Rồi cục cưng mới mang quái thú đệ đệ ra vườn hoa, căn cứ bí mật của cục cưng --- đóng quân dã ngoại - trong bụi hoa.

Quái thú đệ đệ bởi vì đang ngủ, đều rất ngoan để cục cưng ôm tới ôm lui cũng không khóc, kỳ quái quái thú đệ đệ cũng rất khả ái.

Lại nói tiếp, quái thú đệ đệ cũng có tên, hần gọi là Phác Xán Thiên, ông nội hy vọng hần mỗi ngày đều có thể khoái hoạt. Chính là hần mỗi ngày khoái hoạt thì cục cưng liền biến thành không ai thường.

Cục cưng liền đối với quái thú đệ đệ nói: Quái thú đệ đệ, người không cần cướp đi ba ba, ông nội còn có daddy của cục cưng ca ca. Làm cho bọn họ cũng không thương cục cưng, mỗi lần người khóc bọn họ đều vây quanh người, cục cưng đứng một bên cũng muốn khóc, chính là ba ba nói cục cưng bây giờ là ca ca, không thể tùy tiện liền khóc nhè, như vậy chính là hảo ca ca. Chính là cục cưng không cần làm ca ca tốt, cục cưng cũng muốn mọi người đều thương cục cưng. Bởi vì trước kia lúc không có quái thú đệ đệ người, cục cưng chính là tiểu thái dương (ông trời con) trong nhà, mọi người nhìn thấy cục cưng sẽ cười ha hả, chính là từ khi có quái thú đệ đệ người, tất cả mọi người đều nhìn người mới cười, nhìn cục cưng cũng chỉ sờ sờ đầu cục cưng nói là ca ca người, không thể tái tùy tiện làm nũng, phải chiều cổ đệ đệ. Như vậy cục cưng hảo đáng thương, cục cưng không cần ai cả.....]

Phác Xán Liệt: “Cục cưng, thật xin lỗi, chúng ta không biết con nghĩ như vậy. Ngày đó không thấy con cùng Xán Thiên, con biết ba ba khóc luôn không? Ông nội thiếu chút té xỉu, sau này nếu có tâm sự cùng nói với mọi người biết không?”

Cục cưng: “Người ta có tâm sự mới bắt hòa mới nói với daddy! Ba ba nói daddy là tinh trùng thượng não (trong não toàn tinh trùng), chỉ nhớ rõ muốn xx, sau này cục cưng có tâm sự liền viết trong nhật ký.”

Phác Xán Liệt: “..... Daddy không có đáng tin vậy sao?”

Cục cưng: “Đối, đây đều là ba ba nói.”

[Ngay lúc cục cưng nói xong những lời này, quái thú đệ đệ liền tỉnh, bình thường quái thú đệ đệ tỉnh ngủ sẽ khóc hôm nay lại không có khóc nga!

Hần còn hướng ta cười, cười đến hảo vui vẻ nga! Cục cưng biết, đệ đệ nhất định nghe được cục cưng nói, đáp mới rồi mới có thể cười.

Kỳ thật, cục cưng tuy rằng gọi hần là quái thú đệ đệ, chính là hần một chút cũng không giống với quái thú đáng sợ trong phiên hoạt hình. Đệ đệ, hần nhỏ hỏ mềm mềm, còn có một mùi sữa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng nộn nộn, làm cho cục cưng nghĩ đến bánh ngọt, hảo hảo muốn ăn.

Bụng cục cưng cầu nhàu kêu một tiếng vang, cục cưng biết được đã đói bụng, lấy ra bánh pút-đinh nhân xoài đã chuẩn bị sẵn ăn luôn, bụng mới không còn đói. Rồi mới nhìn thấy đệ đệ đã phát hiện bánh pút-đinh nhân xoài trong tay ta, cho nên cục cưng quyết định cũng cho đệ đệ ăn một chút.

Chính là, hần cũng không phối hợp với cục cưng, ngược lại khóc.

Cái âm thanh tựa như quái thú giống nhau, sợ tới mức cục cưng nhanh chóng che lỗ tai lại, thật đáng sợ a! Sau này vẫn là gọi người là quái thú đệ đệ thì tốt hơn.

Trách hần khóc đã khó nghe còn đem tất cả mọi người dẫn tới.

Cục cưng rời nhà trốn đi lần đầu tiên như vậy, khoảng 20 phút liền tuyên cáo chấm dứt.

Đương nhiên, cục cưng cũng không tránh được xử phạt, đến bây giờ thí thí còn có điểm đau!

Bởi vì ba ba mặc kệ ông nội khuyên bảo thế nào, vẫn là đánh tiểu thí thí của ta một chút. Rồi mới ôm cục cưng khóc thật lợi hại, nói hừ chết ba ba.

Lúc ba ba trở nên yếu đuối mà khóc, cục cưng đều không có vì bị đánh mà khóc đâu.]

Phác Xán Liệt: “Ngốc tiểu tử, con cho là tất cả mọi người không cần con a? Chính là đệ đệ còn nhỏ, mọi người khẳng định phải chiều cổ bé một chút. Con này tiểu dấm chua.”

Cục cưng: “Cục cưng mới không phải tiểu dấm chua đâu! Daddy mới là đại dấm chua, ba ba không phải ôm đệ đệ lâu một chút, daddy liền kéo ba ba về phòng đánh nhau, làm hại ba ba kêu đau ai nha ai nha, daddy đánh ba ba đó? Ta giúp ba ba báo thù.”

Phác Xán Liệt: “.....”

[Trải qua chuyện rời nhà trốn đi, cục cưng biết kỳ thật mọi người vẫn cần cục cưng.

Ha hã..... nhưng là cục cưng trốn nàh đi, thật sự hảo ngoạn, lần sau liền mang tiểu Quân đệ đệ cùng nhau đi, đã nói chúng ta bỏ trốn mà.]

Biện Bạch Hiền tổng kết: “Cục cưng, nếu con phải ra ngoài, chúng ta sẽ không phản đối. Chính là bỏ trốn là chuyện lớn, còn có con có biết cái gì gọi là bỏ trốn không?”

Cục cưng: “Bỏ trốn không phải là cùng người mình thích rời nhà trốn đi sao? Tiểu Quân đệ đệ chính là thích con mà.”

Biện Bạch Hiền: “Vậy con chuẩn bị bỏ trốn đến chỗ nào?”

Cục cưng: “Khăng Đức Cơ (KFC) kế bên nhà tiểu Quân đệ đệ.”

Mọi người trầm mặc.....

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-van-cau-em-yeu-anh>